HET LEVEN van een Loser

FF OFFLINE

MEER DAN 1,5 MILJOEN BOEKEN VERKOCHT

Jeff Kinney

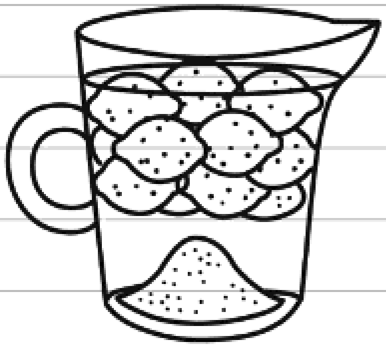

Boeken over Bram:

Het leven van een Loser (deel 1)

Vette pech! (deel 2)

Bekijk het maar! (deel 3)

Een hondenleven (deel 4)

Niet te doen! (deel 5)

Geen paniek! (deel 6)

Zwaar de klos! (deel 7)

Gedumpt (deel 8)

Flutvakantie (deel 9)

ff offline (deel 10)

Jouw leven als Loser

Niet te filmen!

Schrijf je in voor de nieuwsbrief via

www.hetlevenvaneenloser.nl

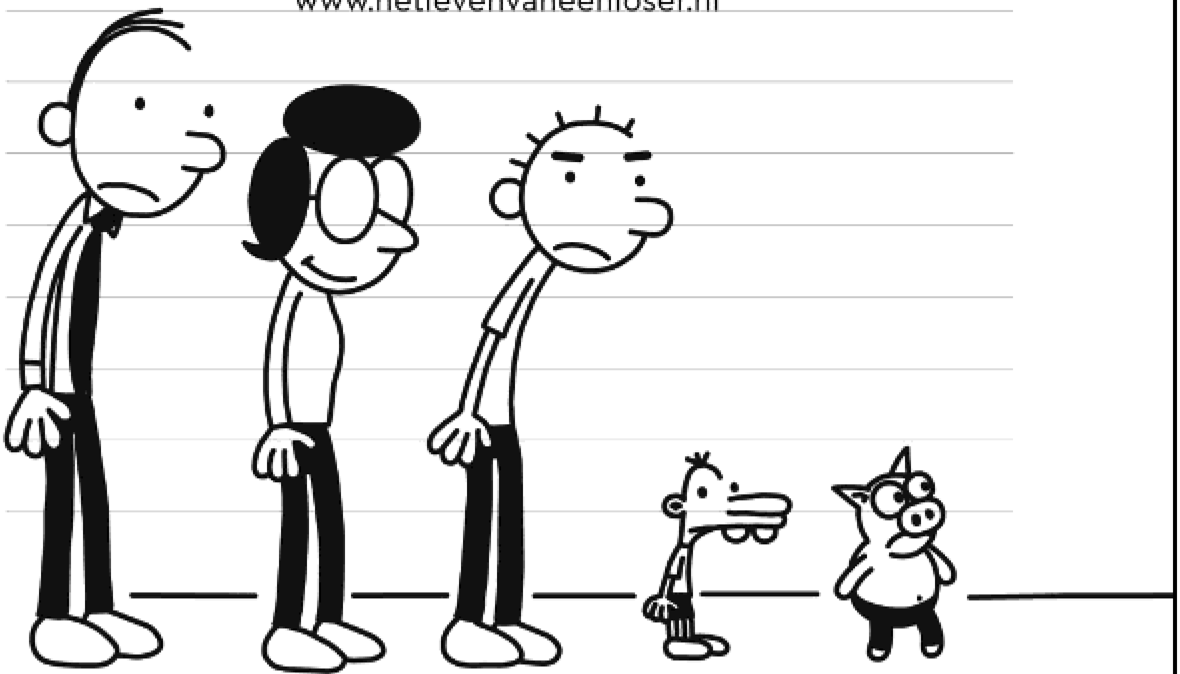

HET LEVEN van een Loser

FF OFFLINE

door Jeff Kinney

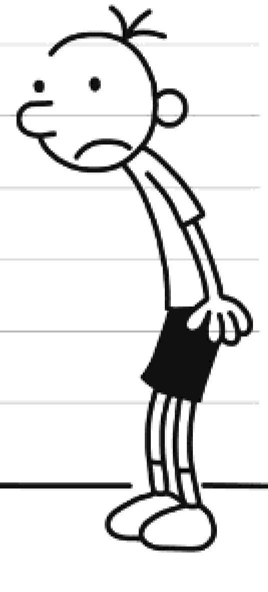

De Fontein Jeugd

De Nederlandse Kinderjury 2017

www.graphic-novels.nl
www.hetlevenvaneenloser.nl

Oorspronkelijke titel: *Diary of a Wimpy Kid – Old School*
First published in the English language in 2015 by Amulet Books, an imprint of ABRAMS, New York

Wimpy Kid text and illustrations copyright © 2015 Wimpy Kid, Inc.
DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg Heffley design™ are trademarks of Wimpy Kid, Inc. All rights reserved.

Book design by Jeff Kinney
Cover design by Chad W. Beckerman and Jeff Kinney

Voor deze uitgave:
© 2016 Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling: Hanneke Majoor
Omslagontwerp en grafische verzorging: Bert Holtkamp

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4060 0 (ISBN 978 90 261 4061 7)
NUR 283, 284

VOOR PAP

SEPTEMBER

Zaterdag

Grote mensen hebben het altijd over 'die goeie ouwe tijd' en dat alles zoveel beter was toen ZIJ kinderen waren.

Maar ik denk dat ze gewoon jaloers zijn, want MIJN generatie heeft allemaal van die coole technologische dingen die zij vroeger niet hadden.

Geloof me, ik weet zeker dat ik later als ik zelf kinderen heb net zo erg ben als mijn ouders NU.

Mam vertelt altijd dat zij het vroeger zo leuk had omdat iedereen in het dorp elkaar kende, het was net één grote familie.

Maar dat lijkt MIJ helemaal niet zo geweldig. IK houd van mijn privacy, ik heb er echt geen zin in dat iedereen alles van me weet.

Volgens mam is het probleem tegenwoordig dat iedereen met zijn neus voor een scherm zit en niemand de tijd neemt om de mensen in de buurt te leren kennen.

Maar op dat punt ben ik het niet helemaal met mam eens.

Ik denk dat een zekere scheiding heel GOED is.

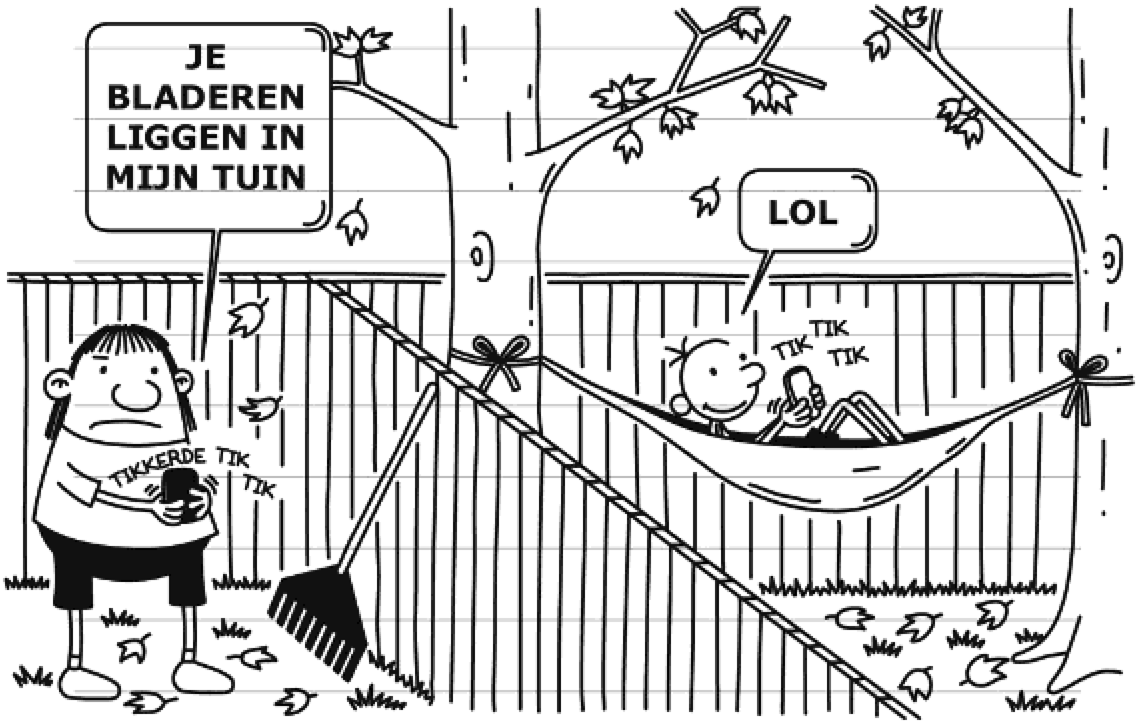

Mam loopt de laatste tijd met een petitie te leuren, om voor elkaar te krijgen dat mensen 48 uur lang hun mobiel en andere gadgets niet gebruiken.

Mam heeft honderd handtekeningen nodig voor ze met de petitie naar het gemeentehuis kan, maar ze heeft moeite om mensen te laten tekenen.

Ik hoop maar dat ze het idee snel opgeeft, want het is nogal vermoeiend voor ons om steeds te moeten doen alsof we haar niet kennen.

Ik begrijp toch al niet waarom mam denkt dat we ACHTERUIT moeten gaan. Volgens mij was het vroeger echt niet zo leuk.

Kijk zelf maar eens: op die oude zwart-witfoto's LACHT er nooit iemand.

Mensen waren vroeger gewoon een heel stuk TAAIER dan nu.

Maar de mens heeft zich verder ONTWIKKELD, en nu hebben we elektrische tandenborstels en winkelcentra en softijs nodig om te overleven.

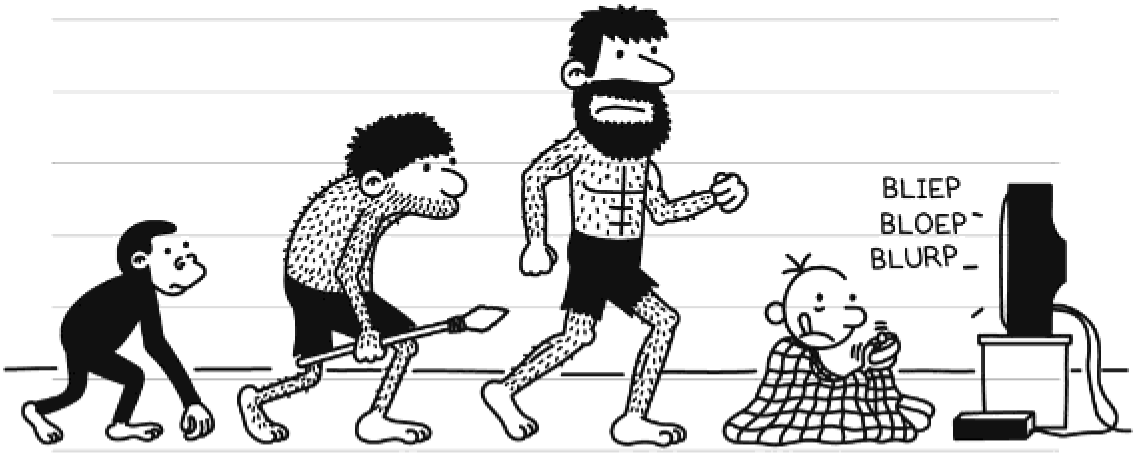

Ik wed dat onze voorouders teleurgesteld zouden zijn als ze zagen hoe we zijn geworden. Maar toen iemand eenmaal de airco had uitgevonden, was er geen weg meer terug.

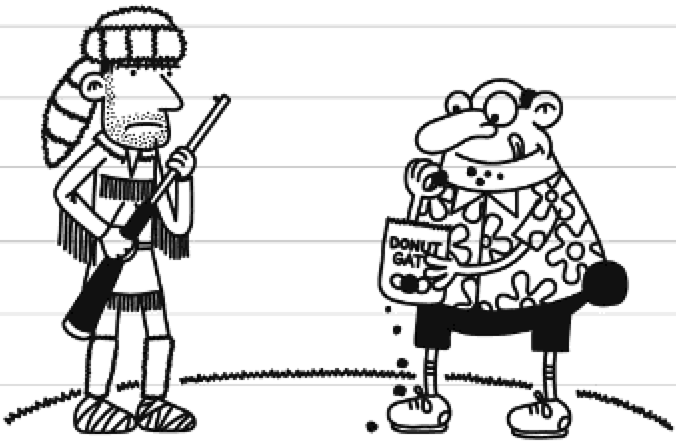

We zijn zo verwend geraakt, voor we het weten hoeven we nergens ons huis meer voor uit.

Als het zo doorgaat, denk ik dat mensen over duizend jaar niet eens meer een RUGGENGRAAT hebben.

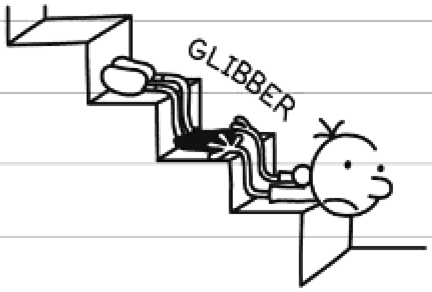

Er zijn mensen die klagen dat al die technologie ons zwak heeft gemaakt. Maar volgens mij hoeft dat niet SLECHT te zijn.

Er zijn tegenwoordig ZO VEEL luxe dingen die ons leven beter maken. Neem bijvoorbeeld babydoekjes. Honderden jaren gebruikten we gewoon wc-papier, en toen kreeg een of ander genie een idee dat alles veranderde.

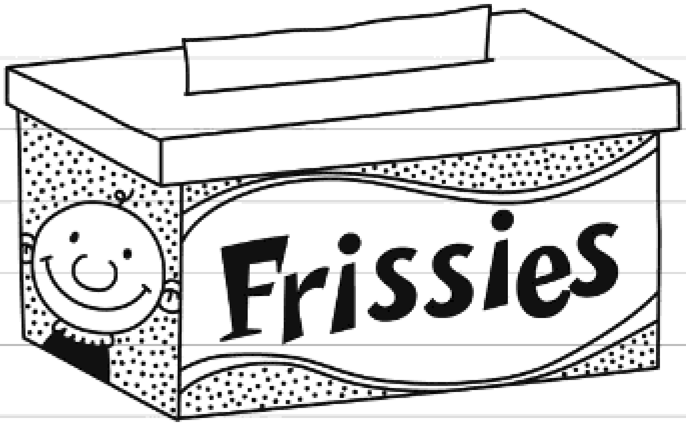

Het verbaast me dat het zo lang geduurd heeft voor iemand op dat idee kwam. Ongelooflijk gewoon dat die vent die de gloeilamp heeft uitgevonden de babydoekjes niet aan zag komen.

En wie WEET wat iemand nu weer gaat verzinnen om het leven makkelijker te maken. Wat het ook zal zijn, ik ben de eerste die het koopt.

Maar als mam HAAR zin kreeg, zouden we nog net zo leven als voordat er computers en mobieltjes en babydoekjes waren.

En ik moet er niet aan denken om in een wereld zonder babydoekjes te leven.

Zondag

Pap zegt dat in ZIJN jeugd kinderen 's zomers de hele dag buiten speelden, tot ze voor het eten naar binnen werden geroepen.

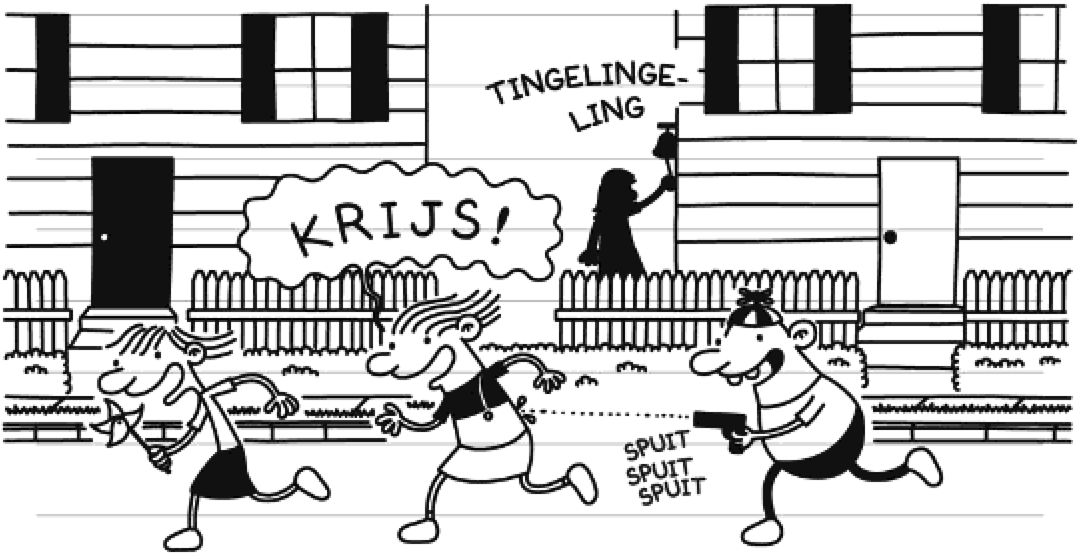

Nou, dat is het TEGENOVERGESTELDE van mijn zomer dit jaar.

Ik ging in juli en augustus naar filmkamp, waar ik acht uur per dag in een bioscoop met airco naar films zat te kijken.

Ik had me opgegeven voor dat kamp omdat ik dacht dat het bedoeld was voor mensen zoals IK, die film heel SERIEUS nemen.

Maar ik ontdekte dat het EIGENLIJK een goedkope oppasplek was voor ouders die hun kinderen wilden dumpen.

Het nadeel was wel dat mijn ogen na een hele dag in een donkere bioscoop een halfuur aan het zonlicht moesten wennen.

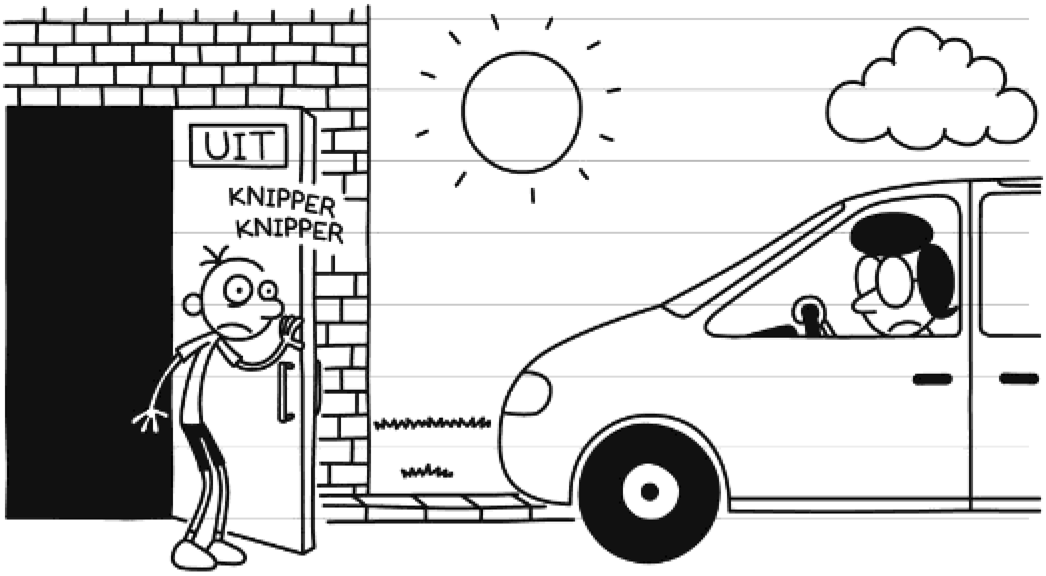

De andere reden dat ik naar filmkamp ging was om het HUIS uit te kunnen. Sinds we een big als huisdier hebben is het niet erg leuk om thuis te zijn. Vooral niet tijdens het ETEN.

Voor alle duidelijkheid: ik vind het een VRESELIJK idee om de big aan tafel te laten eten, want hij DENKT al dat hij een mens is. En we willen echt niet dat hij gaat geloven dat hij op gelijke voet met ons staat.

Toen we de big net hadden, vond mam het leuk om hem een paar trucjes te leren. Dus ze gaf hem een koekje als hij op zijn achterpoten ging staan.

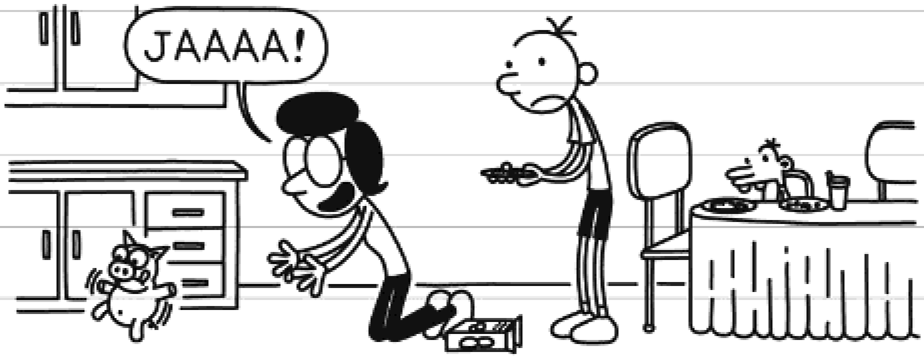

Maar de big leerde zo te LOPEN en sindsdien staat hij nooit meer op vier poten. ERGER nog, mijn broertje Max heeft de big een van zijn korte broeken aangetrokken, dus nu lijkt het alsof we in een Disneyfilm zitten.

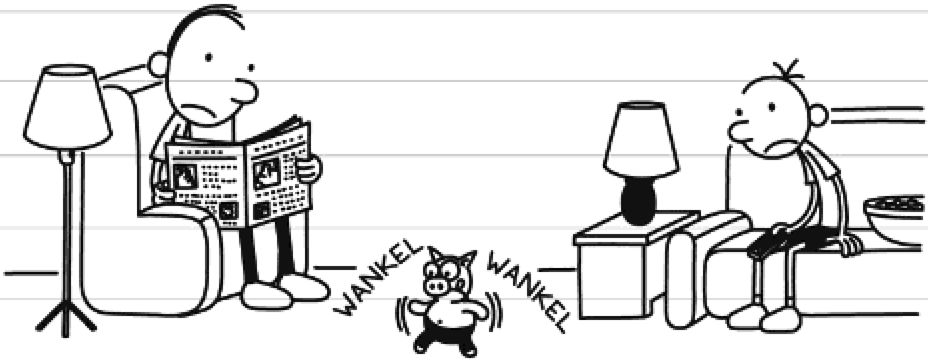

Mam nam de big steeds mee naar buiten, maar toen hij eenmaal rechtop liep besloot hij dat een riem hem te min was.

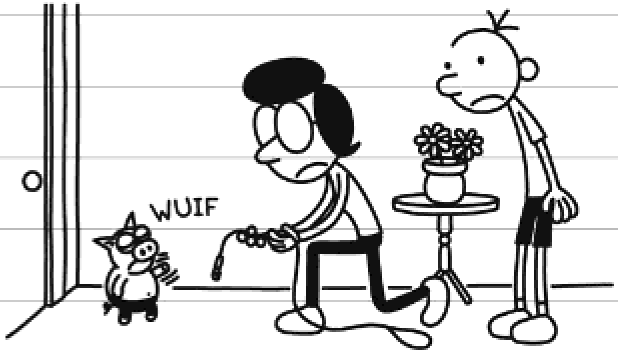

Mam was bang dat de big weg zou lopen en dat we hem dan nooit meer terug zouden vinden, dus kocht ze een halsband met zo'n gps-tracker erin.

Maar steeds als mam hem die halsband omdeed, was die in vijf minuten weer AF. En vraag me niet hoe hij dat deed, want varkens hebben niet eens DUIMEN.

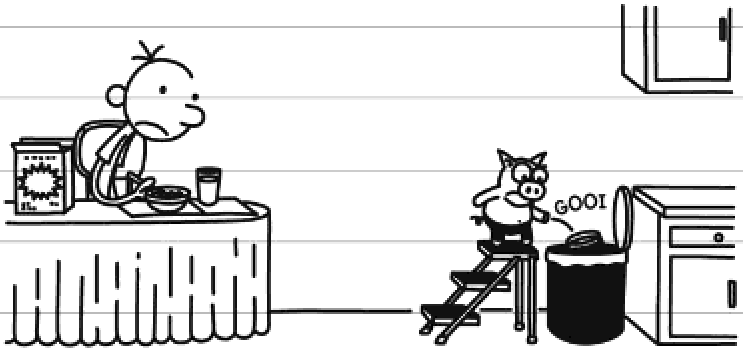

Dus nu komt en gaat de big wanneer hij wil, wie WEET waar hij zijn tijd doorbrengt. Waar ik nog het meest van baal: ik moet 's avonds op tijd thuis zijn, maar de big NIET.

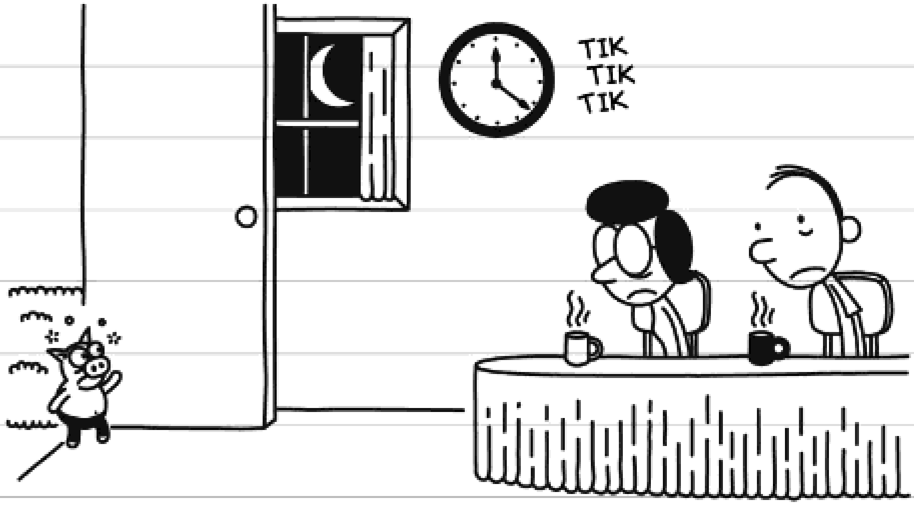

Ik denk dat het een SLECHT idee is om de big te veel voorrechten te geven. Op een dag zijn varkens de baas over de hele wereld, en dat is dan de schuld van mijn familie. Zij zijn begonnen.

Ik zou me niet zo druk over die big maken als hij geen invloed had op mijn leven. Maar ik kwam op de eerste schooldag te laat omdat hij de badkamer bezet hield.

Met die big in huis keek ik zelfs UIT naar school. Maar toen ik er eenmaal was, bleek het gewoon weer het oude liedje te zijn.

Echt, ik heb het gevoel dat ik al EEUWEN op de middelbare school zit.

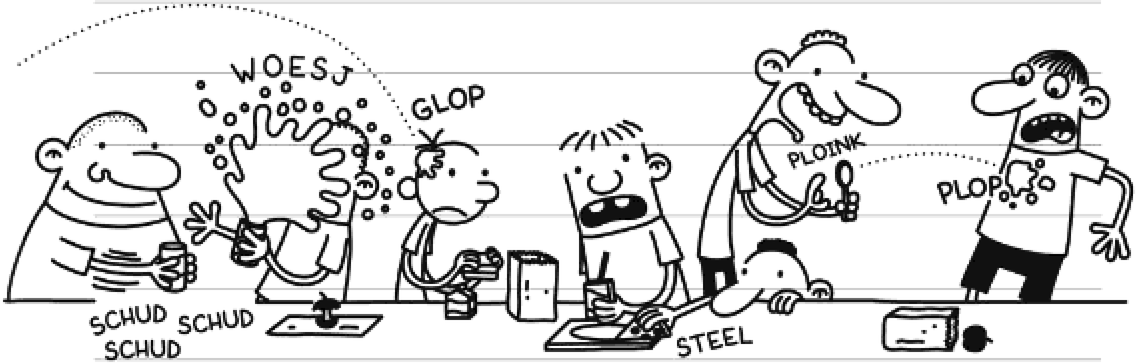

Er moest iets gebeuren, anders zou ik gek worden. Dus meldde ik me in de eerste week meteen aan als HuiswerkMaatje.

Maar ik schreef me vooral in zodat ik het derde lesuur kon skippen: muziek van mevrouw Gradianus.

Om je een idee te geven hoelang mevrouw Gradianus al muziek geeft: zelfs PAP heeft les van haar gehad. En blijkbaar DOET het iets met je als je dertig jaar lang pubers moet leren een muziekinstrument te bespelen.

Van de week heb ik mijn HuiswerkMaatje ontmoet, een ventje dat Frew heet. Ik heb geen idee waarom hij meedoet aan het project, want hij is zo iemand die voor de LOL wetenschappelijke tijdschriften en studieboeken leest.

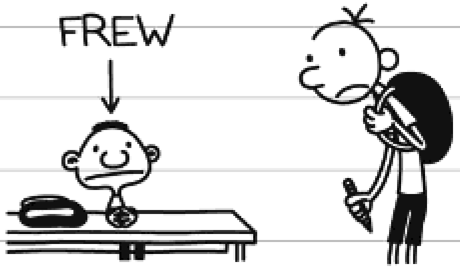

De eerste keer liet Frew me zijn huiswerk zien: wat kleurwerk en een woordzoeker. Frew zei dat hij geen hulp nodig had en vroeg toen of hij MIJN huiswerk mocht zien.

Ik had MINSTENS een uur aan wiskundehuiswerk en een opdracht voor aardrijkskunde die me NOG twee uur zou kosten, maar Frew zoefde er in een kwartiertje doorheen.

En hij was niet alleen snel, maar hij was ook GOED. Ik leverde de opdrachten de volgende dag in en ik kreeg er twee tienen voor.

Eerst voelde ik me wel slecht omdat ik hulp van een kind uit groep 5 kreeg. Maar toen bedacht ik dat HuiswerkMaatjes elkaar juist MOETEN helpen.

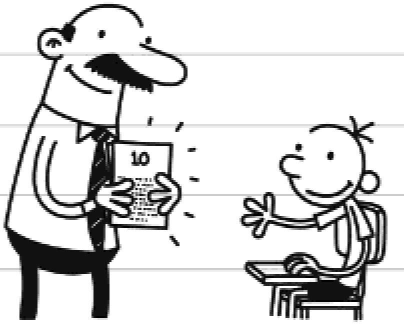

Dus als ik en Frew elkaar nu zien, geef ik hem gewoon een stapel opdrachten en laat hem zijn ding doen. Zo krijgt iedereen precies wat hij wil.

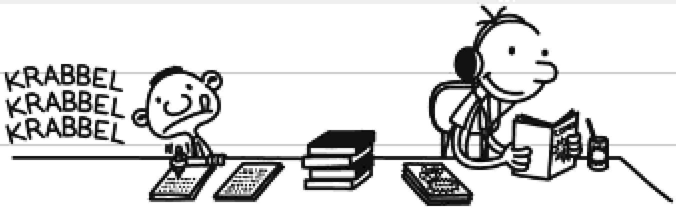

Mijn enige klacht over Frew is dat hij soms TE hulpvaardig is. Hij begint mijn huiswerk saai te vinden, en nu verzint hij opdrachten om zichzelf UIT TE DAGEN.

Pasgeleden schreef hij een werkstuk en niette dat aan mijn GEWONE huiswerk voor extra punten. Gelukkig checkte ik het voor ik het inleverde.

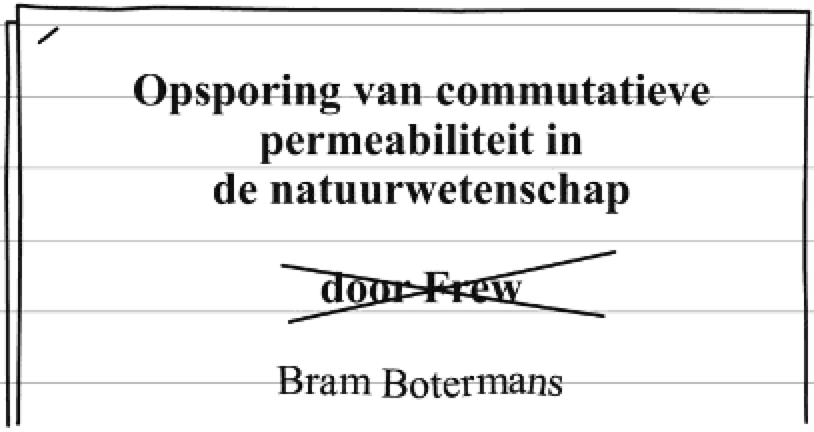

Opsporing van commutatieve permeabiliteit in de natuurwetenschap

~~door Frew~~

Bram Botermans

Een poos was ik gewoon blij dat ik hulp kreeg bij mijn huiswerk. Maar de laatste tijd begin ik te denken dat ik ook wel wat eer verdien als Frew zo doorgaat en beroemd wordt. Ik heb hem tenslotte 'ontdekt'.

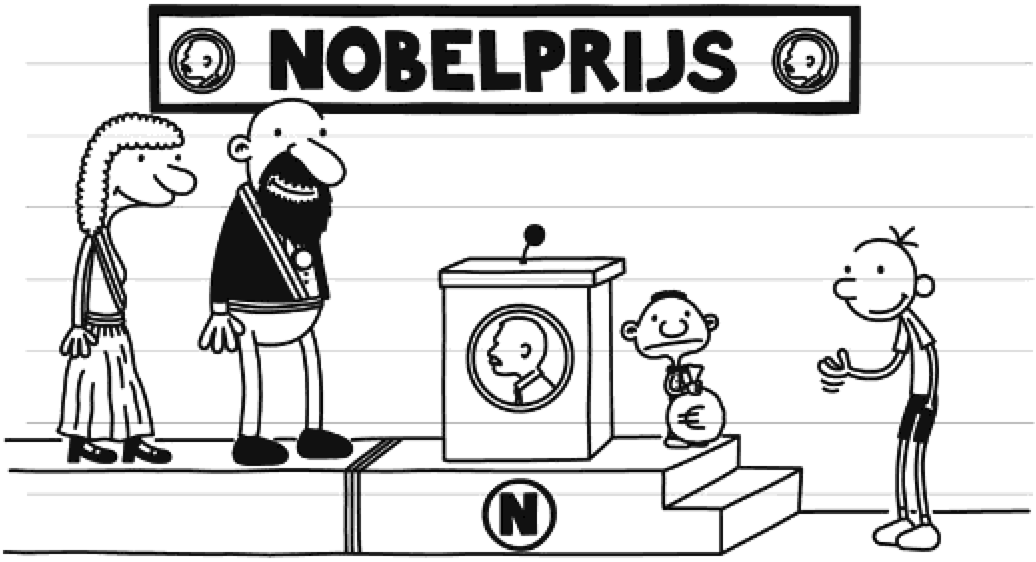

Woensdag

Alsof ons huis nog niet vol GENOEG was, woont OPA nu ook nog bij ons.

Ze hadden de huur verhoogd in RustStaete en hij kon zijn appartement niet meer betalen. Dus vroeg mam of hij bij ONS kwam wonen.

Pap was niet zo enthousiast, ook al is opa zijn eigen vader. Maar mam zegt dat het net als vroeger is, toen drie generaties onder één dak woonden.

Ik denk dat mam die tijd door een roze bril ziet, want ik heb een HEEL ander beeld van hoe het toen geweest moet zijn.

Ik vond het eigenlijk wel prima dat opa bij ons kwam wonen, tot ik begreep wat dat voor MIJ betekende. Opa mocht zelf kiezen welke kamer hij wilde, en natuurlijk koos hij de MIJNE.

Ik moest dus op zoek naar een nieuwe slaapplek. Ik dacht eerst aan de logeerkamer, maar ik was vergeten dat de big daar slaapt. En ik ga ECHT NIET op één slaapbank met een beest uit een boerenschuur.

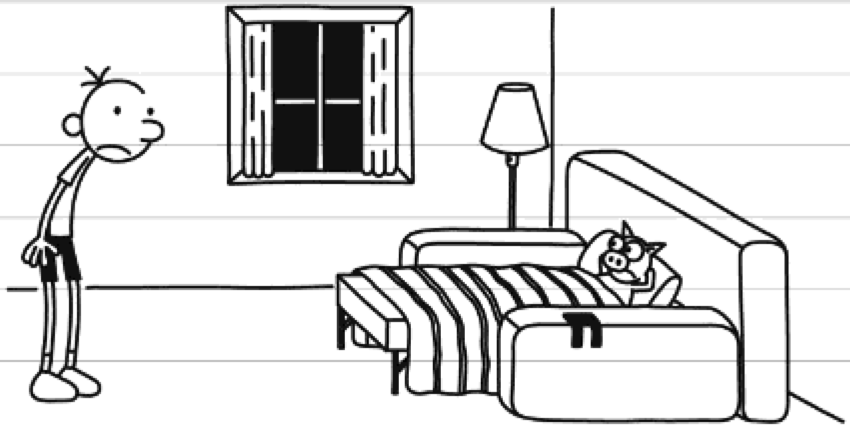

RICKS kamer wees ik meteen al af, want hij staat nog een treetje lager dan de BIG.

De enige andere mogelijkheid was de kamer van Max, dus ik pakte het luchtbed en legde het bij hem op de vloer. Maar bij Max slapen heeft zo zijn EIGEN nadelen.

Mam leest Max iedere avond een verhaaltje voor, en die zijn soms echt LANG. Ik heb het idee dat Max de laatste tijd expres superdikke boeken uitzoekt, gewoon om mij te pesten.

De sfeer in huis is een beetje gespannen sinds opa bij ons woont. Je kunt duidelijk zien dat hij het niet echt eens is met de manier waarop pap en mam ons opvoeden, ook al ZEGT hij er nooit iets over.

Mam probeert Max al EEUWEN zindelijk te maken, en nu is ze bezig met een experiment dat 'Geen Broek Na Het Eten' heet.

En dat is PRECIES hoe het klinkt.

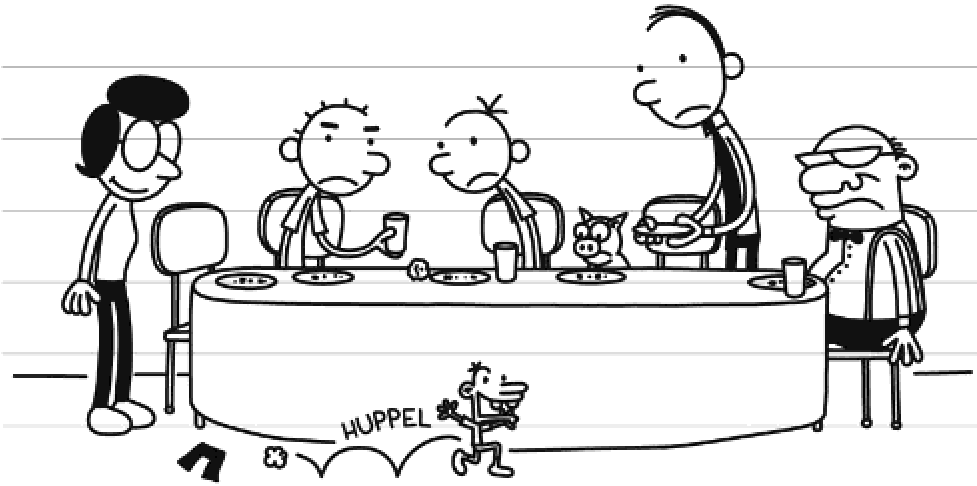

Het is de BEDOELING dat Max, als hij voelt dat hij MOET, gauw naar de wc rent.

Maar Max paradeert de hele avond in zijn blote billen rond. En uiteindelijk duikt hij achter de leunstoel in de tv-kamer.

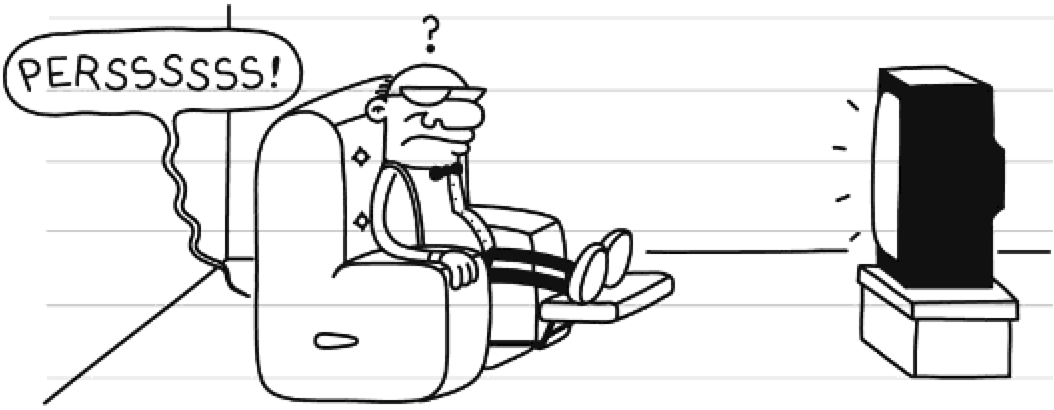

Ik denk niet dat pap fan is van Geen Broek Na Het Eten, maar ik kan zien dat hij het NOG moeilijker vindt dat opa dit nu allemaal meemaakt.

Het is heel duidelijk dat pap er echt gestrest van raakt dat opa er de hele tijd is. En elke keer dat een van ons iets stoms doet, wordt de spanning NOG groter.

Pap vindt het nog het ERGST als een van ons aan mam vraagt of ze iets voor ons wil doen wat we ook ZELF zouden moeten kunnen.

Gisteren vroeg ik mam of ze een magnetron-burrito voor me wilde openmaken omdat ik altijd moeite heb met die plastic verpakkingen.

Maar pap sprong erbovenop. Als ik op een onbewoond eiland zou stranden met duizend magnetron-burrito's, zei hij, zou ik nog van de HONGER omkomen omdat ik ze niet zelf kon openmaken.

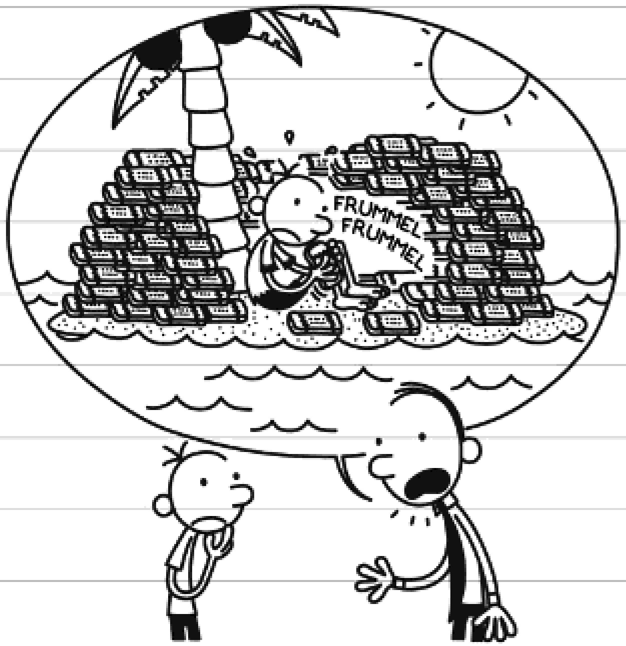

Ik zei tegen pap dat de kans wel heel erg klein was dat ik met duizend burrito's op een onbewoond eiland zou stranden. Maar hij zei dat dat niet het punt was.

Als ik niet leer om dingen ZELF te doen, ga ik het in de 'echte wereld' niet redden.

Pap heeft er ook een hekel aan dat mam me nog steeds helpt met mijn ochtendroutine voor school. Ze zoekt de avond van tevoren mijn kleren uit, en ze heeft een kaart in de keuken opgehangen om me op koers te houden.

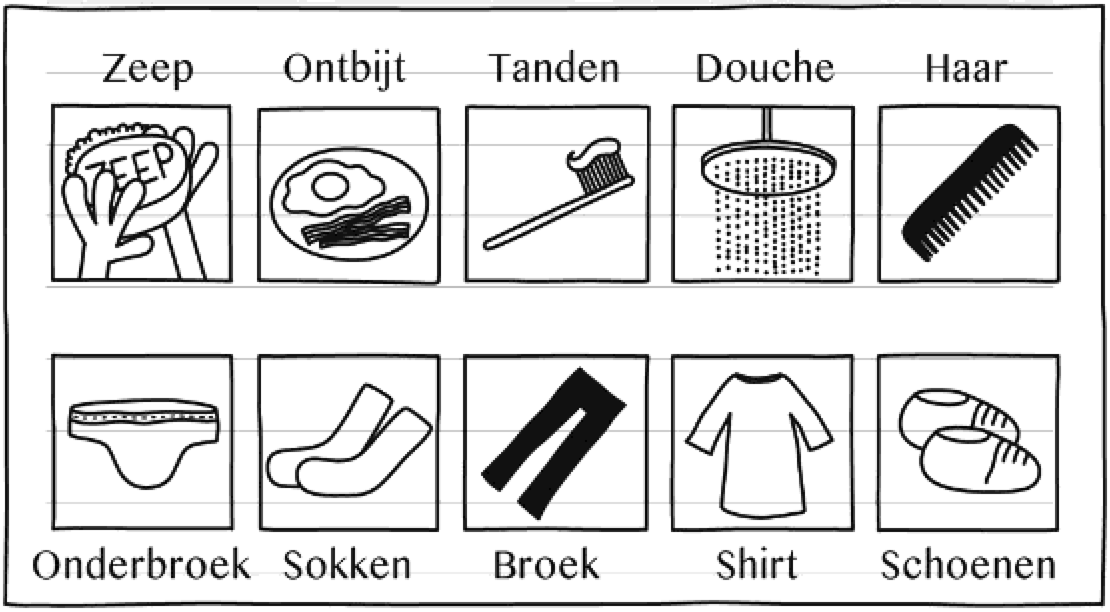

Ik denk dat pap zich schaamde voor die kaart, want hij heeft hem weggehaald. Maar dat ding loodst me door de ochtend en zonder was ik de goede volgorde kwijt. Uiteindelijk liep ik rond met mijn sokken over mijn schoenen.

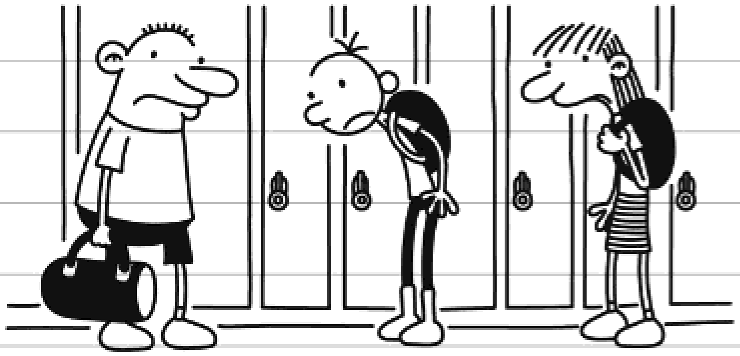

Ik heb het idee dat pap nu gewoon zit te WACHTEN tot ik iets fout doe. Vanochtend vergat ik het dopje op de tandpastatube te doen en pap BETRAPTE me op heterdaad.

Ik vond het niet zo belangrijk, maar pap hield een lange preek over 'kleine dingen die grote gevolgen hebben.'

Stel dat ik een kind was in de pionierstijd en het was mijn taak om de moeren van de wagenwielen aan te draaien maar ik VERGAT het, dan zouden de wielen eraf vallen en werd het hele gezin door wolven opgegeten.

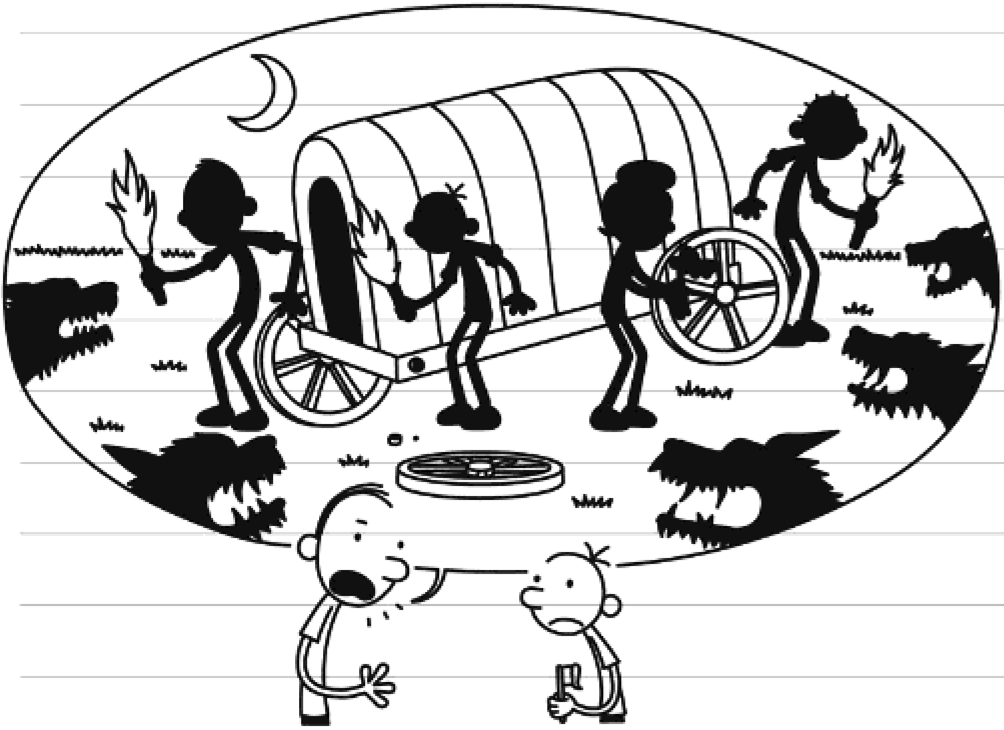

Ik vond wel dat pap nogal dramatisch deed, maar ik voelde me TOCH een beetje schuldig over dat tandpastadopje.

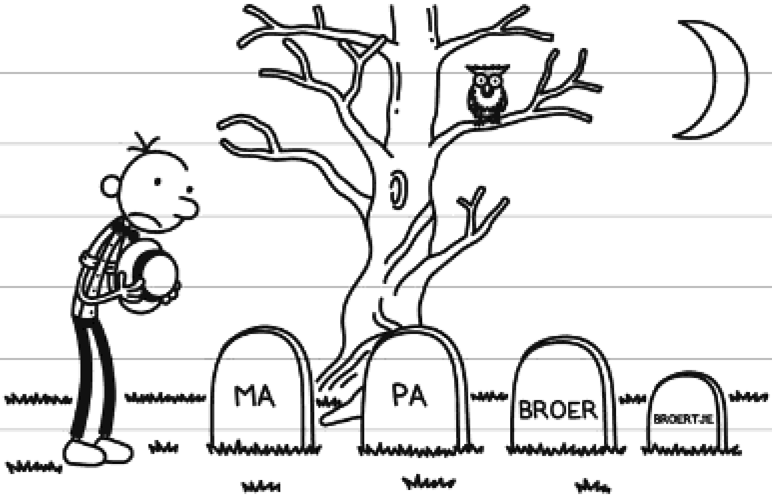

Ik ben niet de enige van wie pap de zenuwen krijgt. Hij wordt ook heel kriegel van Rick.

Als Rick benzine nodig heeft voor zijn busje, vraagt hij mam om geld. Maar pas deed hij dat dom genoeg waar opa bij was.

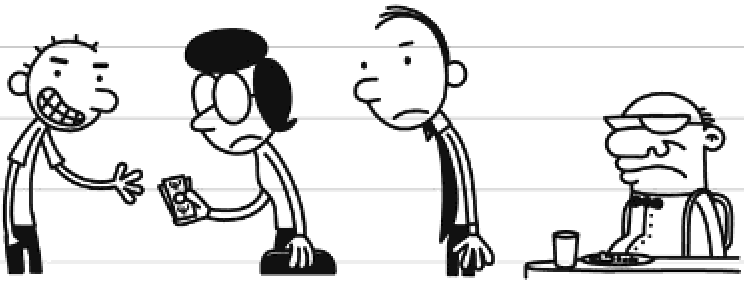

Pap zei dat Rick voortaan zijn EIGEN benzine moest betalen. En toen Rick vroeg hoe hij DAT moest doen, zei pap dat het tijd werd dat hij een BAANTJE zocht.

Dus zocht mam samen met Rick tussen de advertenties in de krant naar een bijbaantje waarvoor je geen speciale vaardigheden of ervaring nodig hebt.

Uiteindelijk vonden ze een advertentie van een restaurant op een kwartier rijden van ons huis.

Ik ben op Theo's laatste verjaardagsfeest naar de Ouderwetse IJssalon geweest, en dat heeft ijs misschien wel VOOR ALTIJD verpest voor mij.

Ze hebben een toetje op het menu staan dat de 'Voedertrog' heet: VEERTIG bolletjes ijs op één lange schaal. En als je verschillende smaken ijs mengt, wordt het gewoon een soort grijze smurrie.

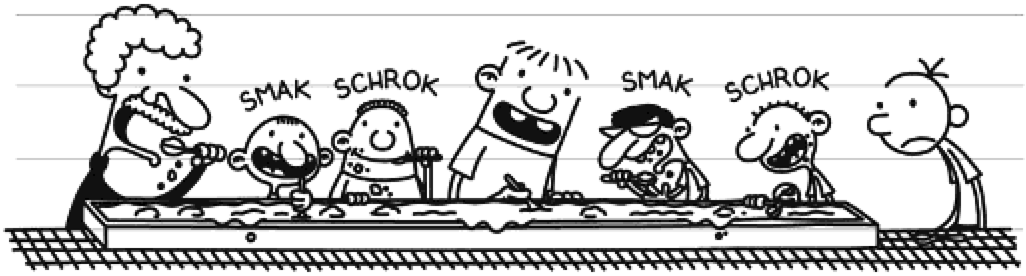

De Ouderwetse IJssalon is zo'n plek waar al het personeel bij je tafel komt zingen als je jarig bent. Dat vind ik altijd heel ongemakkelijk, want het is overduidelijk dat ze VEEL liever iets anders zouden doen.

Rick ging afgelopen week op sollicitatiegesprek en geloof het of niet, hij heeft de baan gekregen. Zaterdag moest hij voor het eerst werken, en het leek mam een leuk idee om hem te verrassen en hem wat moed in te spreken.

Eenmaal in het restaurant konden we hem nergens vinden. Mam maakte zich al zorgen, maar uiteindelijk vonden we hem op de achterplaats.

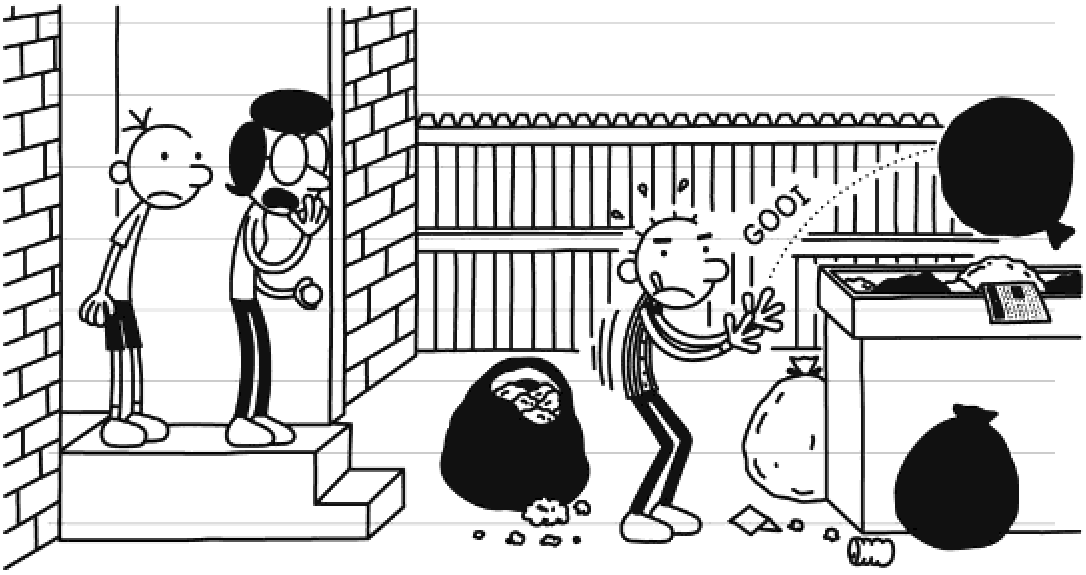

Mam vond het niks dat Rick voor vuilnisman moest spelen, en dat liet ze de manager weten ook.

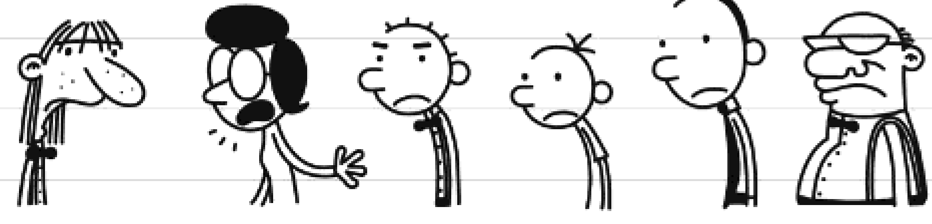

Maar de manager zei dat Rick een 'instap'-werknemer was en dat al het personeel onderaan moest beginnen.

Rick hoopte natuurlijk dat we hem daarna met rust zouden laten en naar huis zouden gaan, maar mam wilde blijven. En toen Rick zijn kwartiertje pauze had, zaten we allemaal bij hem in de personeelskamer.

Rick bleef de rest van de avond vuilniszakken van de keuken naar de afvalcontainer zeulen, en mam wilde hem nog één keertje zien voor we weggingen. Dus zei ze tegen de ober dat Max jarig was, en de ober riep al het personeel naar onze tafel.

Ik wou maar dat mam dat niet had gedaan, want als je die vuilnisgeur ruikt, heb je gelijk geen trek meer.

Maandag

De laatste tijd vraagt mam steeds of opa wil vertellen over het leven toen HIJ klein was.

Opa zegt dat ze toen hij klein was geen televisie hadden of dat soort dingen, dus dat de kinderen de meeste tijd buiten spelletjes deden, bijvoorbeeld Blikje Trappen.

Grote mensen hebben het ALTIJD over Blikje Trappen. Ik en Theo hebben het een keer geprobeerd om te kijken wat er nou zo bijzonder aan was, maar we hielden er na dertig seconden alweer mee op.

Pap zei dat hij en zijn beste vriend Gerard vroeger de hele dag in het bos speelden. Ze gebruikten gewoon hun fantasie.

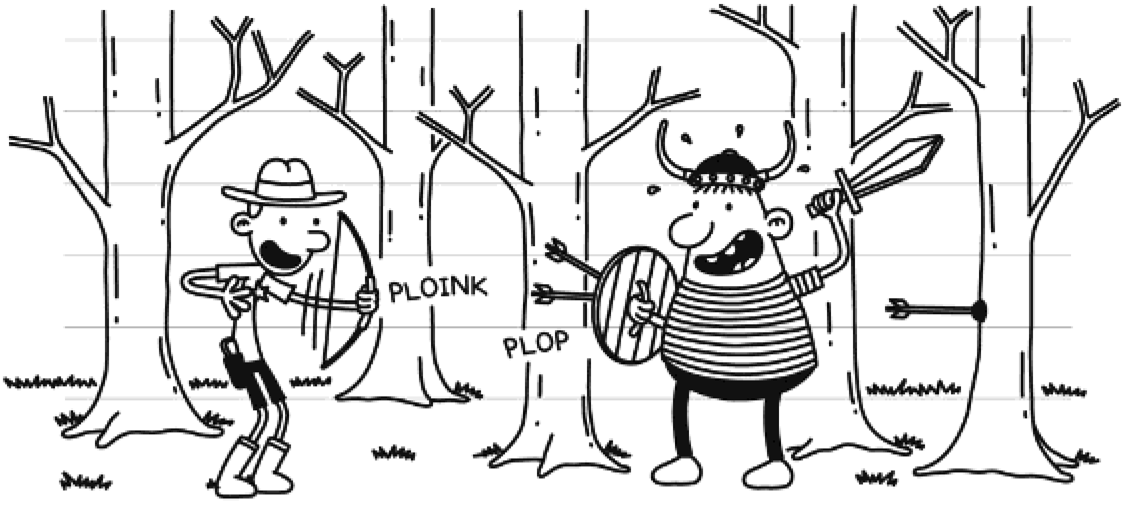

Nou, ik en Theo hebben ook een keer onze fantasie gebruikt, maar de vader van Theo maakte daar een eind aan voor we goed en wel begonnen waren.

Pap zegt dat ouders tegenwoordig te beschermend zijn en dat hij en Gerard vroeger vrij rondzwierven zonder hun ouders te vertellen waar ze heen gingen.

Maar mam zei dat het vroeger veel VEILIGER was. Nu is het veel te gevaarlijk om kinderen zonder toezicht rond te laten lopen. Pap zei dat dat misschien wel waar was, maar dat kinderen zoals ik en Theo moesten leren om onszelf te BESCHERMEN.

Pap zei dat hij en Gerard in het hele dorp spullen hadden begraven zodat ze zich er altijd uit konden vechten als ze werden aangevallen.

Maar opa had een andere versie van dat verhaal. Hij zei dat pap en Gerard bestek uit de keukenla haalden en DAT in de hele buurt begroeven.

Toen paps moeder doorkreeg dat er bestek miste, moesten de jongens alles opgraven en TERUGBRENGEN.

Daarna probeerden ze het met PLASTIC bestek. Maar ze kregen ruzie over de vraag of je jezelf mocht verdedigen met een lepelvork, en toen ging het mis.

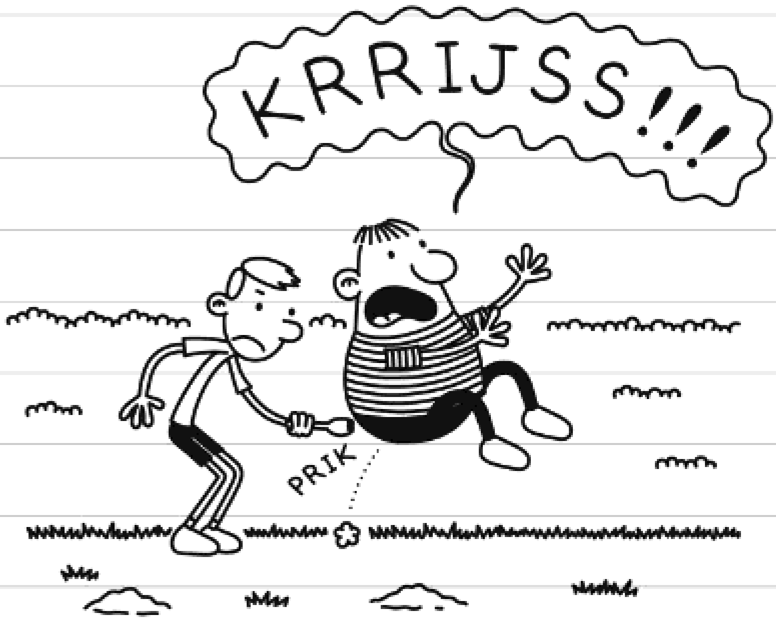

Gerard vertelde zijn moeder wat pap had gedaan, met de wond van de lepelvork als bewijs. En het waren echt andere tijden, want daarop legde ze pap over de knie en gaf hem een PAK SLAAG.

Zie je, dat is het probleem als je het verleden te mooi maakt. Je herinnert je wel alle GOEIE dingen, maar je vergeet dat de moeder van je beste vriend je een pak slaag heeft gegeven.

Woensdag

Ik dacht dat opa maar even bij ons zou wonen, tot hij iets goedkopers dan RustStaete had gevonden. Maar nu begin ik bang te worden dat het voor ALTIJD is.

En dat is niet goed, want ik weet niet hoelang ik het nog volhoud bij Max op de kamer.

Het is niet erg waardig om een kamer te delen met iemand die na het eten broekloos is.

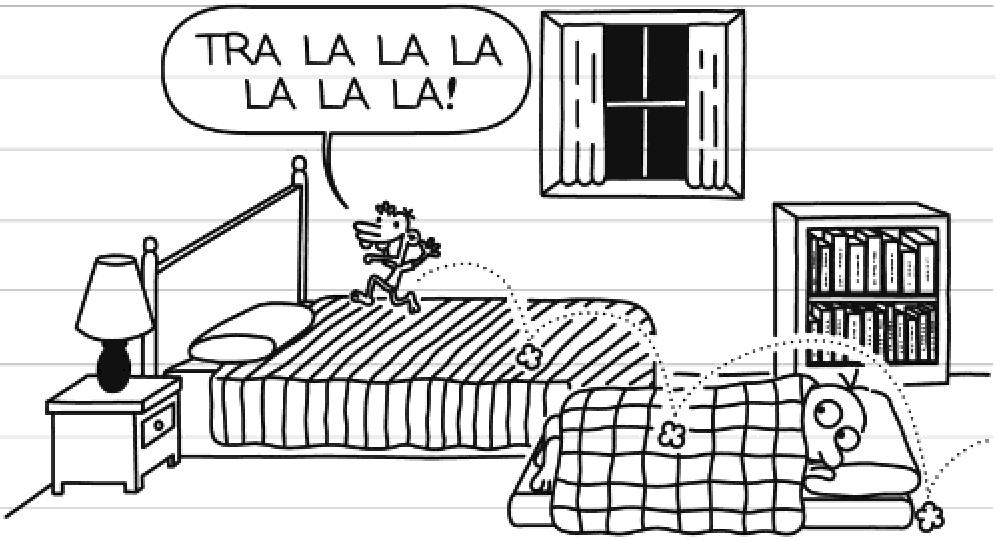

En opa is al bijna net zo erg. Toen hij uit RustStaete wegging, maakte zijn vriendin Marleen het uit. En nu hangt hij thuis rond in zijn badjas, wat betekent dat ik geen vrienden kan uitnodigen.

Ik denk dat hoe sneller opa weer een vriendin heeft, hoe sneller hij het huis uit zal gaan. Dus ik heb opa laten zien hoe hij online kan daten, om hem uit zijn isolement te krijgen.

Maar ik heb een MONSTER geschapen. Want nu zit opa vierentwintig uur per dag achter de computer, en hij heeft MINSTENS vijftig vriendinnen tegelijk.

Vraag me niet hoe hij ze allemaal uit elkaar houdt.

Met Rick gaat het ook beter. Hij vertelde mam dat hij promotie had gemaakt, dus vanavond propten we ons met z'n allen in de auto om hem te steunen.

Ik weet niet of ik Ricks nieuwe baantje wel een PROMOTIE zou noemen. Hij is nu verkleed als Ouderwetse Tobias, de mascotte van het restaurant.

Blijkbaar is de vent die dat baantje HIERVOOR had ontslagen omdat hij zijn hoofd even had afgezet. Dat is vast STRENG VERBODEN voor mascottes.

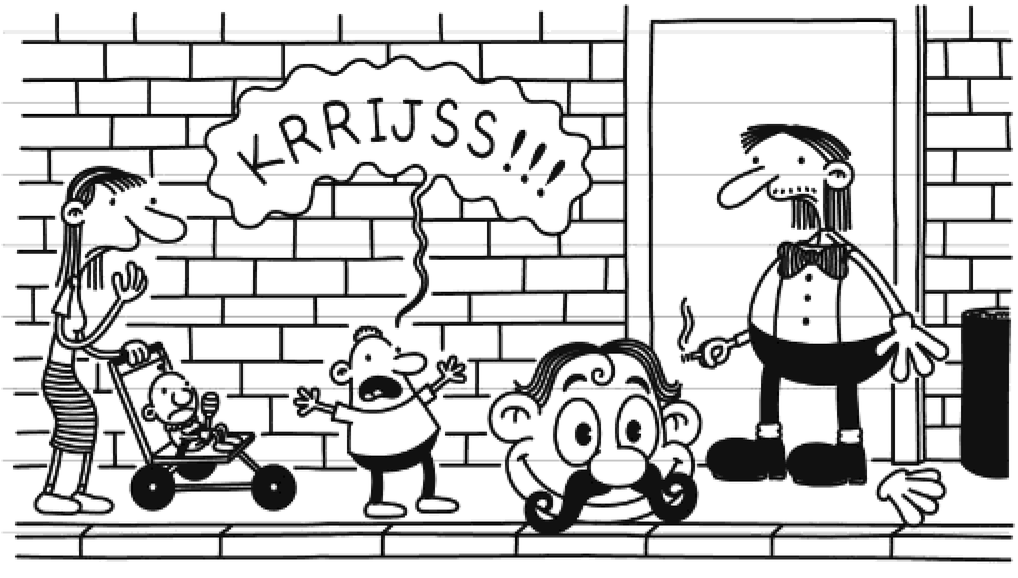

Ouderwetse Tobias moet langs alle tafels in het restaurant lopen om kleine kinderen blij te maken. Maar volgens mij heeft hij het TEGENOVERGESTELDE effect.

Het lijkt zelfs alsof kinderen Ouderwetse Tobias HATEN. Toen we vanavond aankwamen bij het restaurant, werd Rick van alle kanten bekogeld.

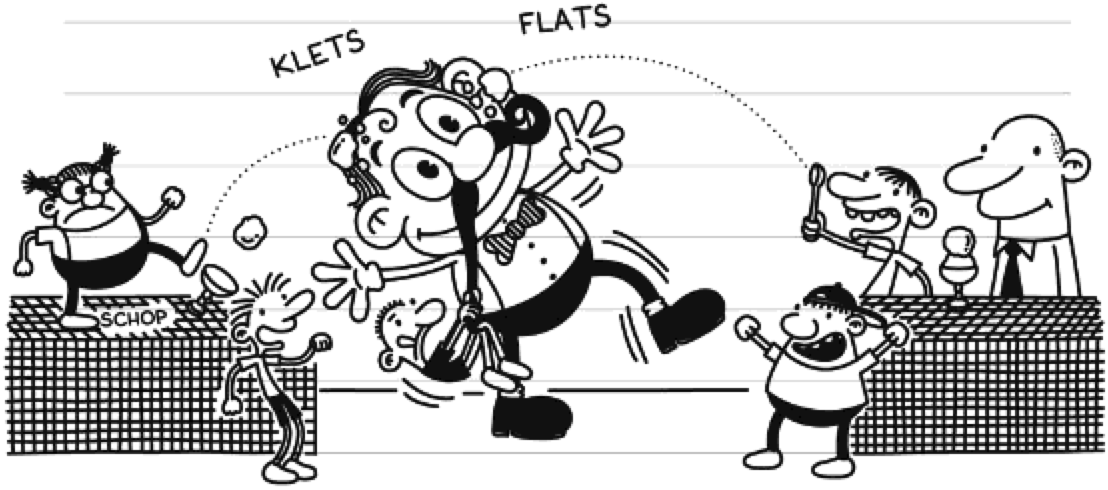

Rick vertelde mam dat de manager had gezegd dat hij op staande voet ontslagen zou worden als hij ooit zonder hoofd werd betrapt.

Gelukkig kan een van de ogen eruit, dat is de enige manier waarop Rick genoeg kan drinken om niet uit te drogen.

Ik begin me af te vragen of die vent die eerst Ouderwetse Tobias speelde zich EXPRES heeft laten ontslaan.

Als ik moest wedden hoelang Rick het vol gaat houden, zou ik zeggen: twee weken, meer niet.

Vrijdag
Ze hebben het op school alleen nog maar over de schoolreis naar Boerderij Schraalhans volgende maand.

In mijn jaar ga je daar met de hele klas een week naartoe. Je slaapt er in blokhutten en leert er van alles over de natuur en hard werken.

Het is vast geweldig als je dat soort dingen leuk vindt, maar ik heb al besloten dat ik als enige HIER blijf als de rest op reis is.

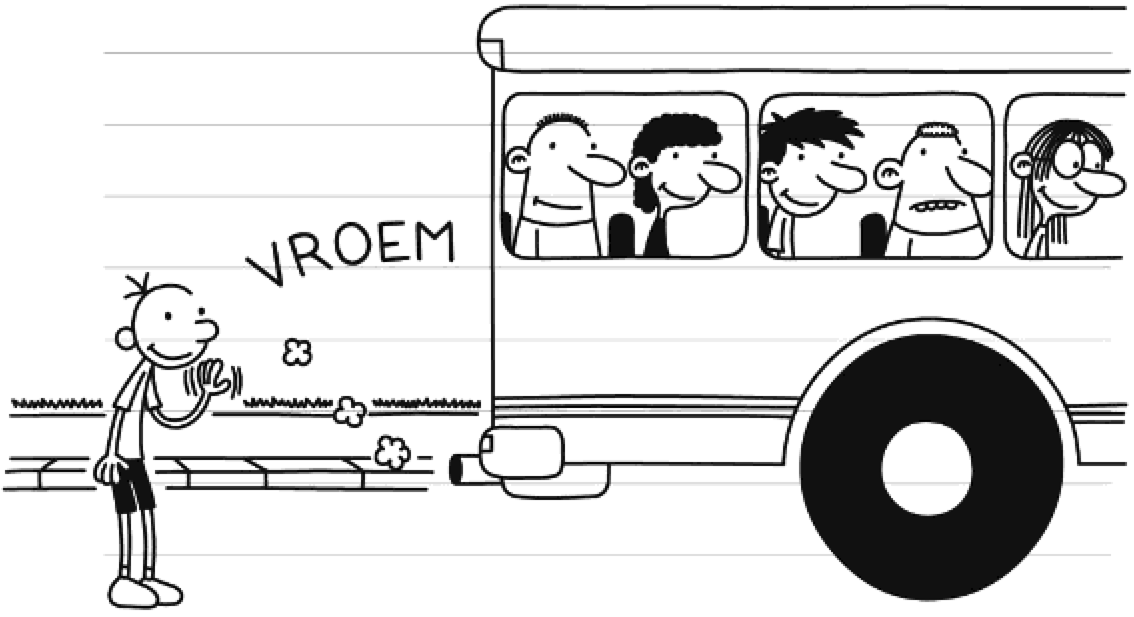

En terwijl de REST van mijn klasgenoten afziet in het bos, geniet ik in de schoolbibliotheek van alle moderne gemakken.

Mam probeert me op andere gedachten te brengen omdat ze denkt dat ik er spijt van ga krijgen.

Maar dat betwijfel ik. Ik heb verschrikkelijke verhalen gehoord over Boerderij Schraalhans en ik kan me de brieven nog herinneren die Rick schreef toen HIJ er was.

Het leek zelfs alsof Rick daar een soort trauma had opgelopen. Toen hij terugkwam, kroop hij in bed en kwam er het hele weekend niet meer uit.

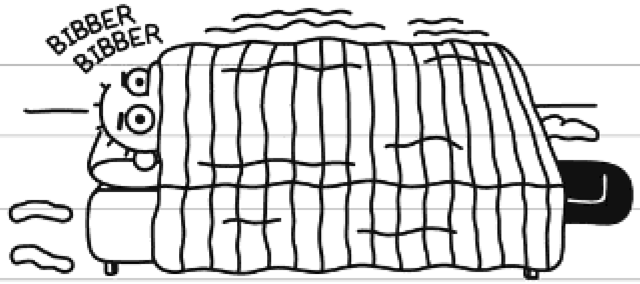

Vandaag moest je zeggen bij wie je op de kamer wilde, en tijdens de pauze vocht iedereen om een plek in een goeie hut. Ik was blij dat ik al had besloten om niet te gaan, want ik had echt geen zin in dat hele drama.

Ik had wel medelijden met Theo, want hij rekende erop dat IK zijn slapie zou zijn. Toen ik zei dat ik niet meeging, moest hij gaan kijken wie er nog plek in zijn hut had.

En aan het eind van de pauze zag het er niet goed voor hem uit.

Maar ik kan me niet al te druk maken over Theo, want ik heb zo mijn EIGEN problemen.

Maandag kregen pap en mam een brief van school waarin stond dat ze op oudergesprek moesten komen.

Ik ben de hele week bang geweest dat ik misschien in de problemen zat omdat ik vergeten was Frews naam op een van mijn huiswerkopdrachten door te krassen.

Maar dat was het HELEMAAL niet.

School had pap en mam op gesprek gevraagd omdat de cijfers voor mijn huiswerk zo omhoog waren gegaan dat ze me moeilijkere vakken willen geven.

Nou, ik denk dat Frew moeilijker huiswerk wel kan waarderen, maar hij kan me niet helpen bij de PROEFWERKEN. Dus als ik geen manier kan bedenken om hem de school in te smokkelen, ga ik die vakken nooit halen.

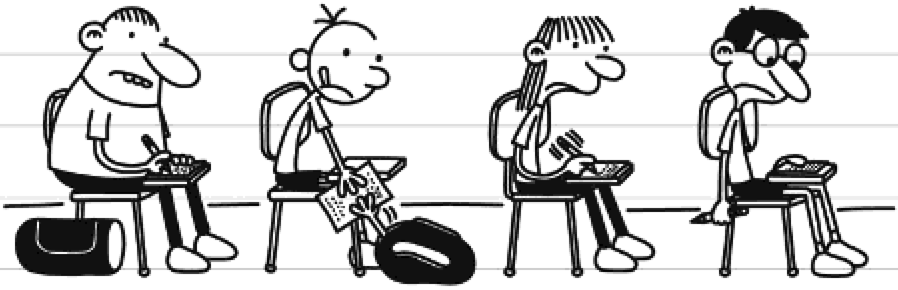

Toen pap en mam na dat gesprek thuiskwamen, zei mam dat ze het 'goede nieuws' wilde vieren.

En DAT betekende natuurlijk dat we naar de Ouderwetse IJssalon gingen.

Ik werd het een beetje zat om elke avond op Ricks werk door te brengen, en ik denk dat opa hetzelfde had. Hij zei tegen mam dat hij pijn in zijn tandvlees krijgt van ijs en dat hij deze keer thuis zou blijven.

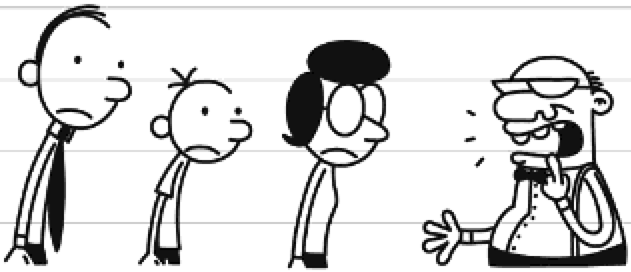

Ik probeerde hetzelfde excuus te gebruiken, maar mam wilde absoluut gaan.

Toen we bij het restaurant kwamen, was Rick nergens te bekennen. De manager zei dat Rick nooit was komen opdagen.

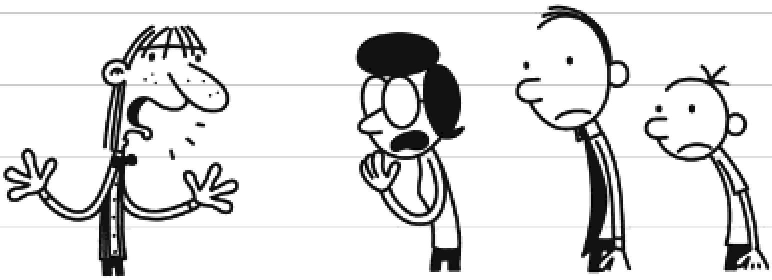

Toen raakte mam in PANIEK, en we sprongen in de auto om Rick te zoeken. We reden overal rond en vonden hem uiteindelijk lopend langs de snelweg.

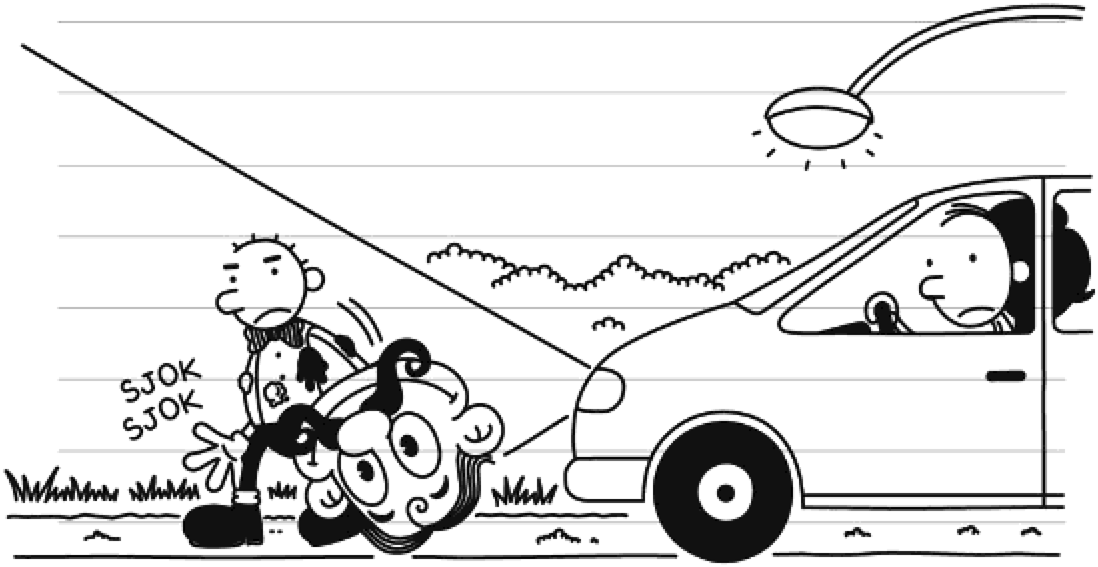

We stopten en Rick stapte in en legde uit wat er gebeurd was. Hij zei dat er een file was op de snelweg en dat hij bang was dat hij te laat op zijn werk zou komen. Dus ging hij op de carpoolstrook rijden, want daar kwam hij veel SNELLER vooruit.

Maar op de carpoolstrook moet je met minstens TWEE mensen in de auto zitten.

Dus deed Rick net alsof Ouderwetse Tobias naast hem zat.

Helaas werd hij door een agent met een scherpe blik aangehouden.

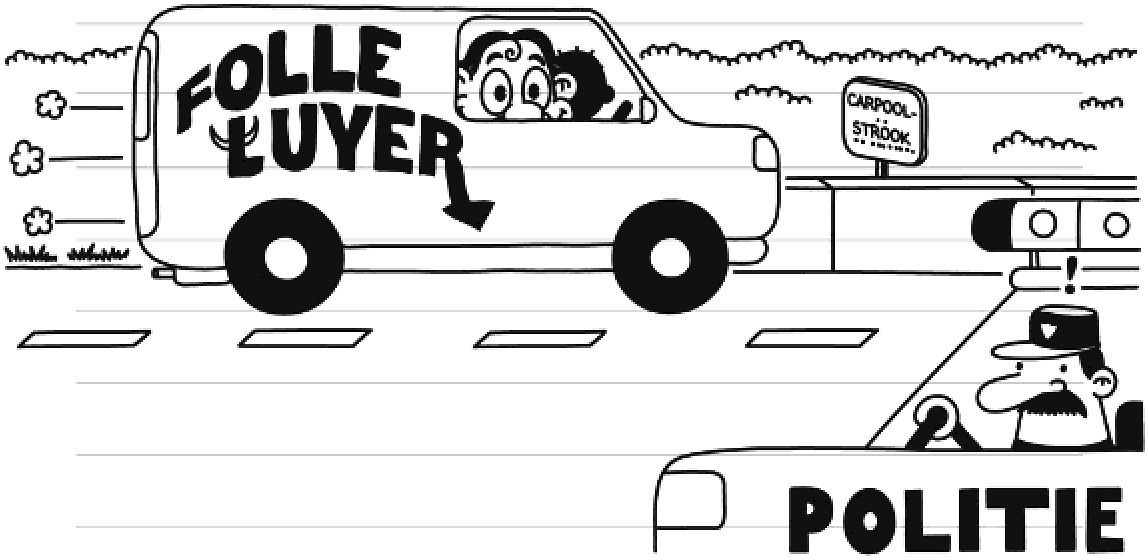

De agent kon er niet om lachen en gaf Rick een boete van honderd euro. Toen vond hij allerlei dingen die aan de auto mankeerden, zoals een kapot achterlicht en een verlopen APK-sticker.

Daarna liet de agent het busje wegslepen en bleef Rick achter langs de kant van de weg. Hij was een ENORM doelwit voor alle kinderen die in de file vastzaten.

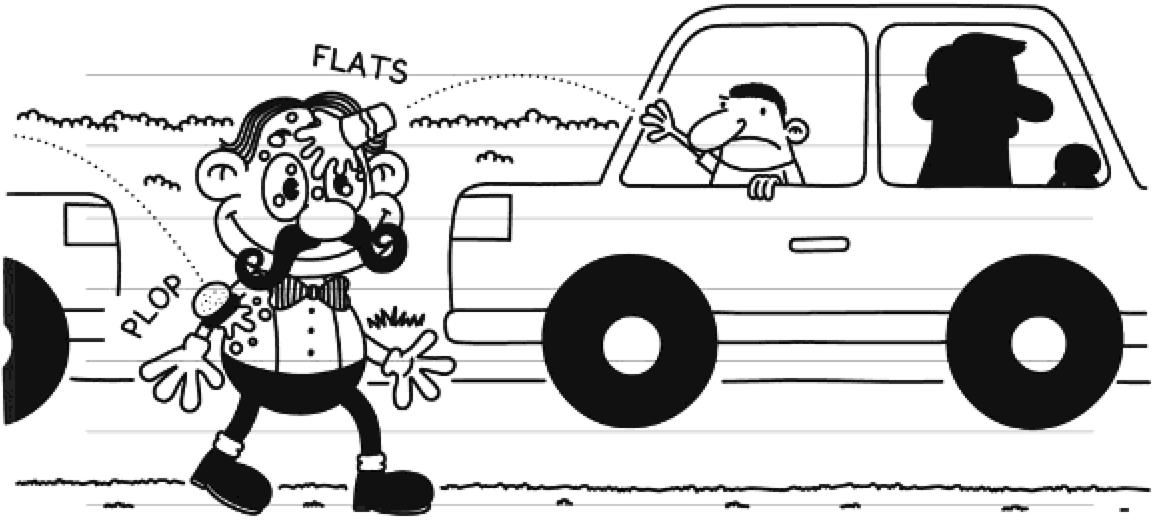

Mam zei dat pap naar huis moest rijden zodat ze Ricks pak in de wasmachine kon gooien. Maar toen we onze straat in reden, stonden er aan allebei de kanten auto's geparkeerd.

Er stonden zelfs auto's op ons GRASVELD, wat best raar was.

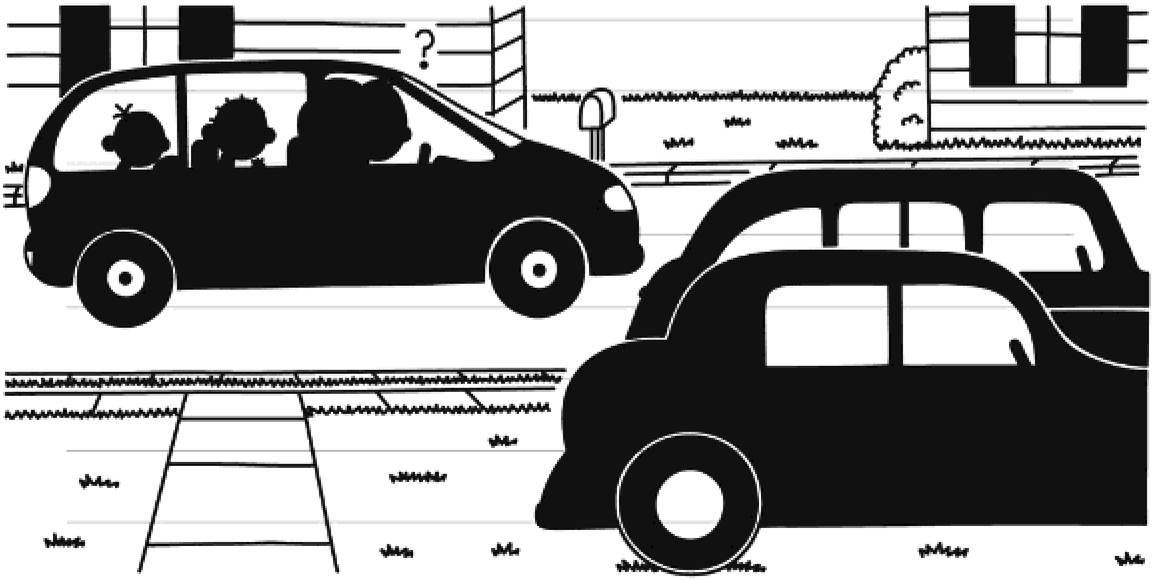

We moesten de auto onder aan de heuvel parkeren en vandaar de straat in lopen. Toen we eindelijk bij onze tuin waren, hoorden we harde muziek uit het huis komen.

En toen we de voordeur opendeden, bleek er binnen een ENORM feest gaande te zijn.

We moesten ons een weg door de menigte banen om opa te vinden, die achter in de tuin in onze oude jacuzzi zat. En zo te zien had hij de tijd van zijn LEVEN.

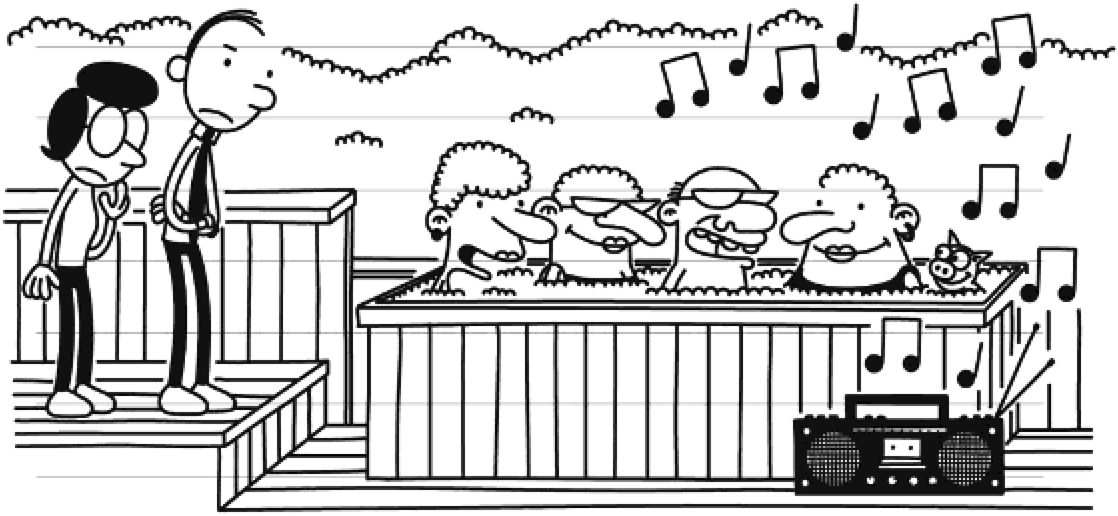

Pap schopte iedereen het huis uit. Dat duurde een EEUWIGHEID, want niemand had haast om weg te komen.

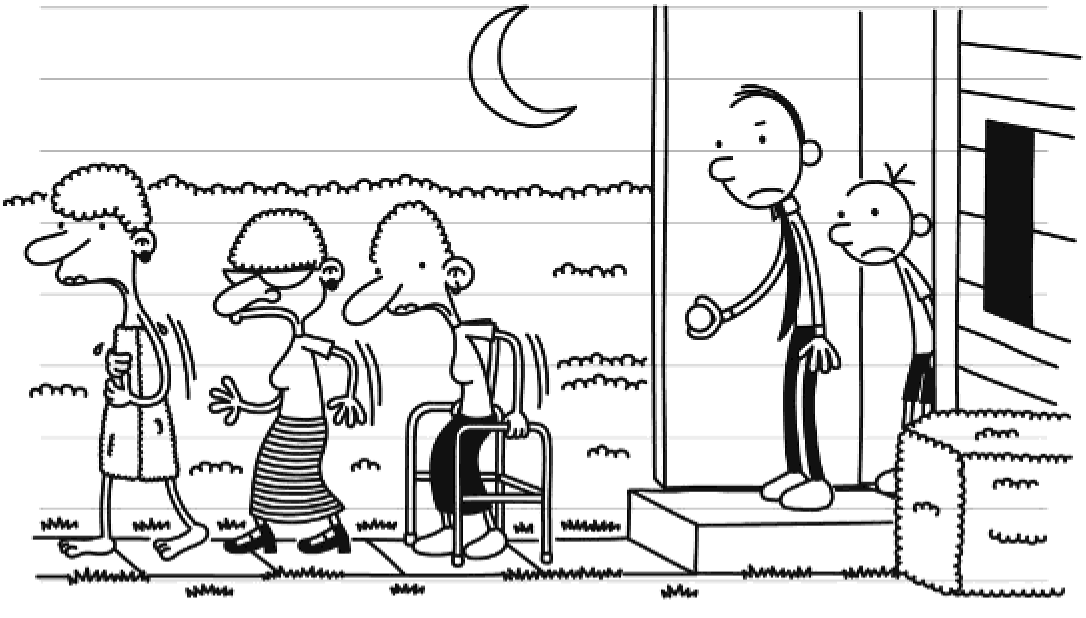

Toen iedereen weg was, gaf pap opa een uitbrander omdat hij een feest had gehouden.

Volgens opa was hij dat helemaal niet van PLAN geweest. Hij wilde ÉÉN dame van de datingsite uitnodigen om een film te komen kijken, maar klikte per ongeluk op 'verstuur naar iedereen'. En toen kwamen ze allemaal tegelijk.

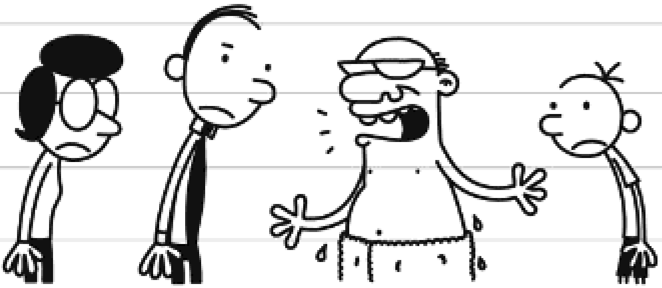

Pap was heel kwaad, maar hij vond het moeilijk om een straf voor zijn eigen vader te bedenken.

Omdat hij blijkbaar niks anders kon verzinnen, gaf hij opa een time-out.

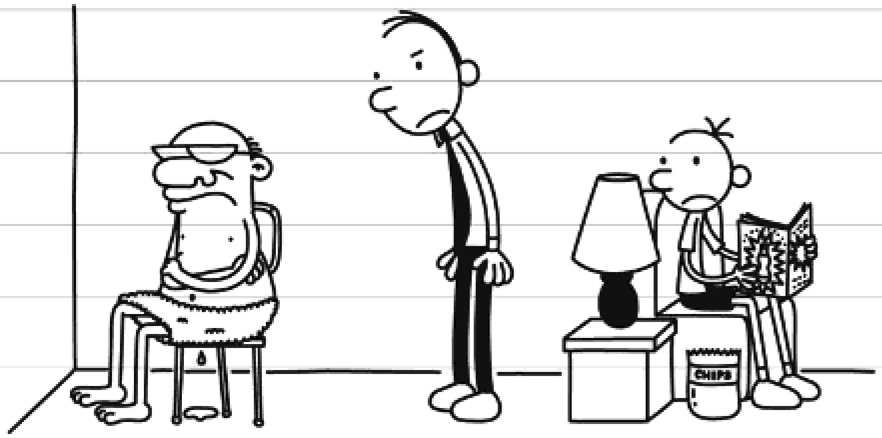

Ik wou maar dat we beter hadden opgelet of alle feestgangers weg waren, want er zaten een paar verstekelingen in de kamer van Max die pas tevoorschijn kwamen toen ze dachten dat de kust veilig was.

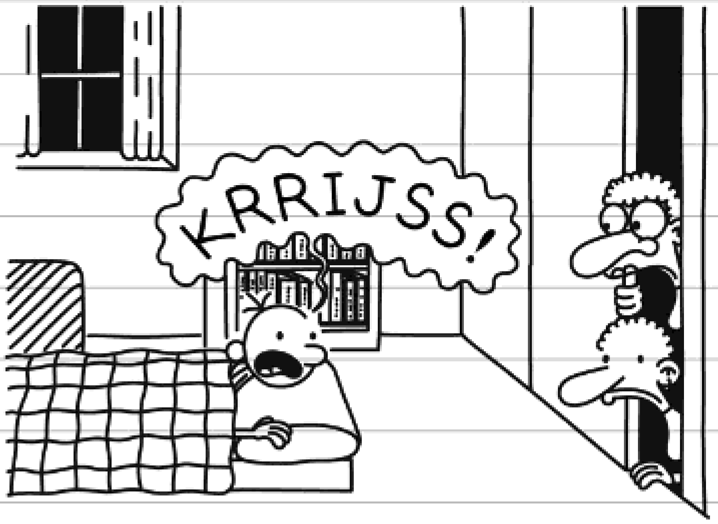

Dinsdag

Sinds het feestje wil pap opa liever niet alleen thuislaten. En als PAP hem niet in de gaten kan houden, moet een van ONS het doen.

Opa hoort elke dag een uur in de hoek te zitten om zijn straf weg te werken, maar hij zit liever voor de televisie.

Dus als je opadienst hebt, moet je kijken wat HIJ wil kijken.

Maar als wij op school zijn, is opa natuurlijk ALLEEN thuis. En ik denk dat pap bang is voor nog een feest.

Dus heeft hij een webcam gekocht, zodat hij zeker weet dat er niks raars gebeurt als hij op zijn werk is.

Ik weet niet WAAR dat ding hangt, maar ik weet WEL dat hij hem niet alleen gebruikt om OPA in de gaten te houden.

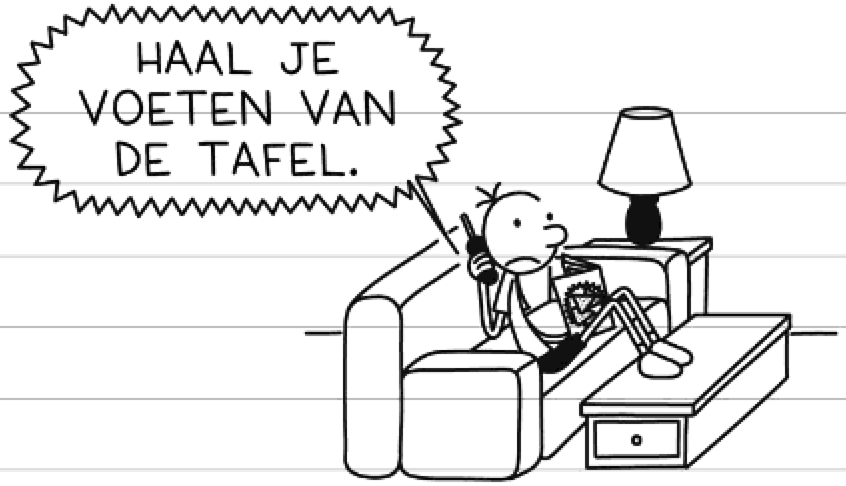

Ik ben helemaal vóór technologie, maar niet als die TEGEN me wordt gebruikt. Ik houd niet van een camera in huis, want er hangen tegenwoordig al overal camera's.

En geloof me, als je ooit iets beschamends doet in het openbaar, wordt het gefilmd.

Maar het ergste zijn de camera's op mobieltjes, want tegenwoordig heeft IEDEREEN er een.

Van de zomer gleed mijn zwembroek een stukje naar beneden toen ik uit het zwembad klom. Iedereen zag het.

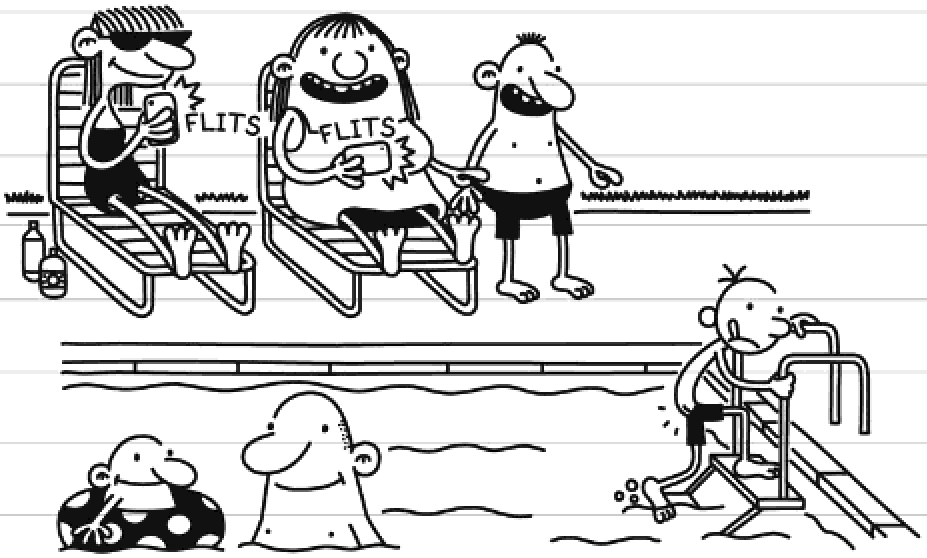

En voor ik me had afgedroogd, stonden de foto's al overal op internet.

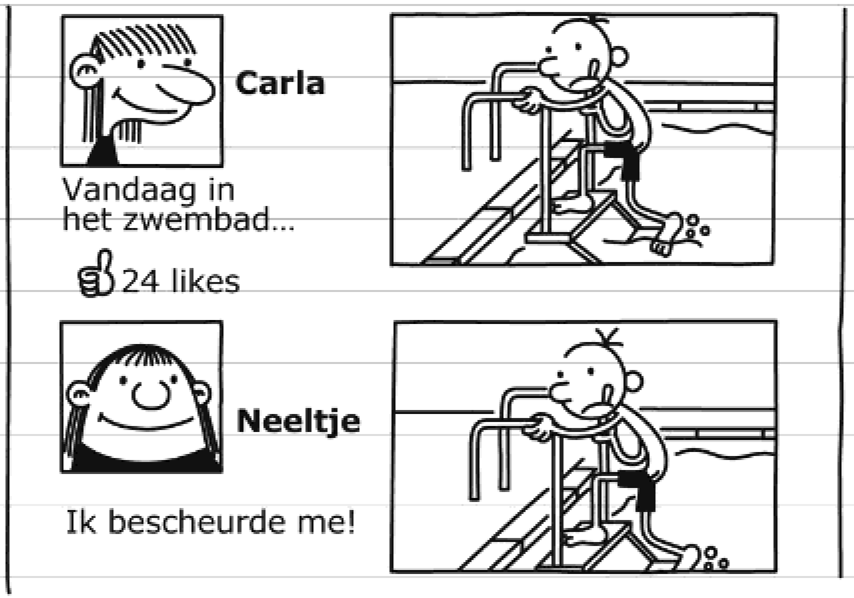

Je kunt tegenwoordig zelfs problemen krijgen als je een foto van JEZELF neemt. Een paar maanden geleden gingen we na de kerk brunchen, en toen we het restaurant uit kwamen had ik het gevoel dat er spinazie tussen mijn tanden zat.

Er was geen spiegel in de buurt, dus ik leende mams mobieltje om voor alle zekerheid een foto van mezelf te nemen.

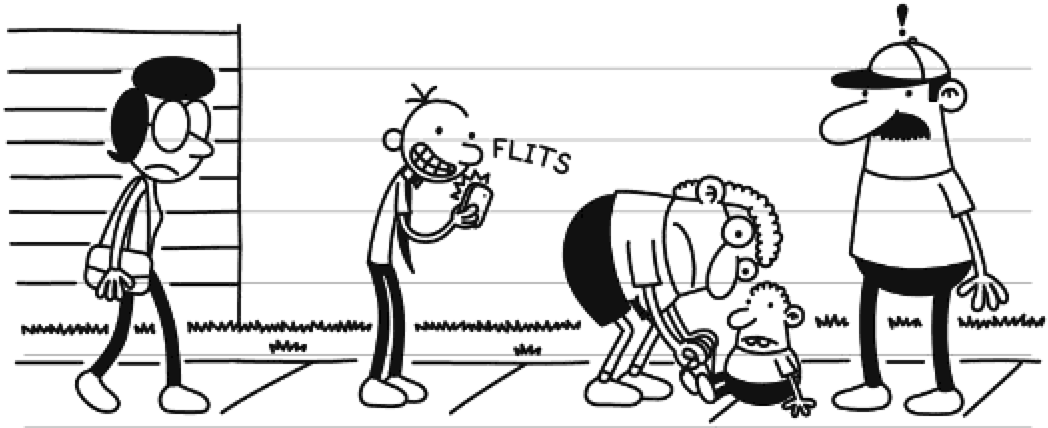

Maar een vrouw voor me dacht dat ik een foto van HAAR maakte en we mochten niet weg tot ze al mams foto's had bekeken en zeker wist dat ik dat NIET had gedaan.

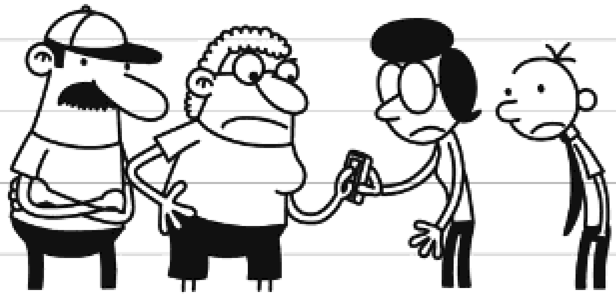

Nu ik er nog eens over nadenk, misschien is mam juist daardoor op dat idee van 'geen elektronica' gekomen.

Ze heeft nu trouwens genoeg handtekeningen verzameld om naar het gemeentehuis te kunnen gaan.

Die heeft ze OPGEHAALD door alle feestgangers op weg naar buiten te laten tekenen.

Nadat mam de petitie had aangeboden, heeft de gemeenteraad erover gestemd en nu is het officieel: deze zaterdag trekt de hele stad een weekend lang de stekker eruit. Vrijwillig.

Mam ziet het als haar taak om het zo veel mogelijk mensen te vertellen. Ik probeer niet op te vallen tot dit hele gedoe voorbij is, maar mam maakt het me niet makkelijk.

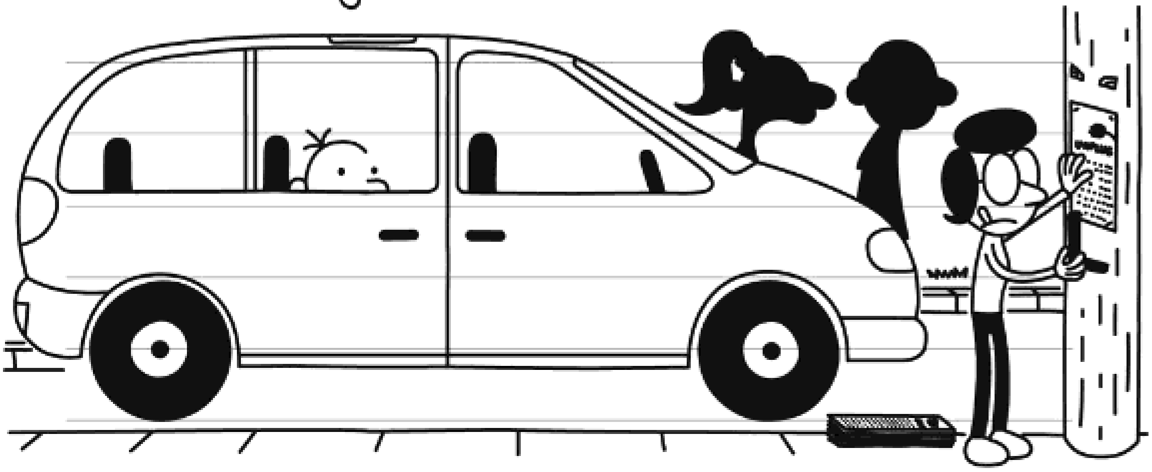

Ik denk dat het een slecht idee is om ons van de buitenwereld af te sluiten. Als er iets belangrijks gebeurt, zoals een zombieaanval, zijn wij de LAATSTEN die het te weten komen.

Vrijdag

Als onderdeel van dit elektronicavrije weekend is het de bedoeling dat iedereen morgen het park komt schoonmaken.

Maar het gaat heel wat langer dan een middagje duren om DIE rotzooi een beetje op te ruimen.

Het park lijkt de laatste tijd wel iets uit zo'n film over de wereld na een kernoorlog.

Vroeger was het park best LEUK, maar het ging bergafwaarts toen het geld van de gemeente opraakte.

Dat kwam vooral door het besluit om een eenrichtingspaadje aan te leggen dat alleen voor mensen was die met hun telefoon bezig waren, omdat mensen op het GEWONE pad niet goed genoeg opletten.

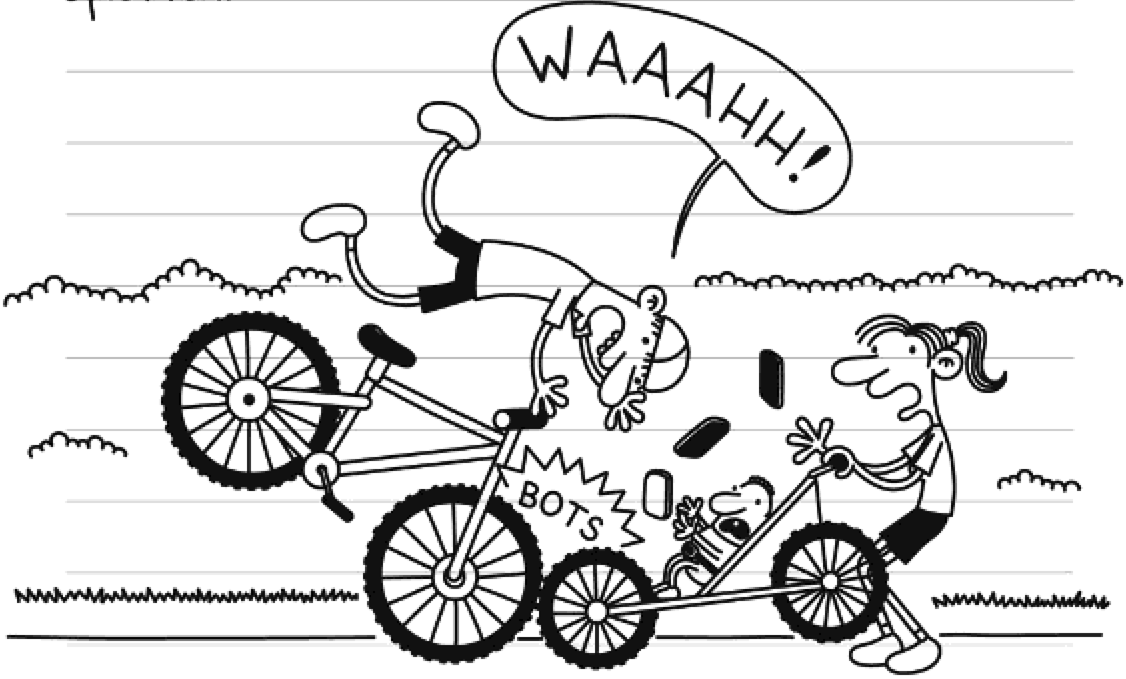

Dus al het geld voor de schoonmaak van het park ging naar dit nieuwe pad voor mensen die tijdens het wandelen hun elektronische apparaat wilden gebruiken.

Maar het project werd te duur, en ze moesten ermee stoppen voor ze de brug over de beek af hadden.

Daarna raakte het park echt in verval en namen de hangjongeren het over. Er kwamen geen gezinnen meer. Dus als de mensen van de schoonmaak slim zijn, zoeken ze om te beginnen een ongedierteverdelger die gespecialiseerd is in tieners.

Zaterdag

Ik heb geen idee hoe laat ik vanmorgen wakker werd, want de klok op de kast van Max was uit. ALLES in huis was uit, kun je nagaan hoe letterlijk mam dat hele elektronicavrije gedoe neemt.

Toen viel me op dat er VEEL mensen op straat liepen. Blijkbaar had iedereen besloten lekker ouderwets te gaan doen.

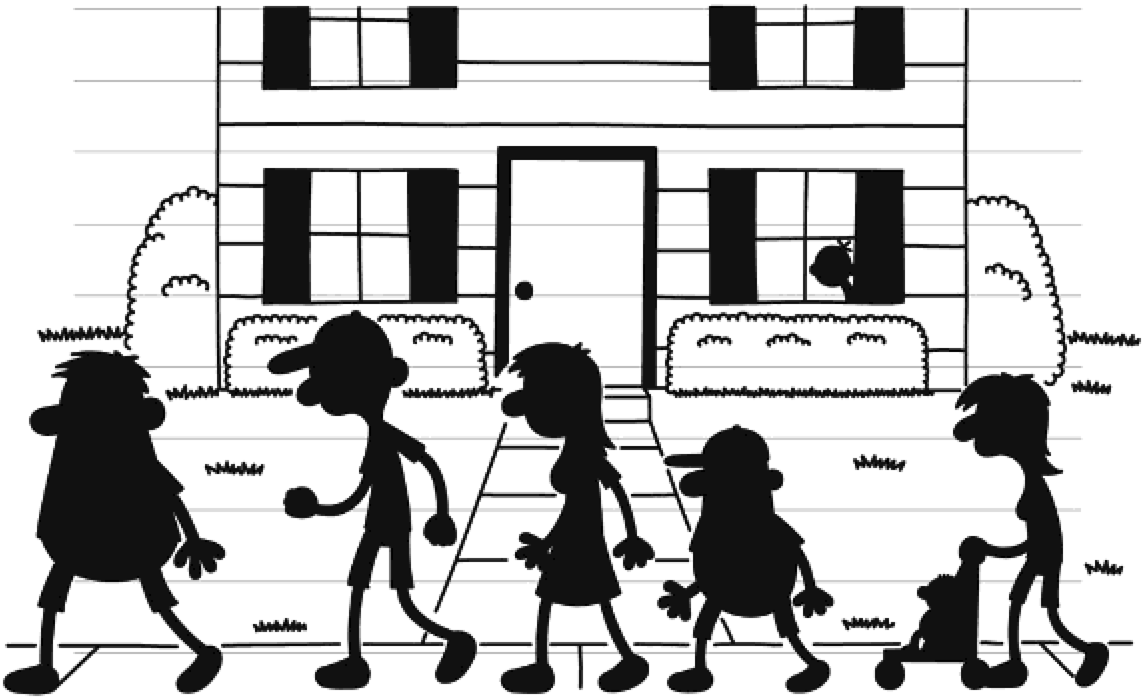

Ik wilde lekker relaxen en de hele dag stripboeken gaan lezen op de bank, maar pap zei dat ik gebruik moest maken van het 'voetgangersverkeer'.

Hij zei dat hij en Gerard vroeger met een limonadekraampje zoveel geld hadden verdiend dat ze allebei een nieuw skateboard hadden kunnen kopen. Ik zei dat ik het een GEWELDIG plan vond.

Pap verraste me door me twintig euro 'startkapitaal' te geven.

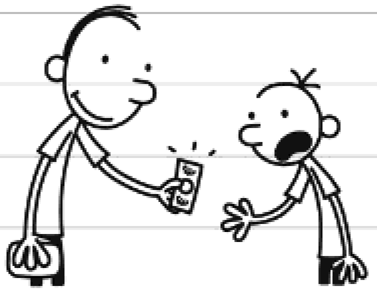

Ik wist dat ik een zakenpartner nodig had, dus ik belde Theo en zei dat hij moest komen.

Ik wou op internet een recept voor limonade opzoeken, maar mam had het snoer van de computer verstopt. Ik wilde het liever niet aan pap vragen, dus besloten ik en Theo om het zelf te bedenken.

Ik wist dat we in ieder geval citroenen nodig hadden, dus we fietsten naar de supermarkt en kochten de hele voorraad op.

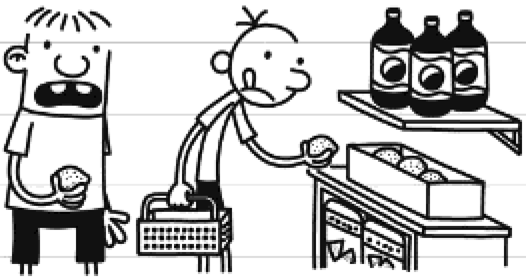

Thuis wisten we niet precies hoeveel citroenen er in de kan water moesten, dus we deden er voor de zekerheid extra veel in.

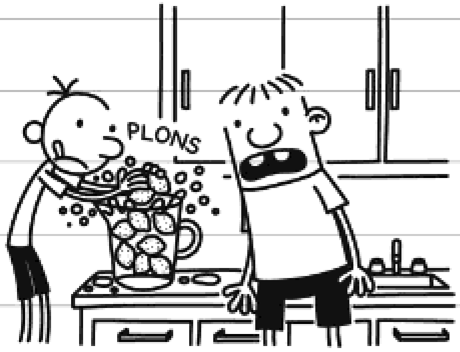

Ik wist zeker dat SUIKER naast water en fruit het enige andere ingrediënt van limonade is, maar we wisten ook niet hoeveel we DAARVAN nodig hadden. Dus we gokten maar wat.

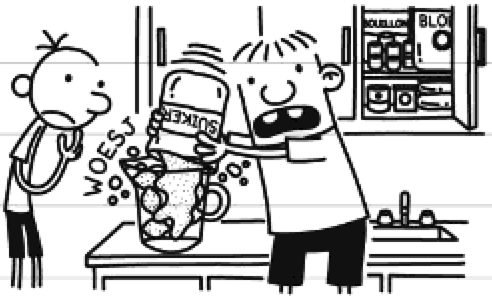

Volgens mij waren we er toen wel klaar voor, maar pap kwam naar beneden, zag wat we hadden gedaan en zei dat het helemaal fout was.

Ten eerste waren de GROENE citroenen die we gekocht hadden eigenlijk LIMOENEN, dus die moesten weg.

Toen zei hij hoe we limonade moesten maken. We moesten de citroenen DOORMIDDEN snijden, UITPERSEN en het sap met het water mengen. Had dat dan meteen gezegd.

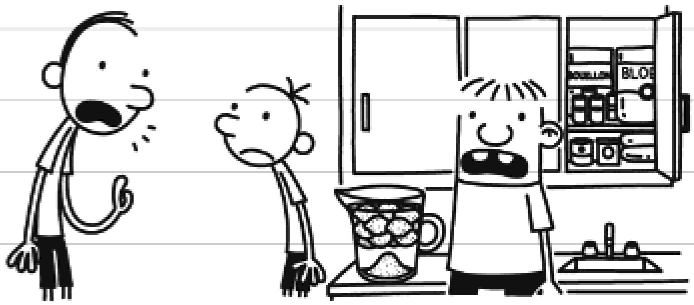

Maar Theo durfde de citroenen niet te snijden omdat zijn ogen daarvan zouden gaan tranen. Ik zei dat hij in de war was met UIEN.

Maar hij gaf niet toe en ik wist dat ik iets moest doen, anders zou hij niet meehelpen.

Dus ik zocht in de garage een duikbril op waarmee Theo zijn ogen kon bedekken.

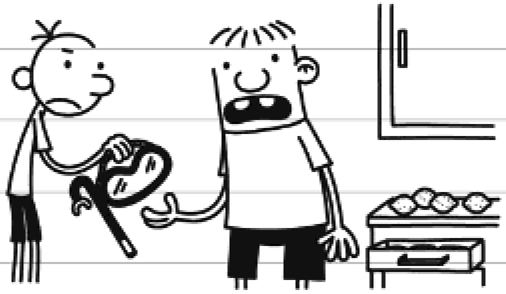

Toen Theo weer rustig was, begonnen we de citroenen te snijden, en dat was VEEL moeilijker dan ik gedacht had.

Toen ik de EERSTE citroen doorsneed, spoot er een straal sap recht in mijn oog.

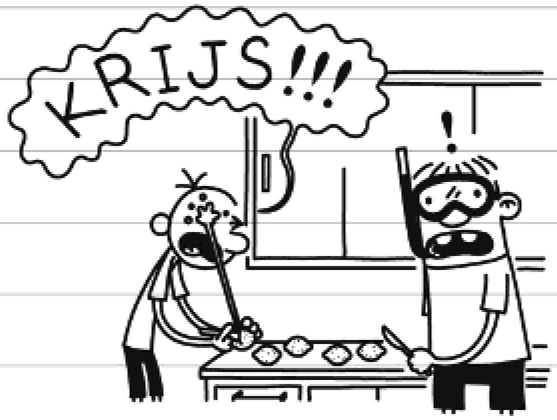

Het prikte als een GEK en ik zag bijna niks meer. Theo deed de snorkel uit zijn mond en begon al met dat gezeur van 'ik zei het toch', maar dat wilde ik niet horen.

Toen ik weer iets kon zien, persten we alle citroenen uit in het water en zetten ons kraampje op de stoep.

Er kwamen een paar mensen langs, maar die hadden alleen maar commentaar op alles. Een vrouw zei dat we de limonade moesten roeren, zodat de suiker beter op zou lossen. Maar toen we DAT hadden gedaan, wilde ze nog niks kopen.

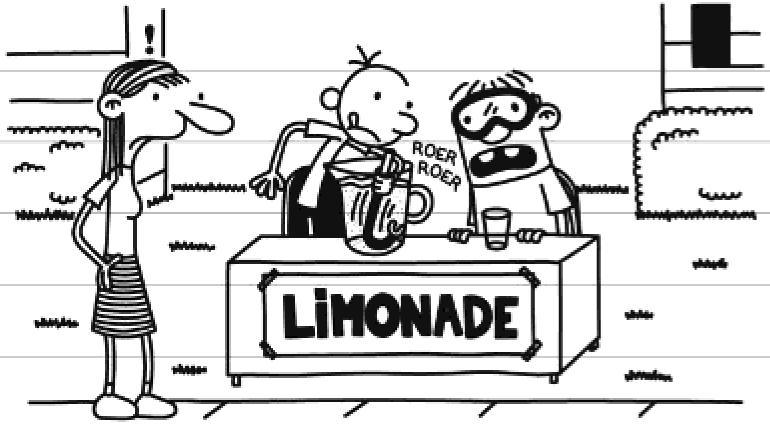

Een andere vent proefde onze limonade en zei dat hij te ZOET was.

De volgende klanten zeiden hetzelfde. Dus ik gooide de helft weg en deed er nieuw water bij. Maar toen was DAT weer niet goed.

Een kerel had er problemen mee dat we voor iedere klant hetzelfde glas gebruikten, ook al legde ik uit dat we het tussendoor steeds omspoelden.

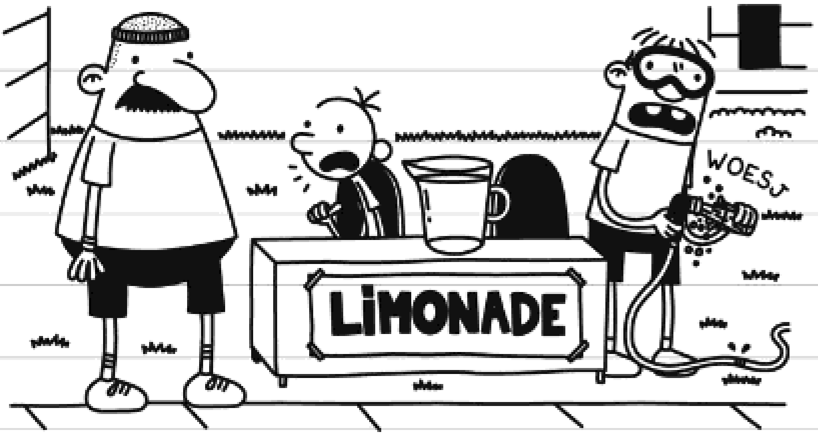

We werden moe van het zitten in de hete zon en bedachten dat het limonadekraampje ook best zelfbediening kon zijn. Dus we zetten een pot neer om geld in te doen als je iets dronk.

Maar bij elk systeem dat om vertrouwen draait, is er wel iemand die het voor IEDEREEN verpest.

We snapten dat er niks anders op zat; we moesten fulltime achter het kraampje zitten. Dus we pakten een nieuw glas uit de keukenkast en gingen weer naar buiten.

Het begon me op te vallen dat de mensen die heuvelOP liepen er veel dorstiger uitzagen dan de mensen die heuvelAF liepen. Dus veranderden we de prijzen om daar goed gebruik van te maken.

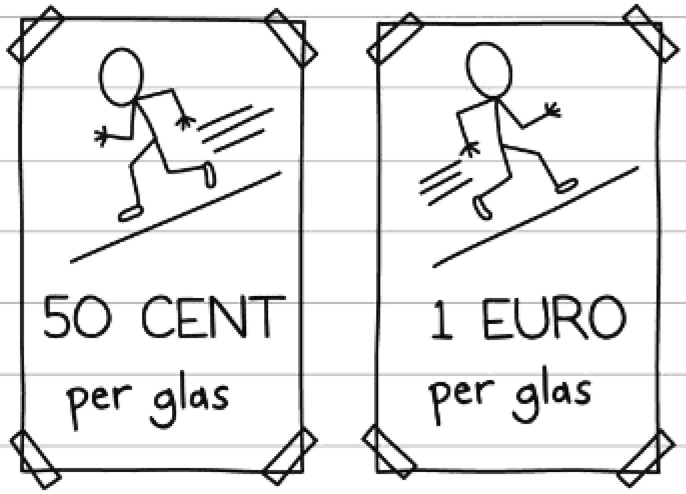

Een paar mensen dachten dat onze pot voor FOOIEN was en gooiden er wat kleingeld in. Daarna begonnen we om fooi te vragen, want al het geld dat we daarmee binnenbrachten was 100 procent winst.

Ik begon er net een goed gevoel over te krijgen toen ene Carlo Coenders een paar huizen verderop OOK een kraampje neerzette.

Hij had duidelijk hulp gehad van zijn ouders, want vergeleken met ZIJN kraampje zag dat van ons er NIET UIT.

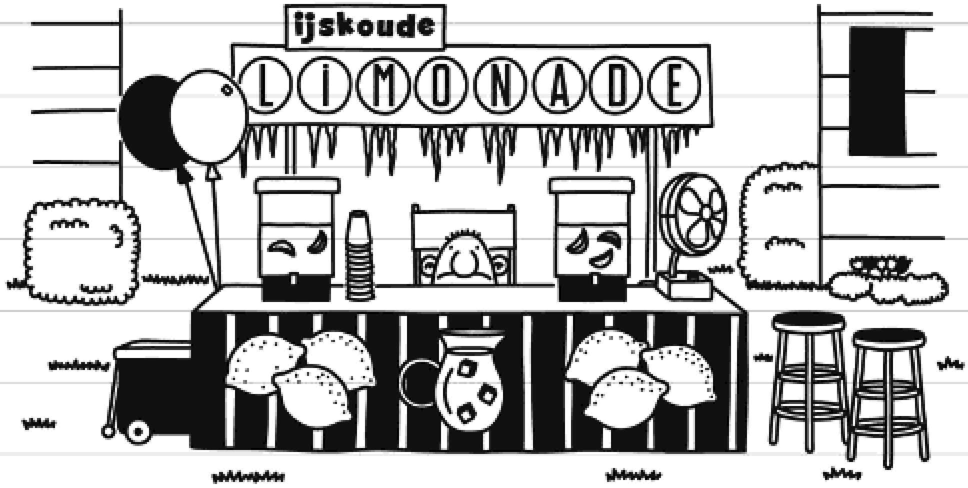

Dat gebeurt er nou als je originele ideeën hebt. Vijf seconden later heb je een miljoen na-apers.

Maar ik ben een professional, en ik was niet van plan een beetje competitie persoonlijk op te vatten. Dus ik bood Carlo twee euro als hij zijn kraampje weg zou halen, en hij zei ja.

Maar een minuut later zette hij zijn kraam weer op, en deze keer precies aan de overkant van de straat.

Ik raakte behoorlijk geïrriteerd, want onze limonade was bijna op en ik wist dat pap ons geen geld meer zou geven voor ingrediënten.

Toen bedacht ik dat we onszelf een boel gedoe konden besparen als we gewoon WATER gingen verkopen.

Bovendien had Carlo de limonademarkt volkomen overgenomen, VOORAL nadat hij zijn nieuwe bordje had opgehangen.

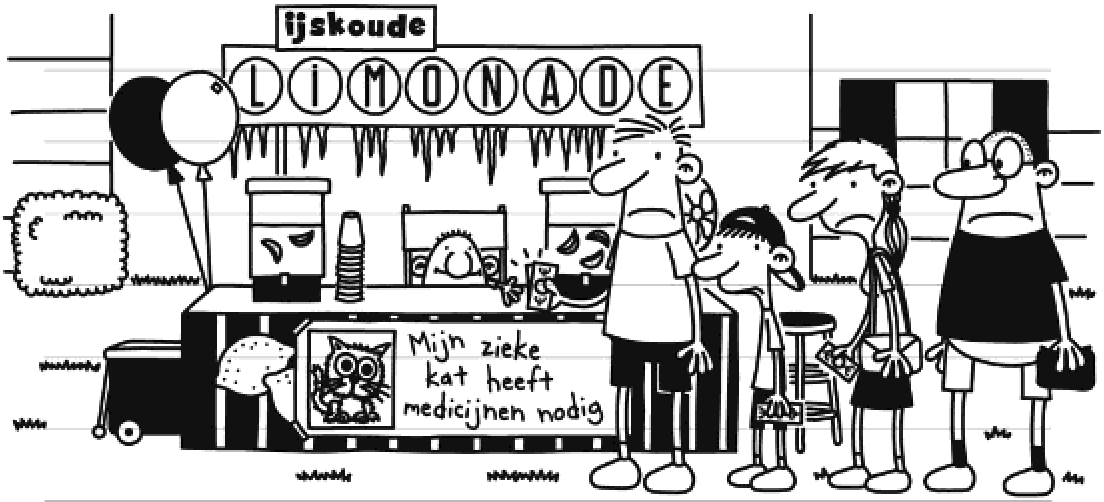

Maar als we water gingen verkopen, moest het wel extra speciaal zijn. Anders zou niemand ervoor willen BETALEN. En dus bedacht ik een gave naam en vulde daarna het pierenbadje van Max, zodat we voorlopig genoeg zouden hebben.

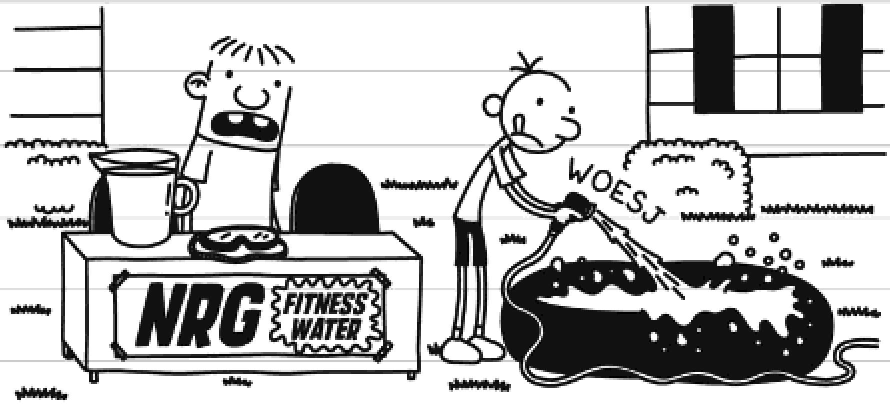

Als we dit spul 'Fitnesswater' gingen noemen, moesten we mensen wel laten zien dat het WERKTE. Dus ik liet Theo voor ons kraampje wat rondspringen en opdrukken.

Het probleem is, Theo is niet echt in vorm, dus dat zag er niet goed uit voor ons bedrijf.

Gelukkig kwam er vlak daarna een sportieve kerel de heuvel op, en ik bood hem een paar euro als hij iedereen zou vertellen dat dat kwam door ons NRG Fitnesswater.

Maar hij had blijkbaar wat beters te doen, want hij was niet geïnteresseerd.

Helaas had een vent die de heuvel AF liep ons gehoord, en hij wilde ons product GRAAG aanprijzen.

Ik wil niet gemeen zijn, maar hij had echt niet het uiterlijk waar wij naar op zoek waren.

Dus om van hem af te zijn, bood ik hem drie euro om te zeggen dat hij ons spul NIET had gedronken.

Ik snapte dat we nog steeds om drinkgeld streden met dat joch aan de overkant, en dat we een nieuwe markt moesten aanboren als we ECHT geld wilden verdienen.

En ik wist waar we moesten zijn: in het park.

Met die grote schoonmaak waren daar vast MASSA'S dorstige vrijwilligers.
Dus laadden ik en Theo een kar vol met ons product, en liepen de heuvel af.

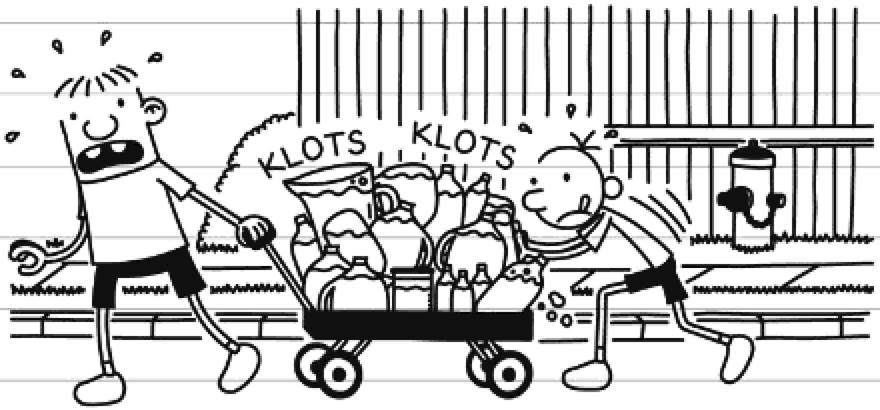

Halverwege het park zei Theo dat hij uitgedroogd was en iets moest drinken. Ik wilde niet stoppen, maar hij zag eruit alsof hij flauw ging vallen. Dus ik gaf hem een fles en schreef het op, zodat ik het kon inhouden op zijn loon.

Het leek wel alsof de hele STAD in het park was. Iedereen was hard aan het werk en het was behoorlijk warm.

En we hadden nog een meevaller. Het drinkfonteintje was stuk, dus mensen konden hun dorst niet lessen. Ik en Theo snapten dat we een FORTUIN gingen verdienen met ons spul.

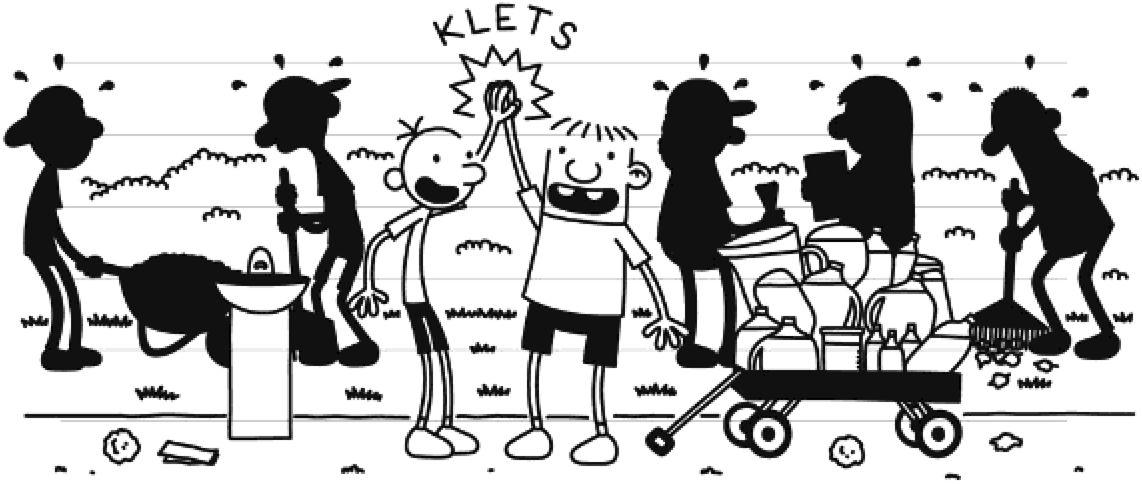

Helaas had mam ons meteen in de gaten en vroeg ze wat we van plan waren.

Ik zei dat we ons fitnesswater gingen verkopen aan iedereen die een paar euro wilde dokken.

Maar mam zei dat het 'stijlloos' was om te profiteren van vrijwilligers die hun vrije zaterdag opgaven om het park op te ruimen. Ik zei dat iedereen die ons water dronk TWEE keer zo hard kon werken, en dat de schoonmaak dan dus heel wat sneller zou gaan.

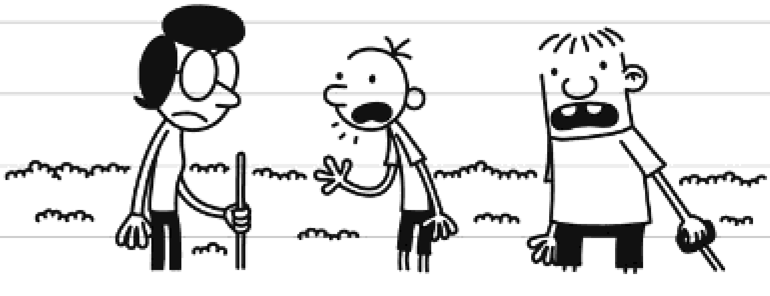

Terwijl ik en mam hierover ruzieden, plunderden de dames die aan het bloembed werkten onze voorraad.

En voor we er iets tegen konden doen, hadden ze onze hele voorraad fitnesswater over de aarde gestort alsof het goedkope troep was.

Ik rekende snel uit dat daar minstens tweehonderd euro winst de grond in zakte. Maar die vrouwen gingen gewoon verder met planten alsof er niks gebeurd was.

Maar het was gelukkig nog niet te laat, we konden het nog goedmaken. Ik en Theo pakten de lege flessen en liepen naar de beek om ze opnieuw te vullen.

Mam versperde ons de weg. Ze zei dat we de vrijwilligers moesten helpen met de schoonmaak en gaf ons wat tuingereedschap.

Ik legde uit dat we ZAKENMANNEN waren en dat ECHTE zakenmannen niet voor niets werken. Maar voor ik was uitgesproken, zat Theo al op handen en knieën planten in de grond te stoppen.

Ik wist dat ik zo snel mogelijk weg moest wezen, anders zou IK ook aan het werk worden gezet. Maar mam was me een stap voor.

Toen ik klein was, zei ze, nam ze me elke dag mee naar het park. En van alle herinneringen die ze aan ons tweeën had, waren dat de meest speciale.

En als we nu het park NIET zouden opruimen, konden ANDERE moeders niet van die speciale momenten met HUN kinderen beleven.

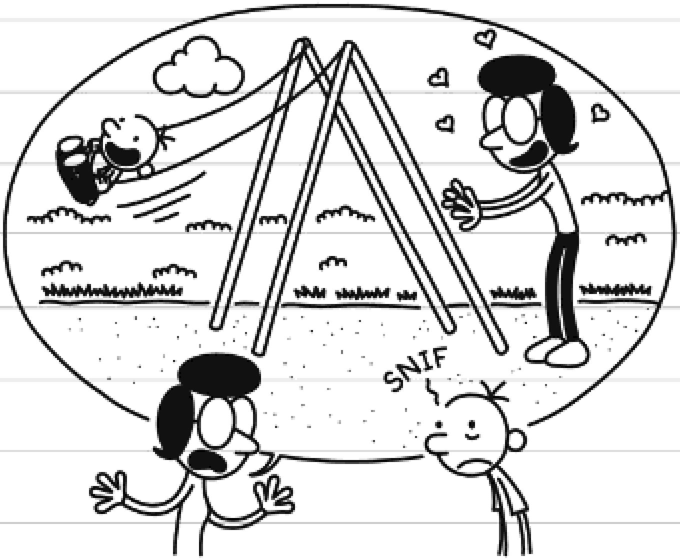

Zie je, mam weet PRECIES hoe ze me moet raken. En daarom stond ik voor NIKS bladeren bij elkaar te harken in plaats van een hoop geld te verdienen.

Ze gaf me een ouwe kapotte hark, maar toen ik om een nieuwe vroeg, zei mam dat iedereen roeide met de riemen die hij had.

In een halfuur harkte ik een miezerig hoopje bladeren bij elkaar en toen rende er een stel kinderen doorheen. Al mijn werk voor niks.

Vraag me niet waarom mensen hun kinderen meenamen naar de schoonmaak, want je had echt niks aan ze. Ze zorgden DE HELE TIJD voor problemen.

Op een bepaald moment speelde er een stel in een hoop mest en moest iemand ze eruit jagen.

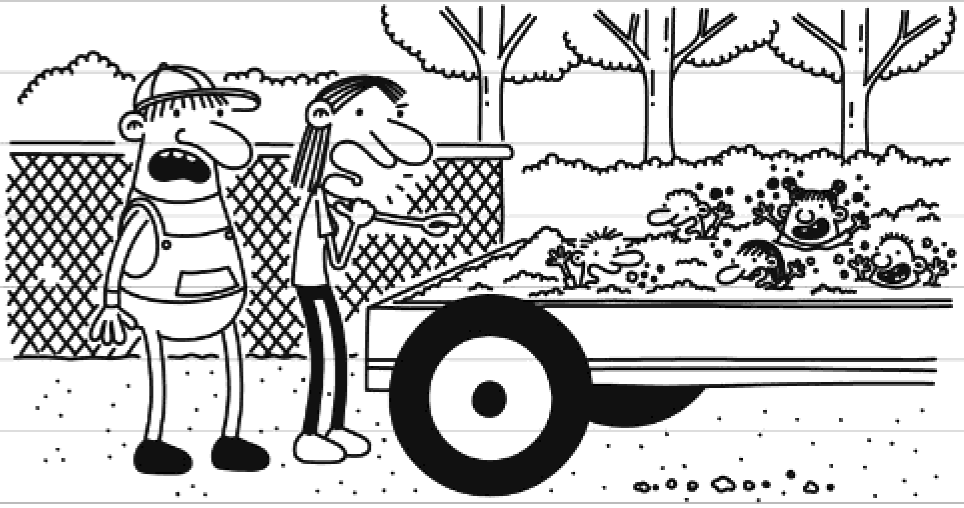

De poging om het park schoon te maken was TOTAAL ongeorganiseerd. Niemand had de leiding, dus het was een complete CHAOS.

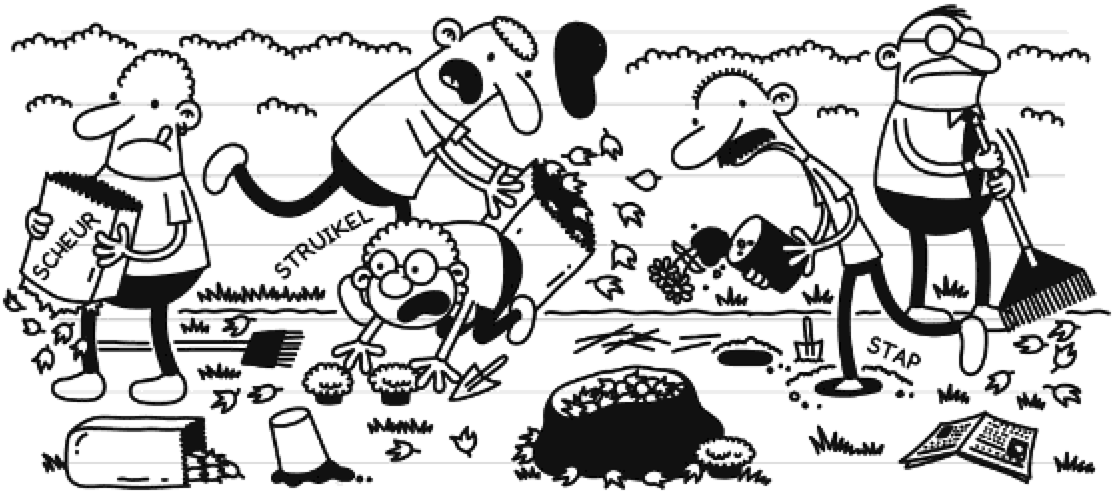

Het werd nog GEKKER toen er een bus stopte waar een stel tieners in oranje pakken uitstapte.

Die lui waren hiernaartoe gebracht om te helpen, als straf voor misdaden als winkeldiefstal en vandalisme. En als je het mij vraagt, waren een paar van hen direct verantwoordelijk voor de graffiti op de speeltoestellen.

Die taakstrafkerels waren meer geïnteresseerd in lol trappen dan in meehelpen. En sommige dingen die ze deden waren echt GEVAARLIJK.

Maar net toen we dachten dat het niet erger kon worden, stopte er een stel busjes op de parkeerplaats waar een hele troep meisjesscouts uit stroomde.

En die zagen eruit alsof het ze MENENS was.

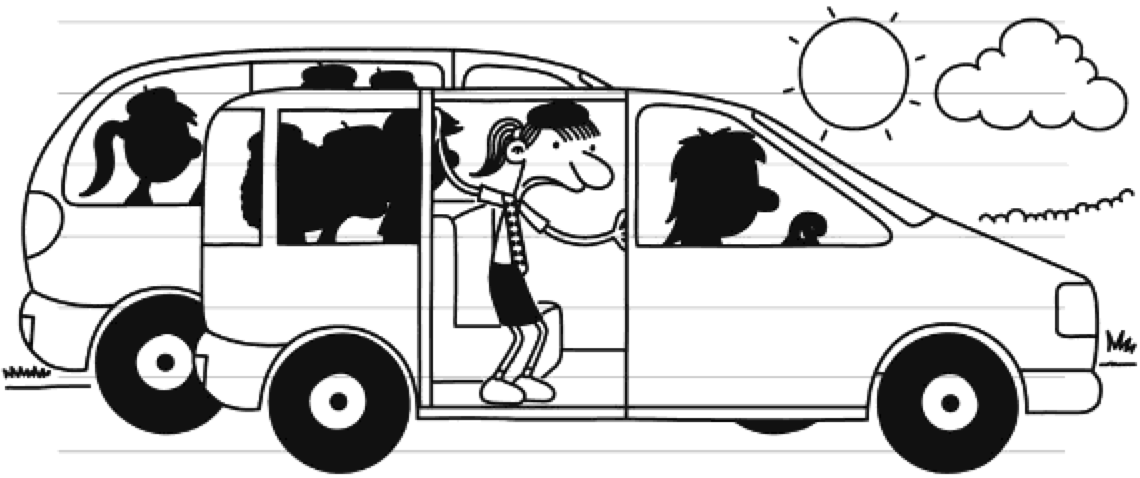

Binnen tien minuten hadden ze iedereen in het park in aparte teams ingedeeld, met een padvindster aan het hoofd.

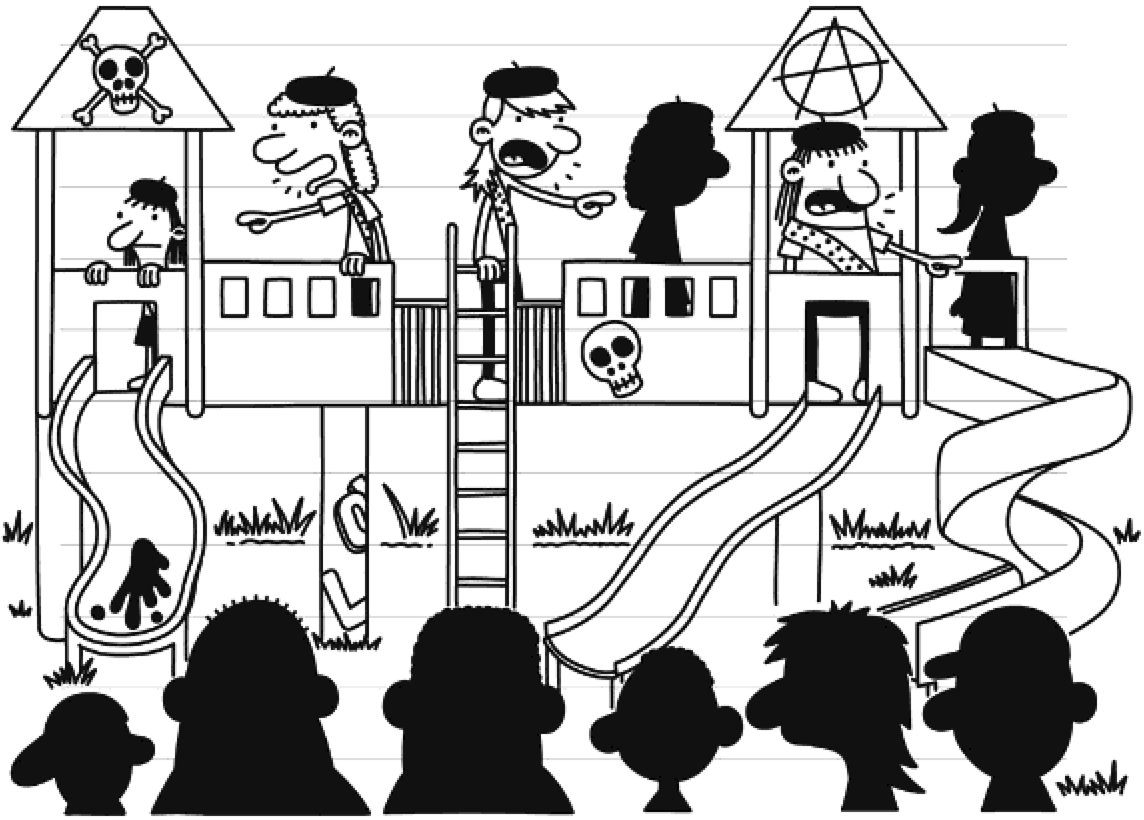

Mijn team moest de bladeren in de speeltuin bij elkaar harken en het meisje dat de leiding over ons had was een welp.

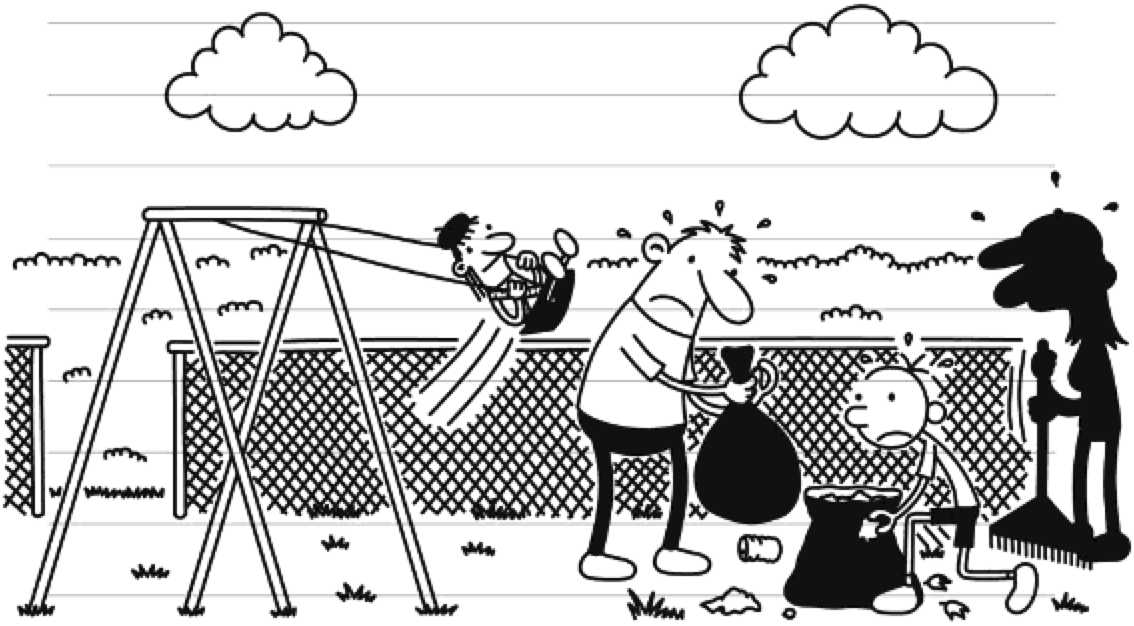

Het was een beetje beschamend, maar eerlijk gezegd was ik BLIJ dat de meisjesscouts waren gekomen om iedereen aan het werk te zetten.

Iedere keer dat er meisjesscouts aan een project meedoen, ben ik ONDER DE INDRUK.

Een paar maanden geleden wilde de stad een openbare tuin aanleggen, maar niemand wist hoe het moest en het project mislukte bijna.

Toen kwamen de meisjesscouts, en die klaarden de klus in één zondagmiddag.

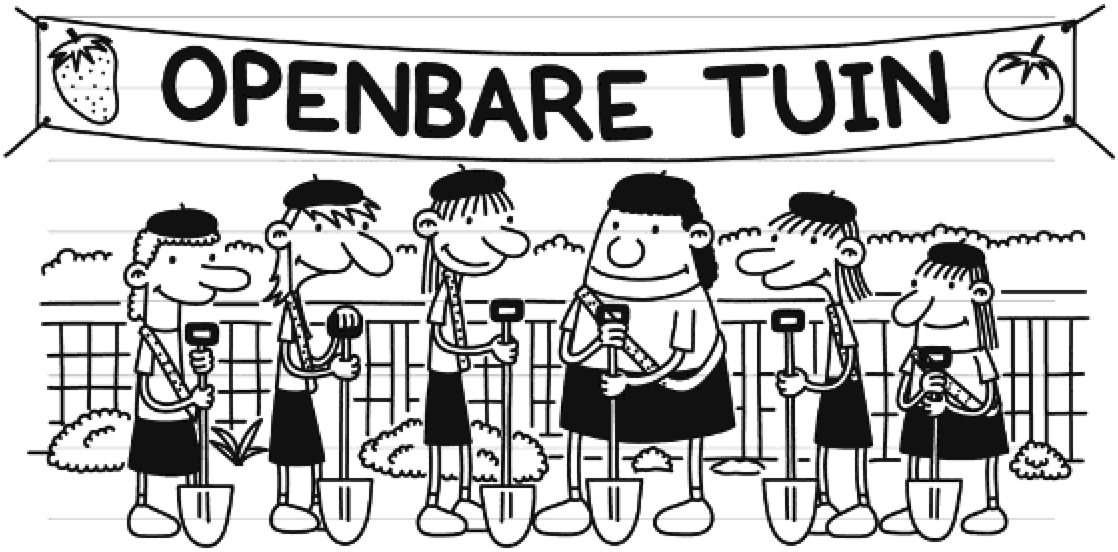

Ik zeg je: als je een groep jongens van mijn leeftijd de leiding over zoiets geeft, loopt het niet goed af. VOORAL niet als er gereedschap aan te pas komt.

Ook al waren ze in het park om te werken, de meisjesscouts lieten de gelegenheid om geld in te zamelen niet zomaar voorbijgaan. Ze zetten een koekjeskraam op en een van hun eerste klanten was MAM. Die had opeens een heel andere mening over dingen verkopen aan vrijwilligers.

Ik was blij dat de meisjesscouts de zaak runden, maar ze lieten ons HARD werken. Na een uur harken was ik bekaf en wilde ik naar huis. Maar het was duidelijk dat ze NIEMAND weg lieten gaan voor het laatste blaadje was opgeharkt.

Er was nog iemand in mijn groep die doodop leek: mijn HuiswerkMaatje Frew.

ANDERE mensen hadden ontdekt hoe slim hij is, en een stel volwassenen begon hem dingen te vragen die ze anders op hun TELEFOON opzoeken.

Ik ontdekte dat de meisjesscouts elk halfuur naar een volgende groep doorschoven. Dus bij de volgende wisseling van de wacht greep ik mijn KANS.

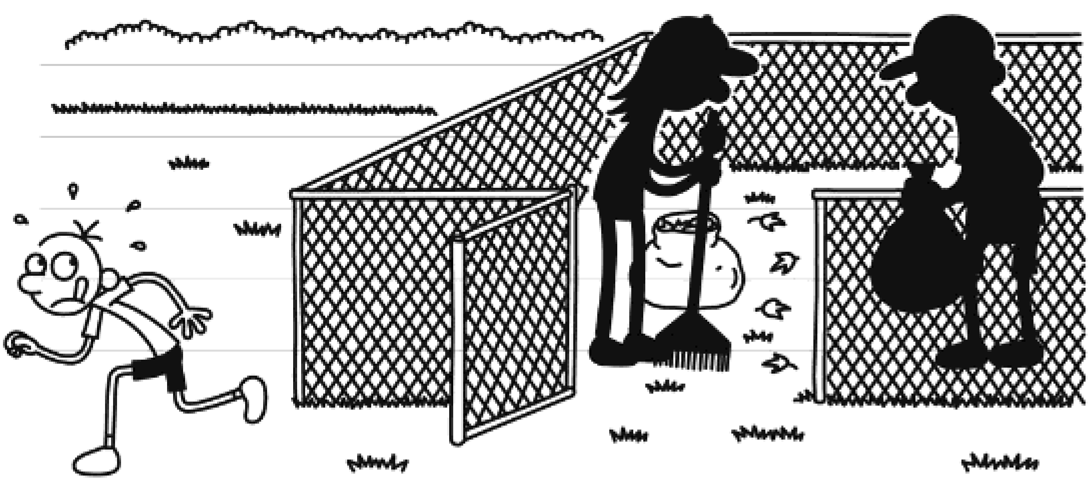

Ik wist PRECIES waar ik naartoe ging: de beek.

Toen ik in groep 3 op zwemmen zat, zette pap me elke dag af bij het zwembad. Maar zo GAUW hij wegreed, rende ik naar de beek om visjes te vangen tot de training voorbij was.

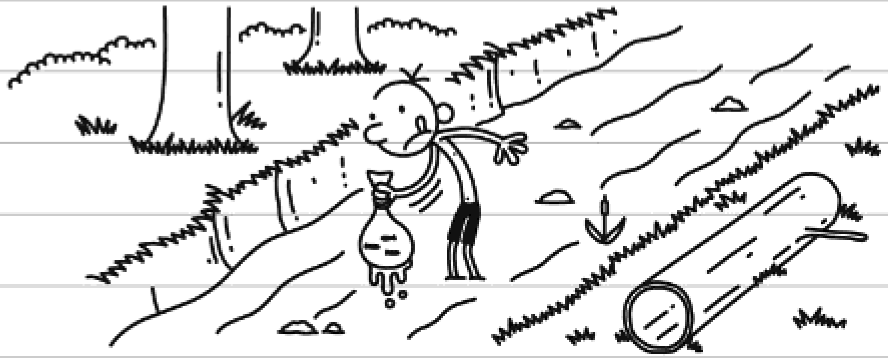

Ik zorgde altijd dat ik weer in het zwembad was voor pap me kwam halen en sprong dan op het laatste moment nog even in het bad, zodat het leek alsof ik de hele tijd had gezwommen.

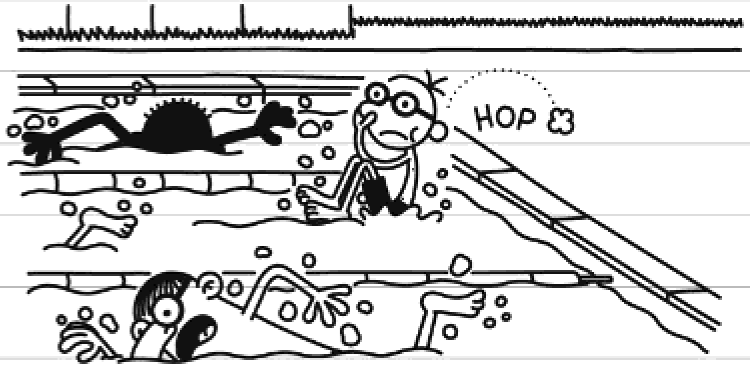

Maar één keer kwam pap VROEG om even te kijken, en ik had te lang gevist.

Dus ik kwam NA hem bij het zwembad aan en was er gloeiend bij.

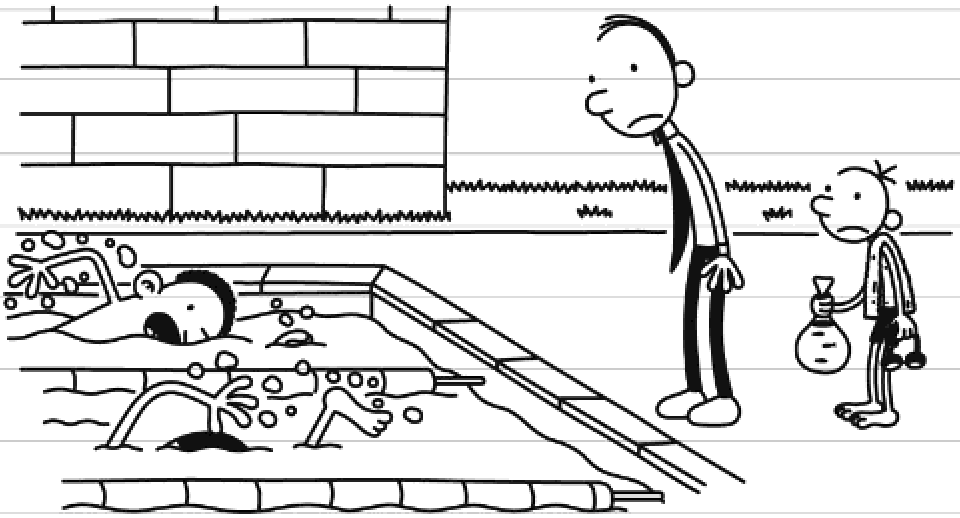

Vandaag wilde ik alleen even op adem komen bij de beek en dan weer aan het werk gaan.

Maar ik was er nog maar een halve minuut toen ik iemand door de struiken hoorde rennen.

Wat bleek? Frew had me weg zien gaan en hij was me GEVOLGD.

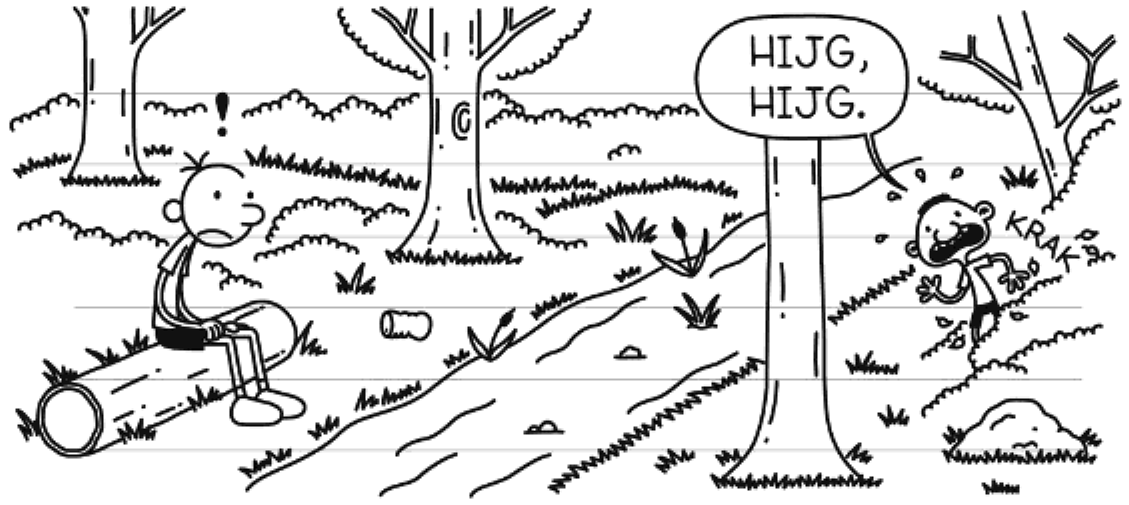

Frew zei dat hij al het gezeur van de volwassenen helemaal zat was geworden, dus toen hij me weg zag gaan had hij dat een goed idee gevonden.

Terwijl we zaten te praten hoorden we iets GROOTS onze kant op komen. Ik dacht dat het een BEER was, maar toen zag ik tot mijn schrik dat het een van die taakstraflui was.

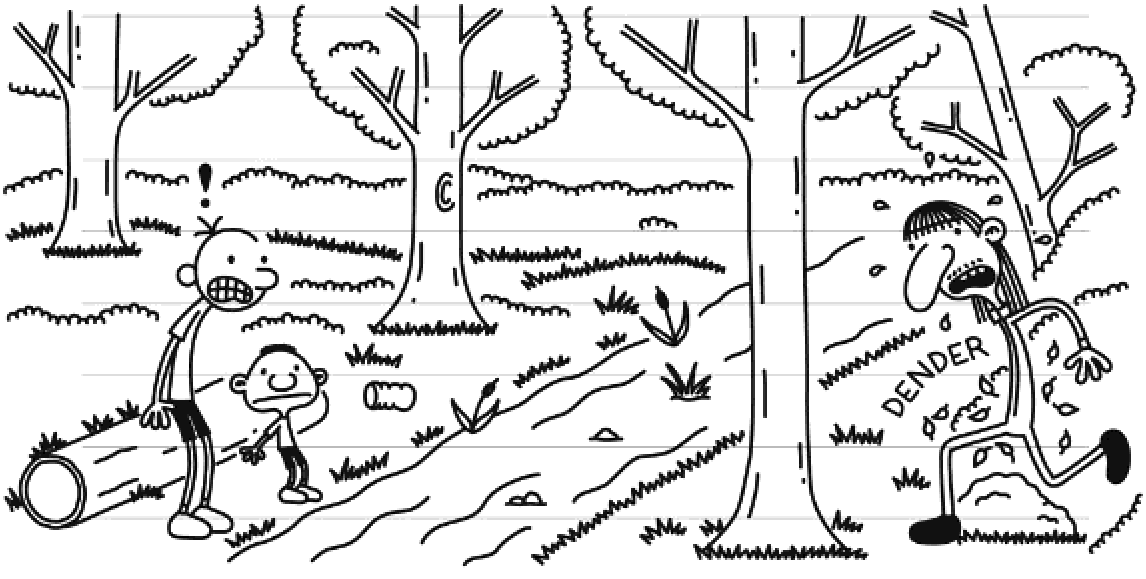

Ik KENDE die gast zelfs. Het was Billy Robbe, die altijd bij ons in de kelder rondhing als Rick met zijn band repeteerde.

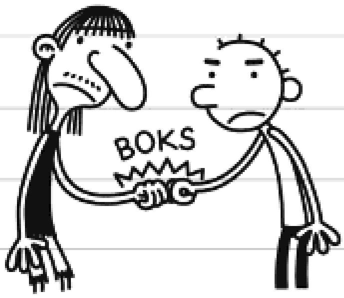

Een maand geleden hoorde ik Rick aan een vriend vertellen dat Billy was betrapt toen hij een pak zure matten pikte bij de supermarkt.

Ik was niet blij dat die vent me naar mijn schuilplaats was gevolgd. Ik zei dat hij terug moest gaan, voor we ALLEMAAL problemen kregen.

Maar Billy zei dat hij op de vlucht was en NOOIT meer terug zou gaan voor zijn taakstraf.

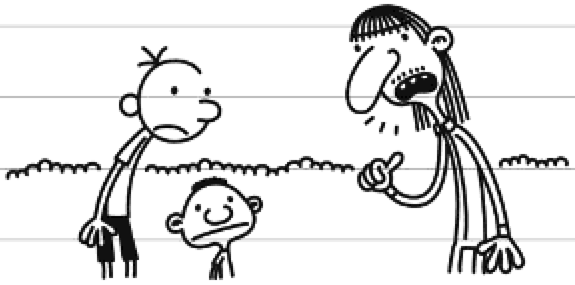

Toen begon Billy te snotteren dat zijn moeder altijd zure matten kocht voor hem en zijn broer, maar dat zijn broer hem er nooit eentje gaf en het hele pak alleen opat.

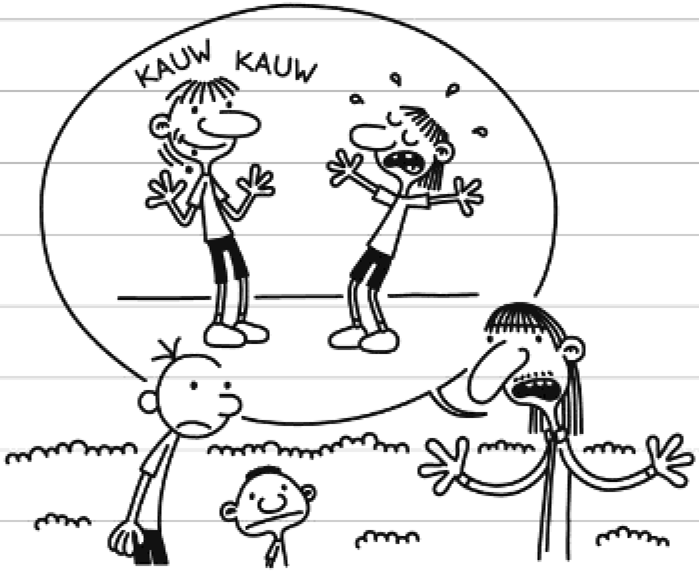

Billy zei dat hij alleen maar had gestolen zodat hij eindelijk een heel pak zure matten voor zich ALLEEN zou hebben.

Ik begon het vervelend te vinden, die vent ging maar door, en ik hoopte dat Frew me zou helpen om hem wat verstand bij te brengen.

Maar toen begon Frew ZELF een hele toespraak.

Over dat hij zes dagen per week om vijf uur op moet staan van zijn ouders om voor de Nationale Topografiewedstrijd te oefenen, en dat hij zo graag een keer wil lasergamen maar dat dat niet mag omdat zijn ouders dat tijdverspilling vinden.

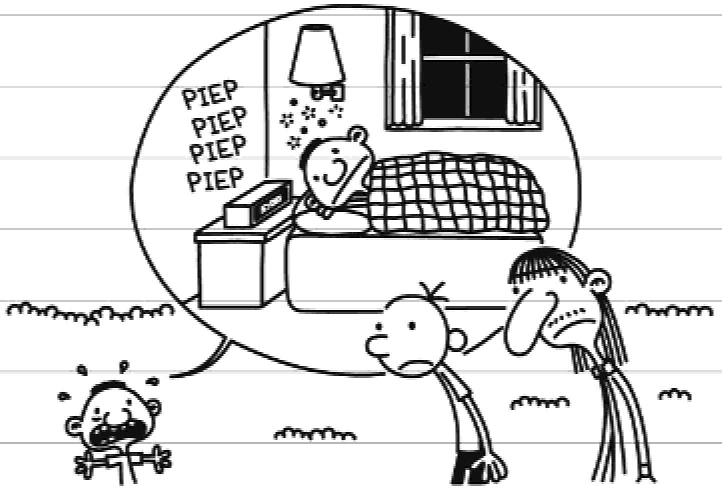

Het werd me allemaal een beetje te veel, en ik besloot dat ik liever bladeren wilde harken dan naar dit soort zielige verhalen te moeten luisteren.

Ik begon terug te lopen naar de speeltuin, maar opeens was die welp daar en ik schrok me een ONGELUK.

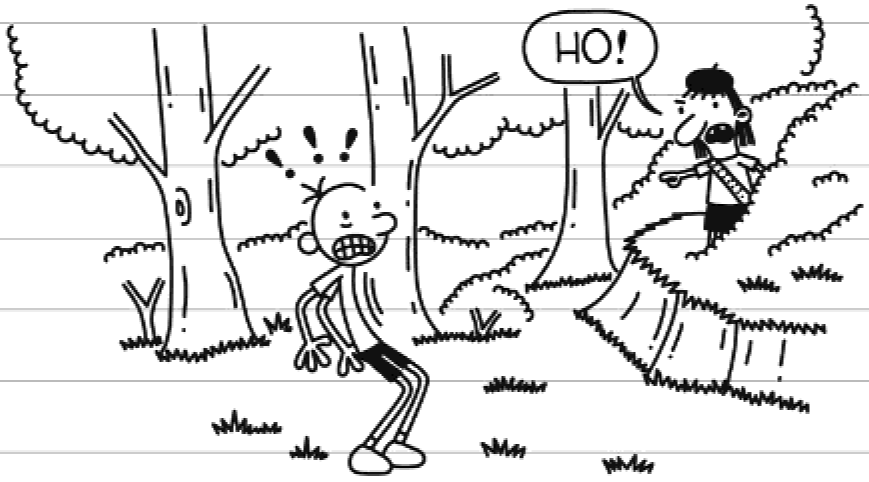

Mijn instinct nam het over en ik RENDE ervandoor. Frew en Billy zagen het en zaten me meteen op de hielen.

Maar die welp had een FLUITJE en voor ik het wist werden we achtervolgd door de hele troep meisjesscouts.

Ik rende nog HARDER toen ik me realiseerde dat ik en Frew enorme problemen konden krijgen omdat we een ontsnapte misdadiger hadden geholpen.

Ik wist niet of de meisjesscouts het recht hadden om iemand te ARRESTEREN, maar ik bleef mooi niet rondhangen om daarachter te komen.

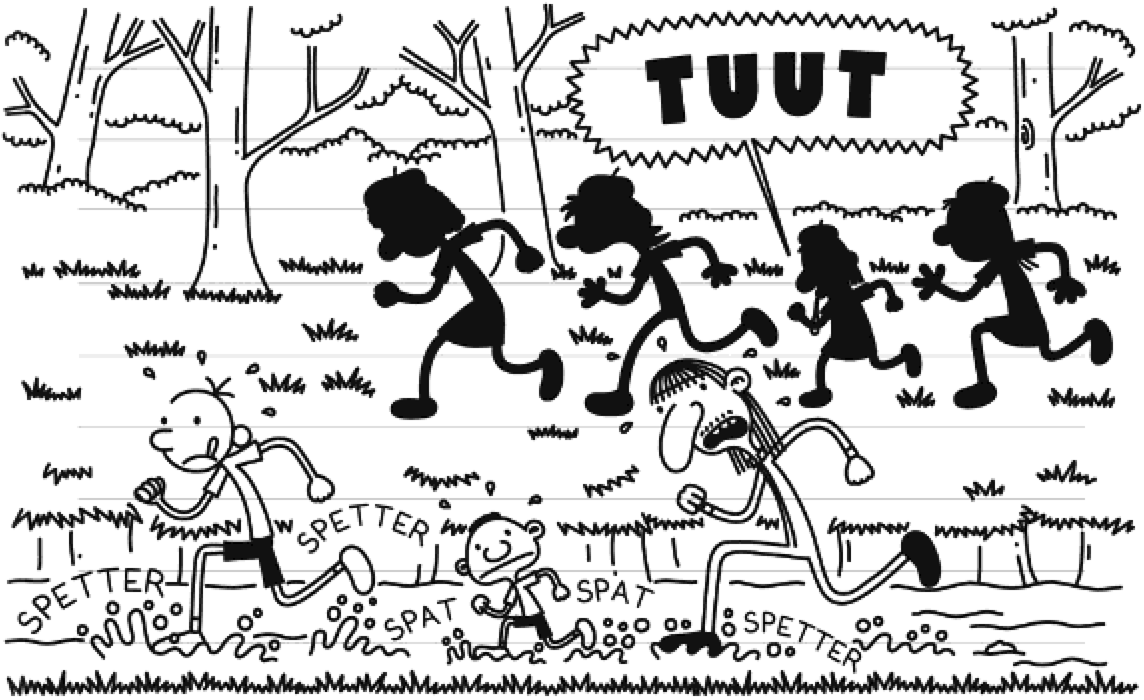

Wist ik veel, misschien konden ze zo wel een insigne halen.

Toen de jacht eenmaal was geopend, nam Billy de leiding en volgden ik en Frew HEM. Hij had blijkbaar ervaring met dit soort dingen, want hij leek precies te weten wat hij deed.

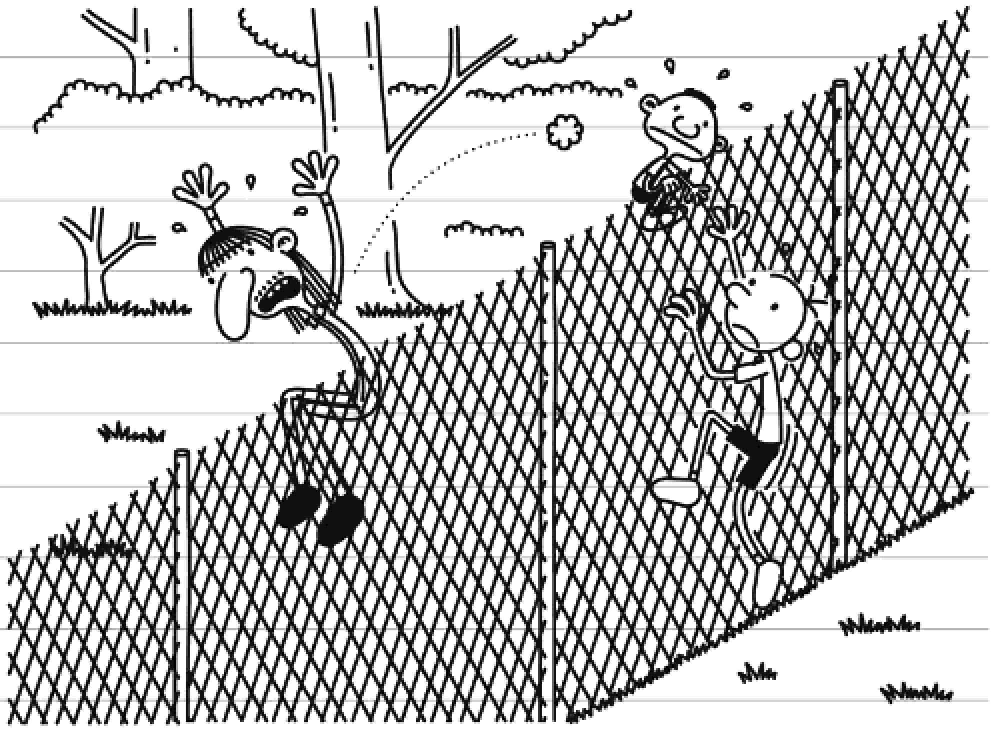

Onze voorsprong op de meisjesscouts werd groter en na een tijdje konden we het fluitje bijna niet meer horen. Dus stopten we even om op adem te komen.

Billy zei dat we al onze energie nodig zouden hebben om de meisjesscouts voor te blijven.

Toen haalde hij een paar rollen scoutingkoekjes uit zijn overall en verdeelde die onder ons drieën.

Ik neem maar aan dat hij ervoor BETAALD had, want als dat NIET zo is, wil ik het niet weten.

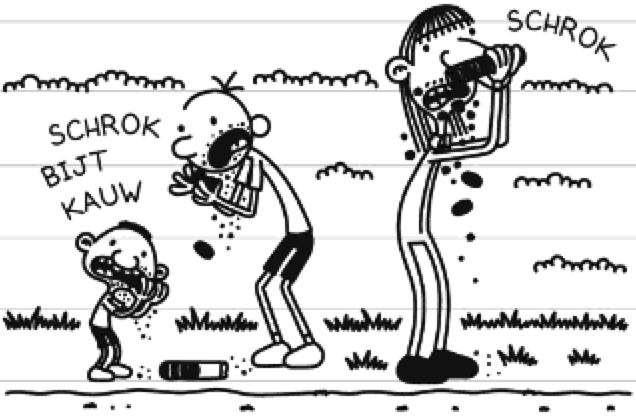

Nadat we ons hadden volgepropt, zei Billy dat we al onze KLEREN moesten weggooien, want als ze HONDEN achter ons aan zouden sturen, konden we die zo op een dwaalspoor brengen.

Toen begon het tot me door te dringen dat hij de LAATSTE was naar wie ik moest luisteren, want deze vent kon nog niet eens een pakje zure matten stelen zonder betrapt te worden.

Ik snapte dat ik een GROTE fout had gemaakt en probeerde een uitweg te vinden. Dus ik zei tegen ze dat we moesten opsplitsen, want DAN waren we moeilijker op te sporen.

Maar Frew zei dat we BIJ ELKAAR moesten blijven.

Hij zei dat we door het hele land konden reizen en gekke avonturen konden beleven, en onderweg misschien bij het circus konden gaan.

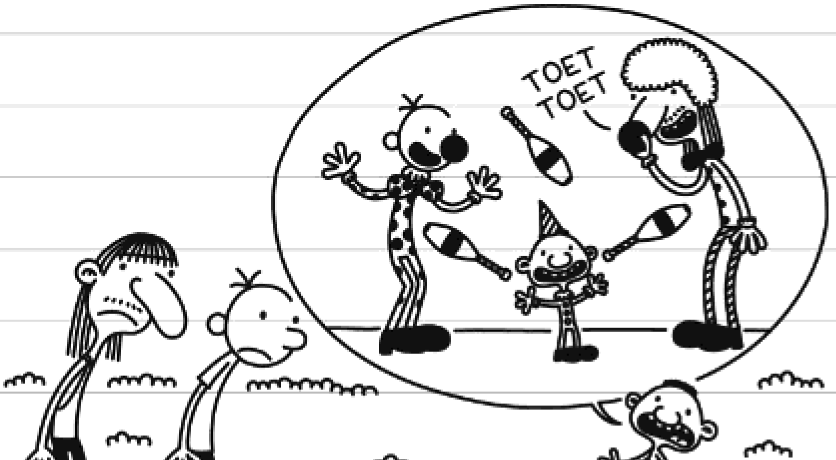

Billy vond dat ook een leuk idee. Toen begonnen ze te ruziën over wie het geld van de filmrechten zou krijgen als we ooit beroemd zouden worden.

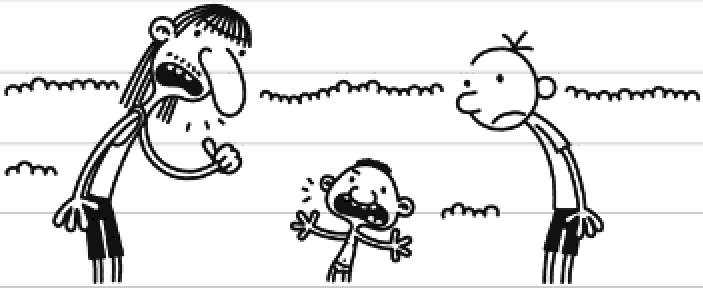

Ik besloot van de gelegenheid gebruik te maken om weg te glippen. Maar toen ik me omdraaide, kwam er uit het NIETS een stel auto's aanrijden.

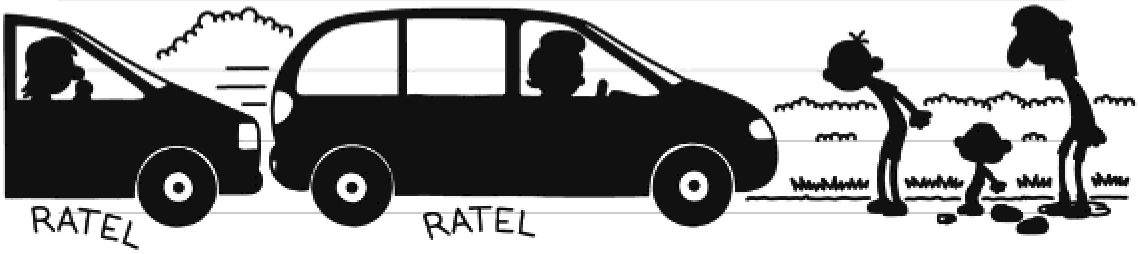

Mam zat in de eerste auto, en de meisjesscouts in de auto's daarachter.

Even dacht ik dat Frew nog een laatste poging zou doen om te ontsnappen.

Maar na al die grote woorden over een zwervend bestaan stortte hij finaal in.

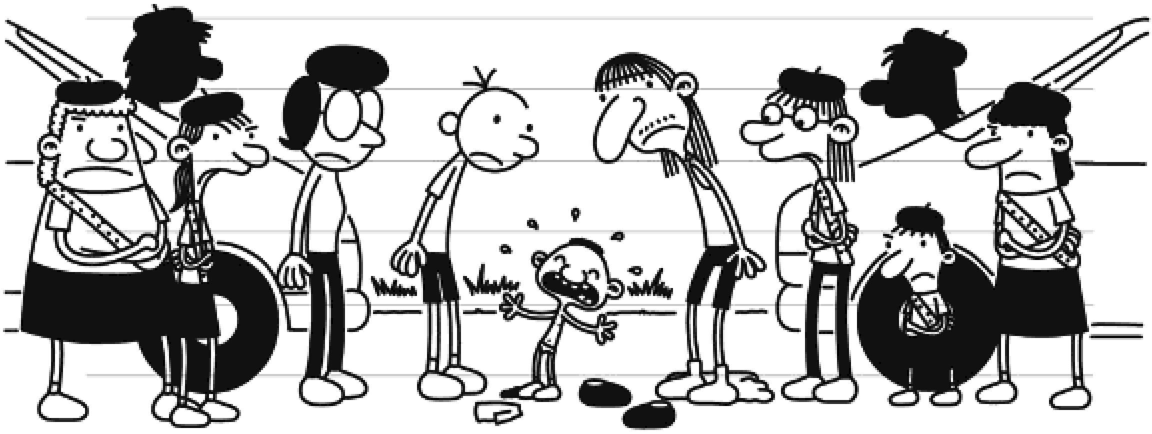

Ik dacht dat mam heel boos zou zijn, maar ze leek OPGELUCHT. Ze wilde weten waarom ik was weggelopen.

Nou, Billy zou TOCH wel gepakt worden, en het had geen zin als we ALLE DRIE problemen kregen. Dus ik gaf HEM overal de schuld van.

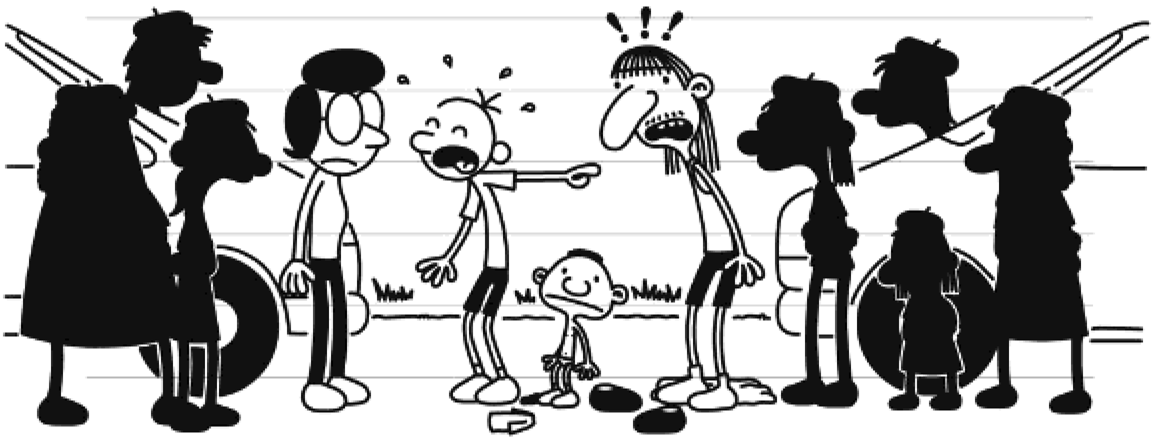

Ik voel me wel een beetje schuldig. Maar eerlijk is eerlijk, het was wel ZIJN idee om die koekjes te stelen.

Ik weet niet hoeveel langer Billy's taakstraf nu gaat duren. Maar als hij KLAAR is, zorg ik dat ik op de universiteit zit, aan de andere kant van het land.

Het idiootste was nog wel HOE mam ons gevonden had.

Toen ze die navigatiechip voor de BIG kocht, kocht ze er ook een voor MIJ. Dus ik loop zonder het te weten al twee maanden rond met dat ding aan mijn schoenveter.

En toen ik uit het park verdween, gebruikte mam haar MOBIEL om te zien waar ik was.

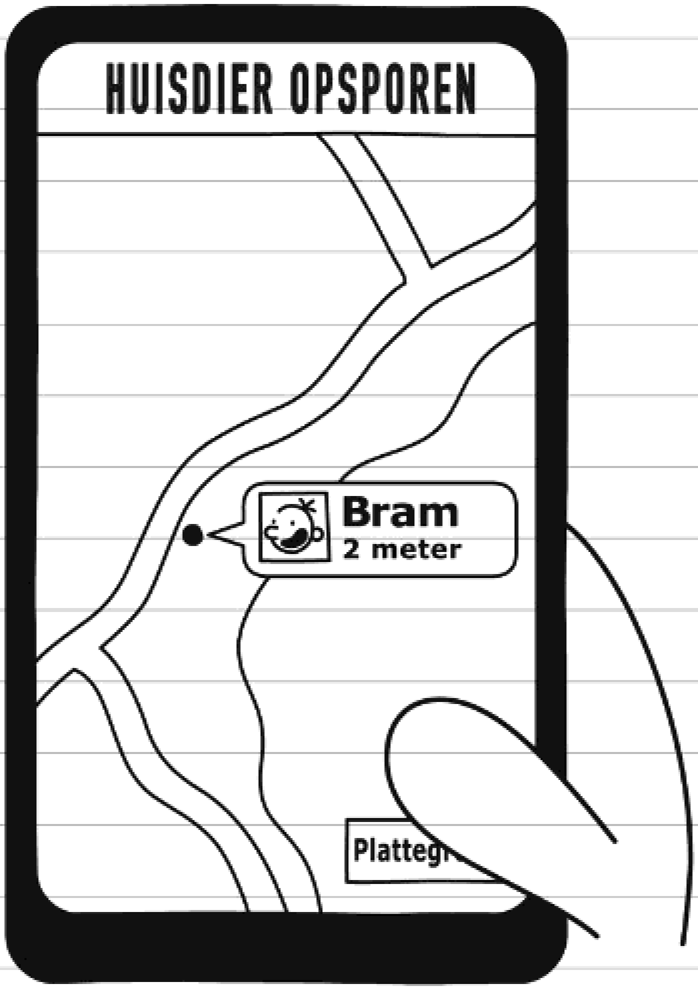

Dit is niet het moment om te klagen dat mam te beschermend is. Want als ze me niet was komen redden, zat ik nu misschien in een rondreizend circus met Frew en Billy.

Maar toch, daar gaat mam met haar 'elektronicavrije' dag.

Vrijdag

Ik vond pap HIERVOOR al streng, maar nu is het nog honderd keer ERGER.

Het is duidelijk: na de gebeurtenissen in het park afgelopen weekend vertrouwt hij me niet meer. En als hij thuis is, heeft hij mij en opa graag in één ruimte bij elkaar, zodat hij ons ALLEBEI in de gaten kan houden.

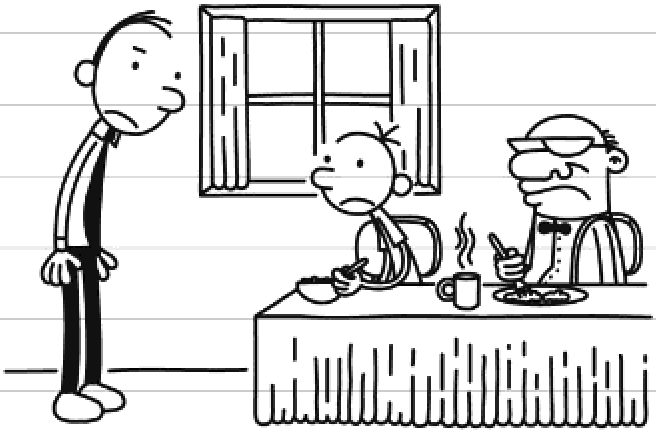

Ik wou maar dat ik het niet wist van die webcam, want ik word er behoorlijk paranoïde van. Er kunnen wel MEERDERE camera's in huis zijn.

Ik weet bijna zeker dat er één in de knuffeleend van Max zit, want zijn ogen lijken me te volgen.

Als er GEEN camera in zit, heb ik mezelf de afgelopen dagen behoorlijk voor gek gezet.

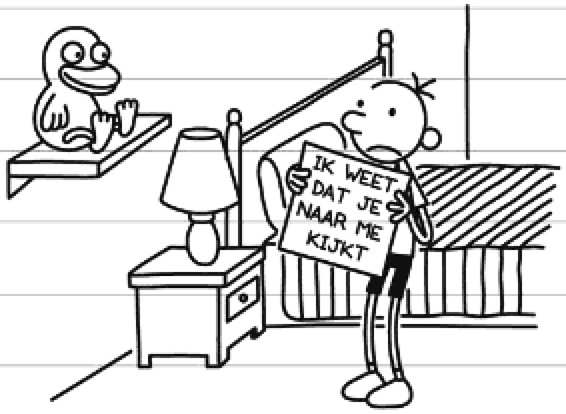

Gelukkig heeft mam pap vanochtend naar het vliegveld gebracht en ik weet dat hij me op zakenreis niet de hele tijd in de gaten kan houden. Toch let ik extra goed op dat ik niks fout doe, want misschien heeft hij wel zo'n webcam die alles ergens op een harde schijf opneemt.

Toen ik vanochtend mijn tanden poetste, wilde ik het dopje op de tube tandpasta doen, zoals pap altijd zegt.

Maar mijn vingers waren glibberig en ik liet het dopje in de wasbak vallen.

Het stuiterde een paar keer en rolde toen recht de afvoer in.

Ik wist dat pap als hij thuiskwam METEEN naar de badkamer zou gaan om te zien of het dopje op de tandpastatube zat, dus ik MOEST het terug zien te krijgen.

Eerst probeerde ik het dopje uit de afvoer te vissen met een wattenstaafje. Maar ik trok alleen een dot haar en wat andere smurrie tevoorschijn.

En nu ik weet wat er in wasbakken zit, garandeer ik je dat ik nooit loodgieter zal worden.

Ik bedacht dat ik het dopje vast nog VERDER de afvoer in had geduwd met dat wattenstaafje, dus ik deed het kastje onder de wasbak open om te kijken waar het terecht kon zijn gekomen.

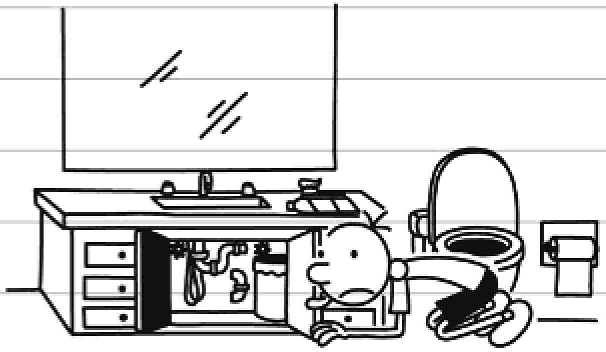

Ik wist dat pap in de kelder een hoop klusboeken over loodgieteren had staan, en ik dacht dat daar wel een stappenplan in zou staan voor dit soort dingen.

Ik snapte niks van de schema's in het boek, dus ik probeerde maar wat. Er zat een plastic buis onder de wasbak en ik dacht dat het dopje daar ergens in moest zitten.

Dus ik draaide de schroef los waarmee die buis aan de metalen pijp vastzat en de buis kwam makkelijk los.

Maar ik denk dat ik ergens een kraantje dicht had moeten draaien of zo, want voor ik het wist, spoot er water in het rond.

Het duurde een minuut voor ik ontdekt had hoe ik dat kraantje dicht kon draaien, en tegen die tijd lag er al een grote plas water op de vloer.

Met de handdoeken in de badkamer veegde ik zo veel mogelijk water op. Toen rende ik naar beneden om nog een paar handdoeken uit de waskamer te halen.

Maar toen ik de keuken binnenkwam, zag ik dat mijn probleem nog GROTER was.

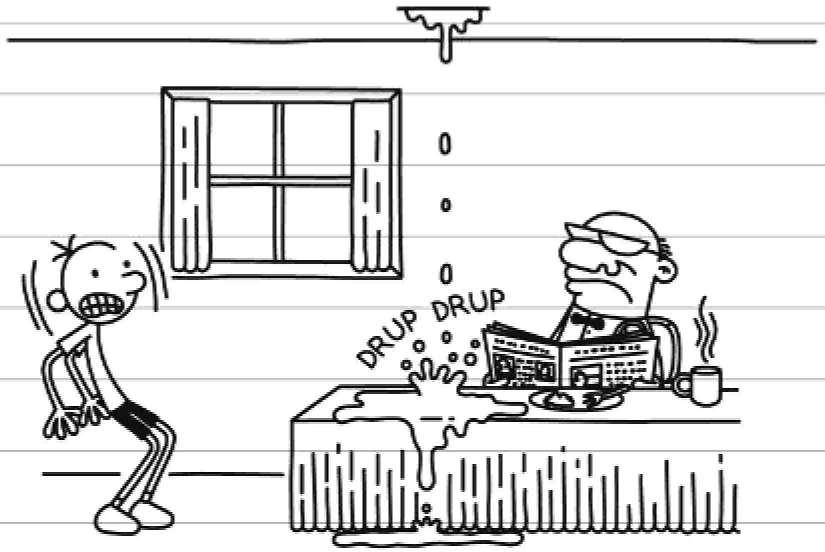

Ik vertelde opa waar het water vandaan kwam, maar hij leek zich niet al te veel zorgen te maken. Hij zei dat een watervlek op het plafond de enige ECHTE schade zou zijn.

Ik was blij dat opa zich niet druk maakte, maar ik wist zeker dat pap er heel ANDERS over zou denken.

Ik smeekte opa om me te helpen, en hij zei ja. Hij zei dat er een speciaal soort verf bestaat om watervlekken over te schilderen, en dat hij met me naar de winkel zou gaan om die te kopen.

Dat klonk GEWELDIG. Hij pakte paps autosleutels en we stapten in de auto. Maar toen we achteruit de oprit af reden, ramde opa een vuilnisbak.

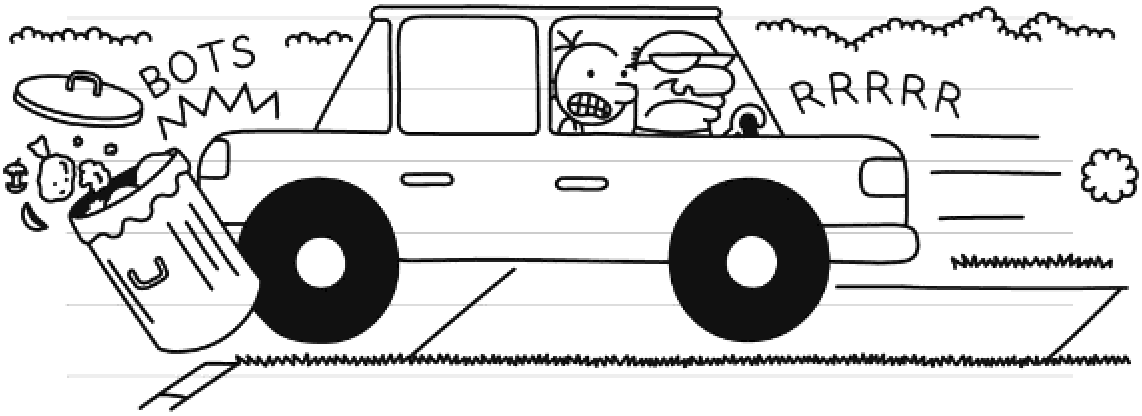

Ik trok het me niet zo aan, maar toen hij de BRIEVENBUS van de buren raakte, begon ik me toch zorgen te maken.

Ik kon me niet herinneren wanneer ik opa voor het laatst had zien rijden. En opeens wist ik het weer: opa is vorig jaar gezakt voor zijn herexamen, en toen is zijn RIJBEWIJS afgepakt.

Sindsdien mag hij niet meer rijden.

Ik kreeg er de zenuwen van, dus ik zei tegen opa dat we maar beter naar huis konden gaan. Maar toen hij eenmaal op de weg zat, wilde hij niet meer terug.

Tegen de tijd dat we onze buurt uit waren, leek hij de slag te pakken te krijgen. Maar ik maakte me nog steeds zorgen toen we bij de oprit naar de snelweg kwamen.

Gelukkig waren er om deze tijd niet veel mensen op de weg en de doe-het-zelfwinkel was maar een paar kilometer rijden.

Het gekke was alleen, alle borden langs de weg stonden de verkeerde kant op. Dat was echt verwarrend.

Pas toen ik twee auto's op ons af zag komen, snapte ik dat opa op de een of andere manier niet de OPRIT maar de AFRIT van de snelweg had genomen, en dat we de VERKEERDE KANT op reden.

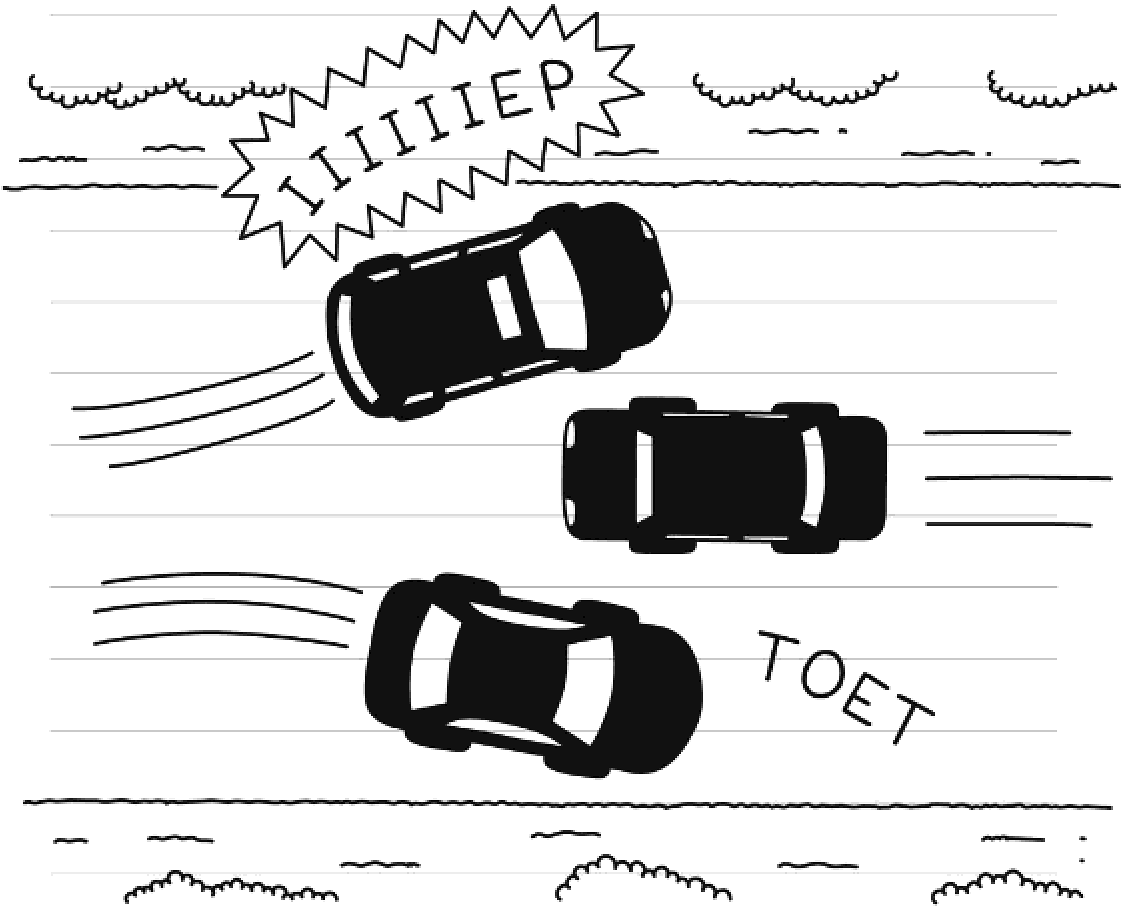

Opa trapte vol op de rem, en de auto maakte een draai van 180 graden voor hij op de vluchtstrook tot stilstand kwam. Het is een WONDER dat we niet werden aangereden en we waren behoorlijk van de kook door onze bijna-doodervaring.

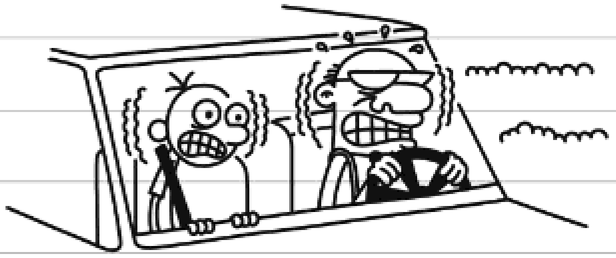

Plotseling leek een watervlek op het plafond toch niet zo belangrijk meer. Ik en opa vonden allebei dat we maar weer naar huis moesten gaan. We hielden het verder voor gezien.

NU stonden we tenminste de goede kant op. Maar toen opa de auto startte, rolde hij een paar meter en sloeg toen weer af.

Eerst dacht ik dat er iets met de auto was gebeurd toen opa zo hard op de rem trapte, maar toen ik op het dashboard keek, zag ik dat we geen BENZINE meer hadden.

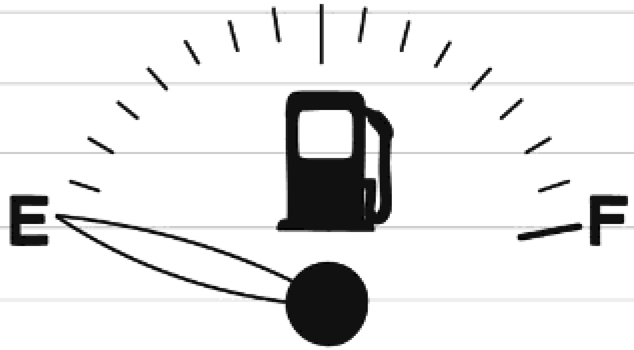

Rick is gisteren met de auto naar zijn werk gegaan en NATUURLIJK heeft hij toen niet getankt.

Opa zag op een bord langs de weg dat er anderhalve kilometer verderop een tankstation was en hij zei dat hij daar naartoe ging lopen om een jerrycan benzine te halen.

Ik wilde MEE, maar hij zei dat ik in de auto moest blijven, zodat die niet werd weggesleept. Ik vond dat niet zo'n geweldig idee, maar ik had weinig keus.

Opa ging op weg, en ik wachtte wel een UUR. Ik begon me zorgen te maken, en toen keek ik in de achteruitkijkspiegel en zag iets in de verte.

Er liep een groep mensen langs de kant van de weg in de richting van de auto. Eerst was ik blij, want ik dacht dat ze ons misschien konden HELPEN. Maar toen ik hun oranje overalls zag, VERSTIJFDE ik.

Het waren die taakstraflui, en ze kwamen mijn kant op.

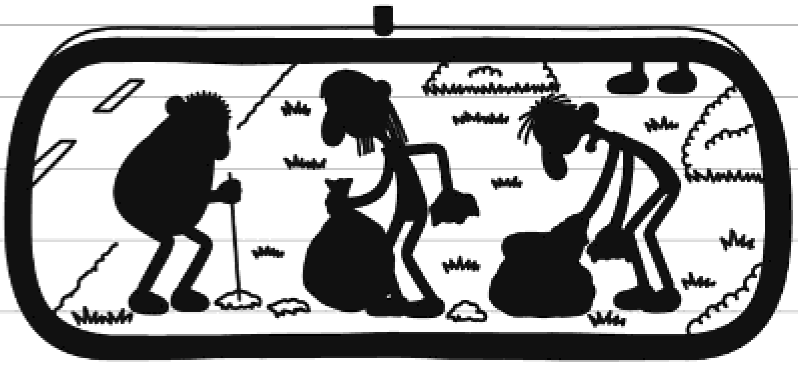

Toen ze dichterbij kwamen, zag ik dat BILLY er ook bij was. Ik dacht er even over om weg te rennen, maar het leek me te gevaarlijk om in mijn eentje naar buiten te gaan.

Ik deed het enige wat ik verder nog kon bedenken, en dat was de deuren op slot doen en me VERSTOPPEN. Maar er zijn niet veel goeie verstopplekken in een AUTO, dus ik dook onder het dashboard en hield me heel stil.

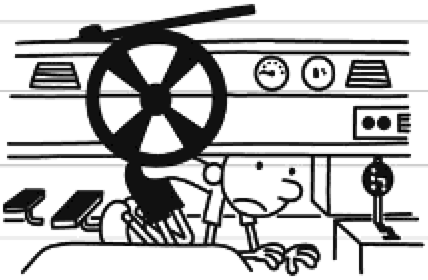

Ik hield mijn adem in en deed een schietgebedje. Het duurde een EEUWIGHEID voor die lui bij de auto waren, en TOEN besloten ze dat het een goeie plek was voor hun lunchpauze.

Eindelijk waren ze klaar met eten en gingen ze weer verder. Maar ze lieten een enorme rotzooi achter, waar maar weer uit blijkt dat ze hun plicht als schoonmakers niet echt serieus namen.

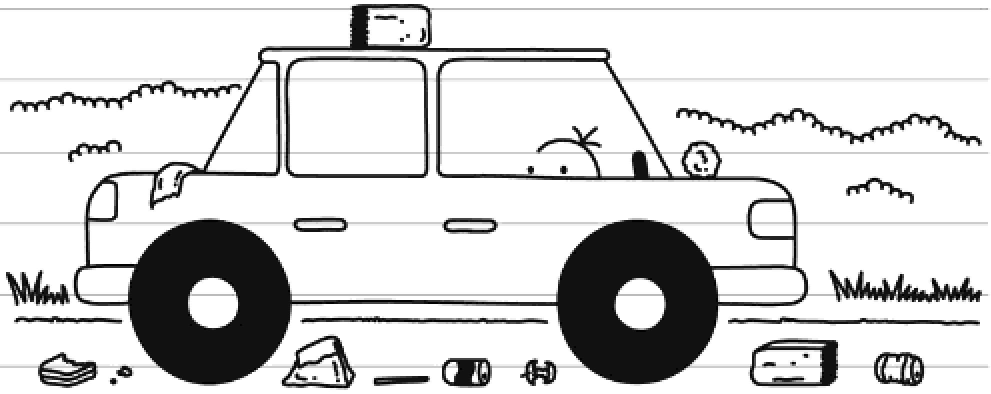

Toen ik zeker wist dat ze weg waren, kwam ik weer overeind. Maar mijn benen sliepen ALLEBEI omdat ik zo lang in zo'n moeilijke houding had gezeten, dus ik greep de hendel tussen de stoelen om mezelf omhoog te trekken.

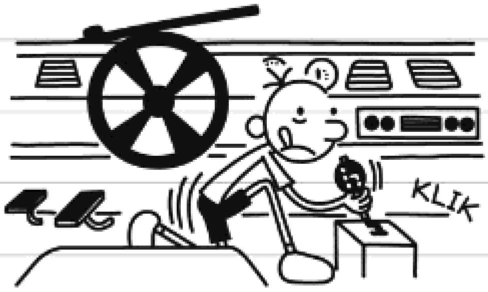

Maar de hendel BEWOOG, en toen bewoog de AUTO ook.

Ik had de auto per ongeluk van de HANDREM gehaald, en nu begon hij VOORUIT te rollen.

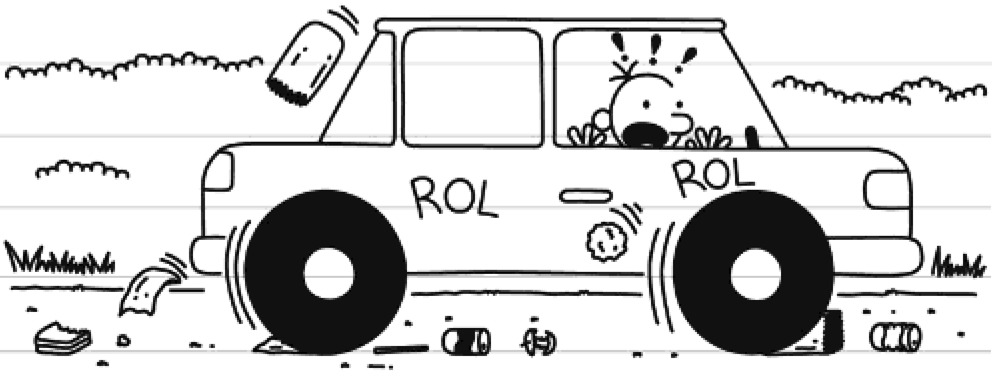

De auto ging steeds sneller rijden, dus ik trapte op de rem. Maar die blokkeerde, en de auto reed gewoon door. Ik was bang dat ik de weg op zou rollen en een botsing zou krijgen.

Toen zag ik OPA over de vluchtstrook op me af komen lopen en raakte ik in PANIEK.

Ik rukte aan het stuur en miste opa op een HAAR na. Het probleem was dat de auto recht een GREPPEL in reed. En daar bleef hij, tot mam twee uur later aankwam met het sleepbedrijf.

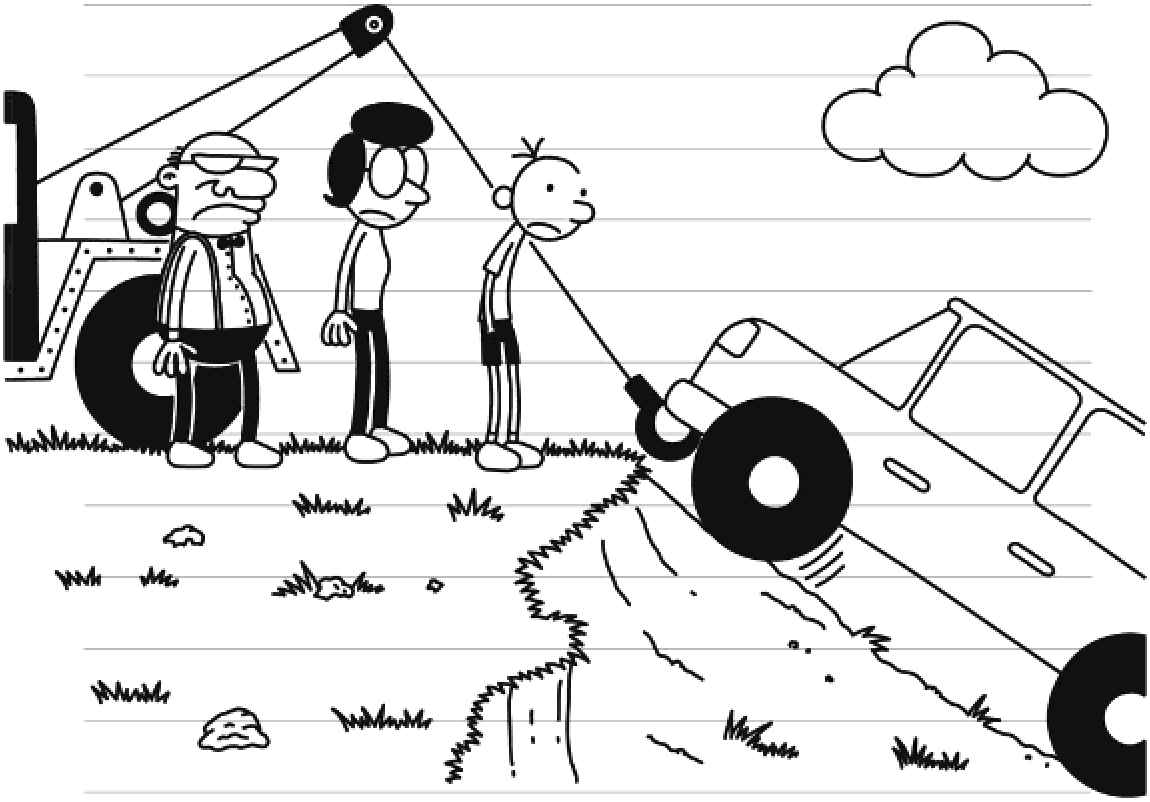

Als ik het over kon doen, had ik dat tandpastadopje gewoon in de afvoer laten zitten.

Maandag

Ik SMEEKTE mam om pap als hij thuiskwam niet te vertellen wat er met de auto was gebeurd.

Maar ze zei dat hij het TOCH wel zou merken, omdat er een deuk in de bumper zat.

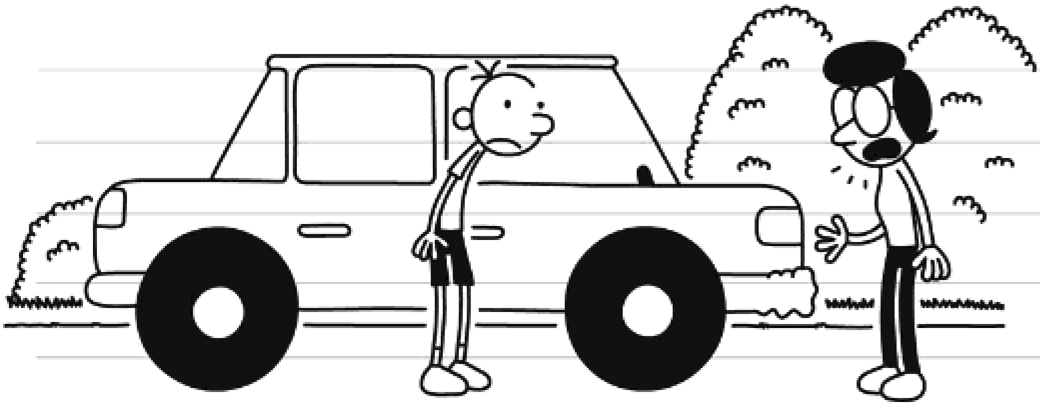

Ik begreep dat weggaan mijn enige optie was. En ik bedacht een PERFECTE manier.

Het klassenreisje naar Boerderij Schraalhans begint vandaag en duurt een hele WEEK. Tegen de tijd dat ik TERUGkom, zal pap wel een beetje zijn afgekoeld.

Dus ik zei tegen mam dat ik toch wel op kamp wilde, en zij was helemaal blij.

Ze belde school om te vragen of ik nog mee kon, en gelukkig was er nog een handjevol plaatsen over in de blokhutten.

Ik zocht in mijn schooltas naar de paklijst die ze een maand geleden hadden meegegeven en keek wat ik mee moest nemen.

Boerderij Schraalhans paklijst

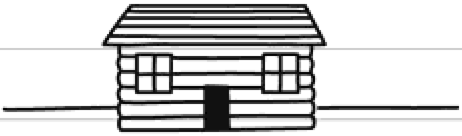

Insectenspray	Spijkerbroek
Wandelschoenen	Plastic tas
Regenjas	Zonnebrandcrème
Veldfles	Toiletspullen
Kleine rugzak	Wollen sokken

GEEN elektronische apparaten
GEEN snoep

Het was te laat om al die spullen nog te gaan kopen. Gelukkig vond mam Ricks weekendtas in de garage, die hij na ZIJN trip een paar jaar geleden nooit had uitgepakt.

Er zaten wandelschoenen in, een regenjas, een veldfles, insectenspray en nog een paar dingen van de lijst. Geweldig.

Maar de tas STONK omdat er ook nog een half opgegeten broodje ham in zat, waar iets uit groeide.

Ik maakte me wel zorgen over de voedselsituatie op kamp, en ik wilde bijna een paar repen meesmokkelen. Maar ik wist niet wat voor straf je kreeg als je GEPAKT zou worden, dus besloot ik ze in mijn sokkenla te verstoppen zodat niemand ze zou opeten terwijl ik weg was.

Maar als het om mijn persoonlijke verzorging ging, wilde ik geen enkel risico nemen.

Daarom stopte ik drie pakken Frissies in Ricks tas, al betekende dat wel dat de regenjas er niet meer bij paste.

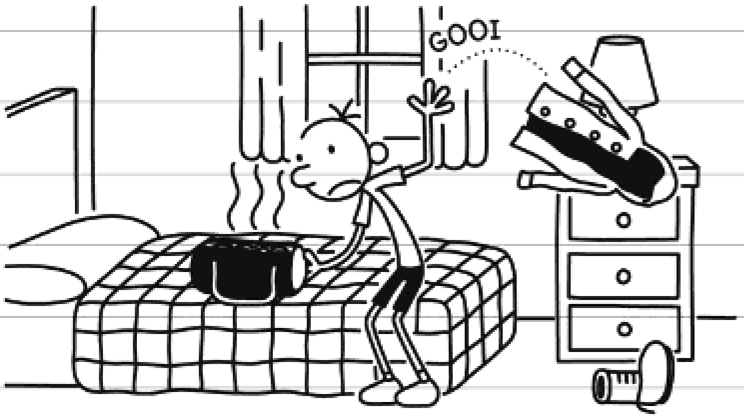

Ik verstopte de babydoekjes helemaal onder in de tas, omdat mam niet mocht weten dat ik ze meenam. Mam zegt dat babydoekjes te duur zijn om steeds door iedereen gebruikt te worden, en dat ze alleen voor MAX zijn.

Kijk, dat is nou de belangrijkste reden dat ik later rijk wil zijn. Als ik een hele hoop geld heb, kan ik net zoveel babydoekjes kopen als ik WIL.

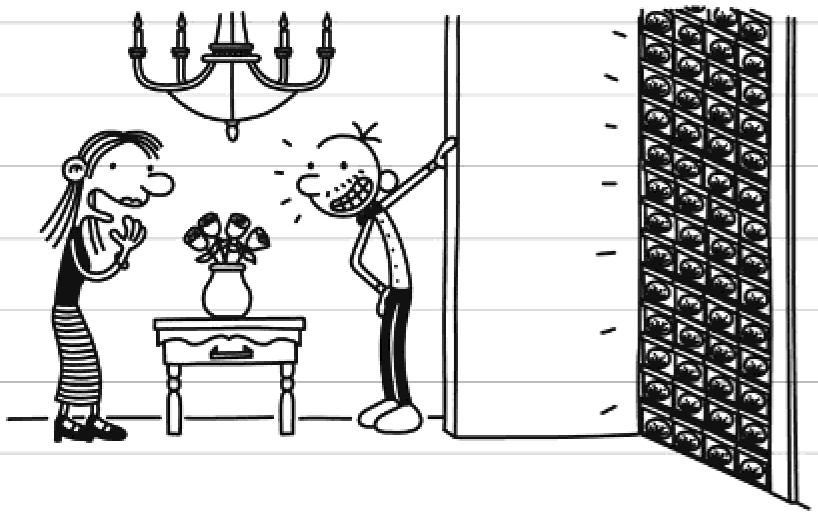

Maar tot ik mijn eigen geld heb, moet ik Max' voorraad blijven plunderen.

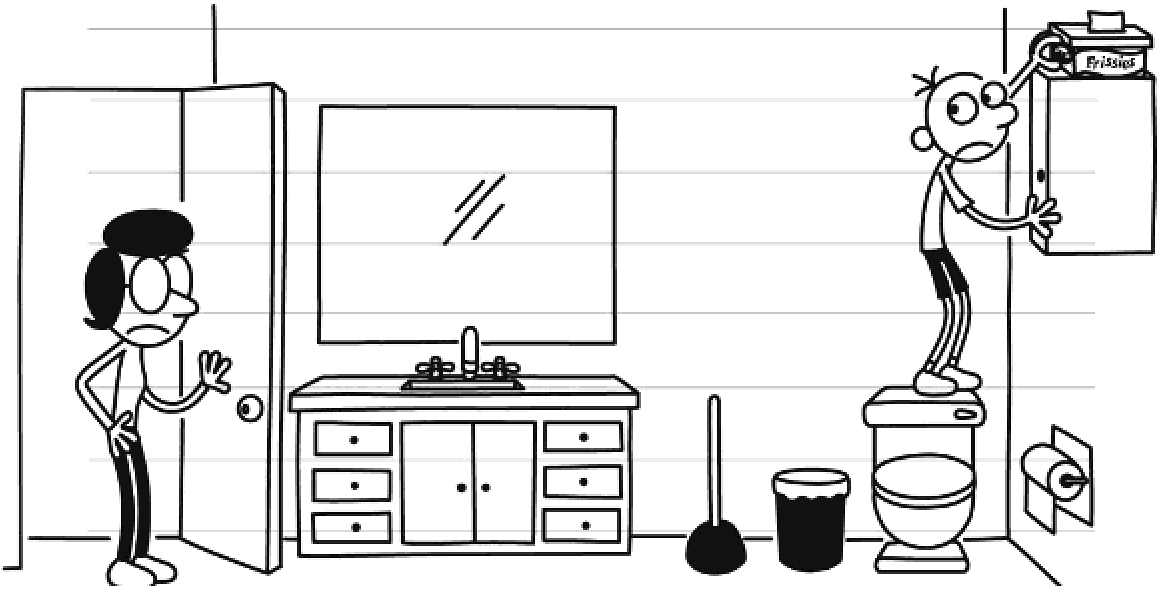

Toen ik klaar was voor vertrek, gaf opa me nog een boek. Hij zei dat ik er misschien iets aan zou hebben.

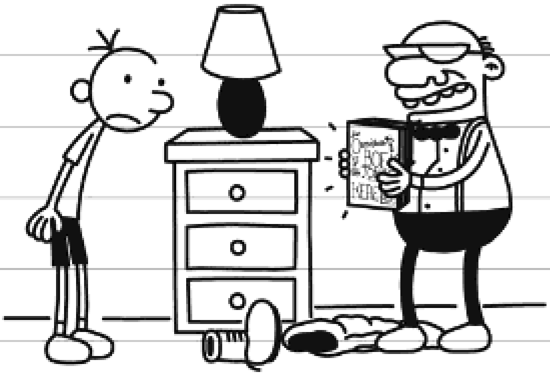

Opa had het boek gekregen toen hij jong was, en had het aan pap gegeven toen die net zo oud was als ik. Nu wilde hij dat IK het kreeg.

Ik vond het er ouderwets uitzien, maar ik wilde opa niet kwetsen. Dus ik zei dat ik het mee zou nemen en het zou lezen zodra ik de kans had.

Ik had er NET genoeg ruimte voor in mijn tas, en trouwens, hoe meer spullen ik boven op de babydoekjes stapelde, hoe beter.

Maar toen mam me vanmorgen bij school afzette, begreep ik dat ik ECHT heel slecht op deze trip was voorbereid.

Iedereen had MASSA'S spullen mee, en ik kreeg zo'n gevoel dat ik veel te weinig had ingepakt.

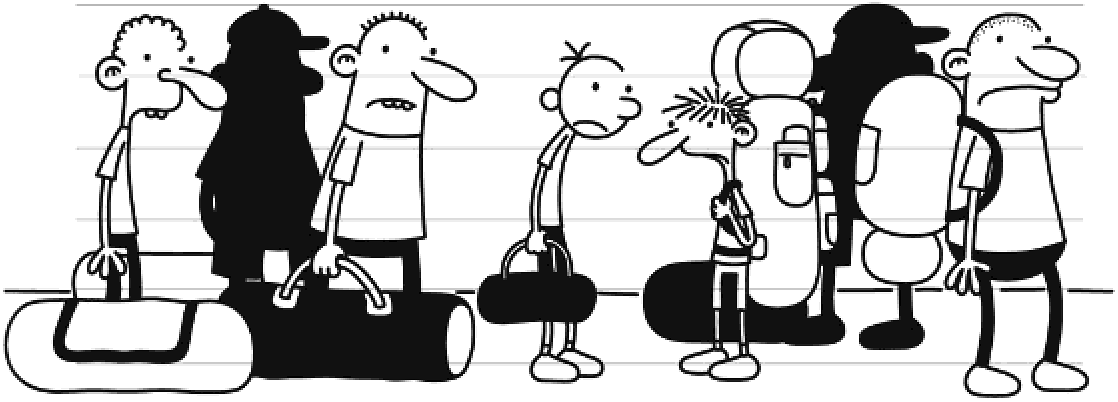

Toen al onze spullen in de bus waren geladen, namen de tassen de helft van de ruimte in beslag.

Daarom moesten we met z'n vieren op twee stoelen zitten, waardoor de rit naar Boerderij Schraalhans VEEL langer leek dan nodig was.

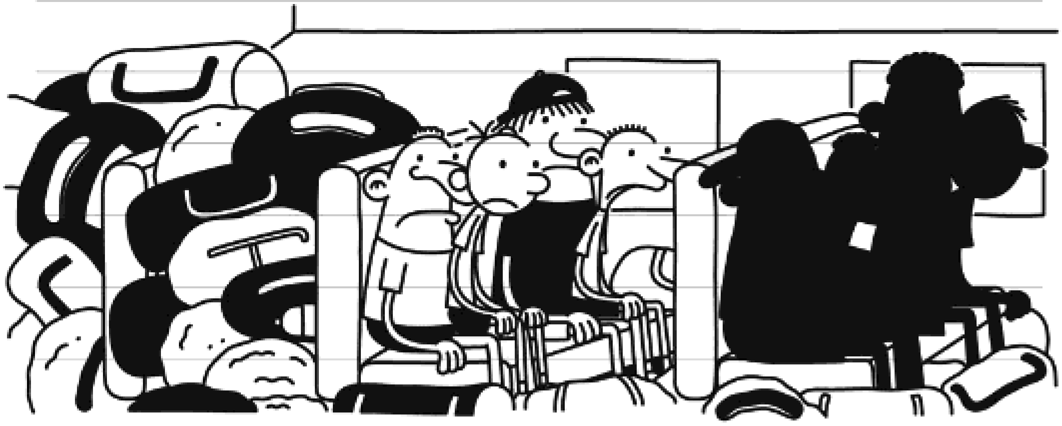

Toen we eindelijk door de hoofdingang reden was ik behoorlijk opgelucht. Maar het laatste stuk was WOEST, want dat ging over een zandweg.

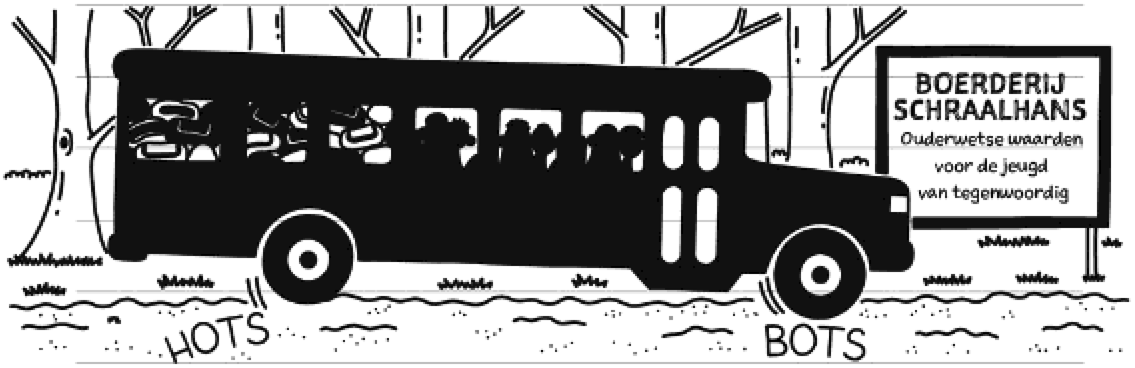

Toen we uit de bus stapten, reed een groep leerlingen van een andere school net weg. En ze zagen eruit alsof ze niet snel genoeg weg konden.

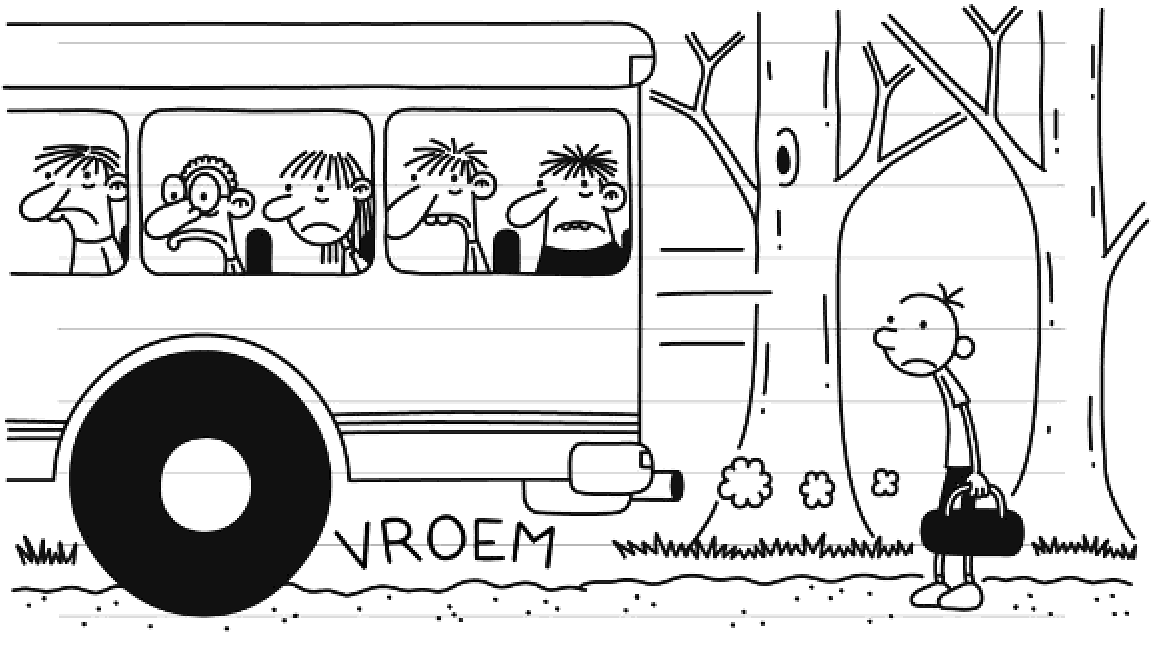

Iemand achterin hield een zelfgemaakt bord omhoog waar ik niets van begreep.

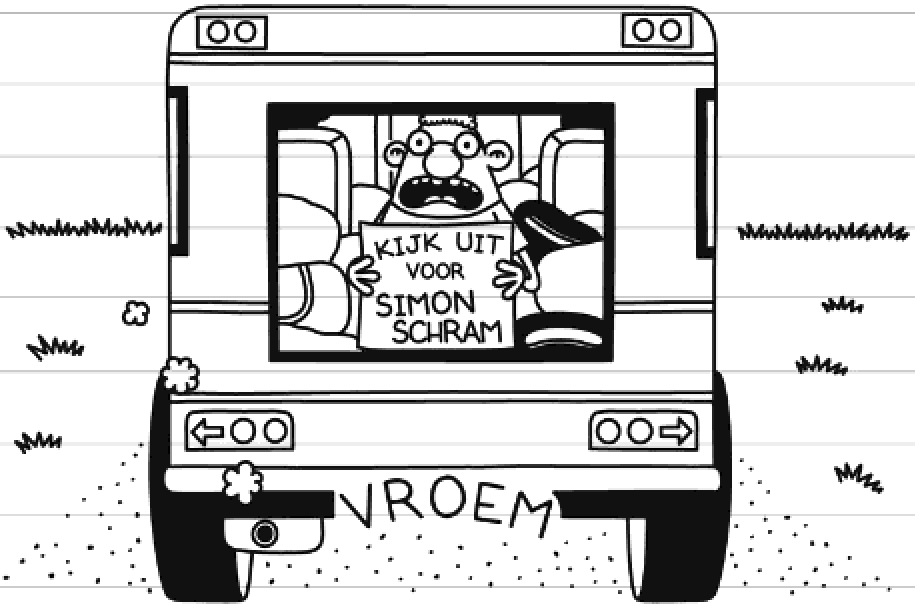

Een paar klasgenoten werden behoorlijk hysterisch toen ze dat zagen. Een jongen naast me zei dat zijn oudere broer een paar jaar geleden naar Boerderij Schraalhans was geweest en hem alles over Simon Schram had verteld.

Blijkbaar was die Simon Schram een boer die lang geleden op Boerderij Schraalhans had gewoond, maar toen kwam de provincie en die schopte hem van zijn land.

Iemand anders zei toen dat HIJ had gehoord dat Simon Schram in het bos was gaan wonen, waar hij overleefde door slakken en bessen te eten. En Linda Hansen had gehoord dat hij GEK was geworden en zijn nagels heel lang had laten groeien.

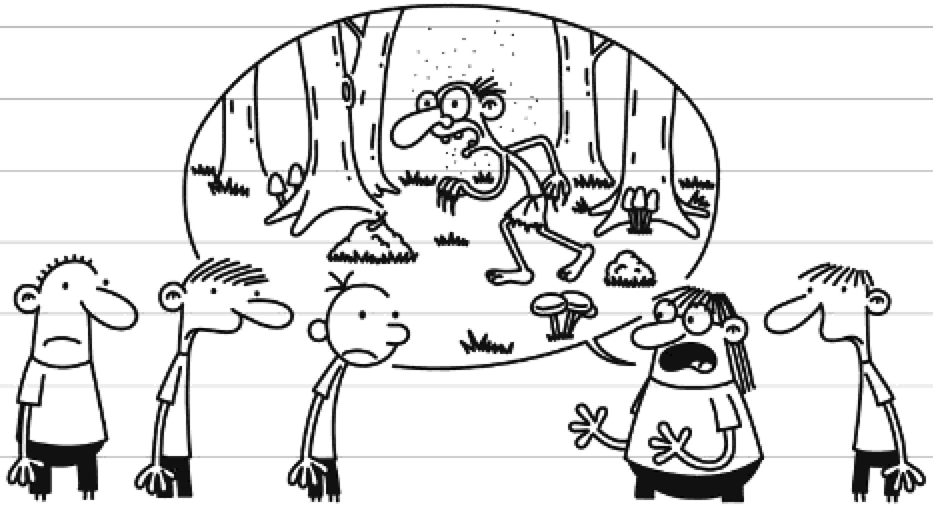

Kijk, dat over die lange nagels had ik niet hoeven horen, want van dat soort dingen krijg ik de kriebels.

Meneer Heel, een van onze begeleiders, vertelde dat ZIJN klas vroeger ook naar Boerderij Schraalhans was geweest. En toen had ene Frankie de hut van Simon Schram in het bos ontdekt. Frankie was daarna nooit meer dezelfde.

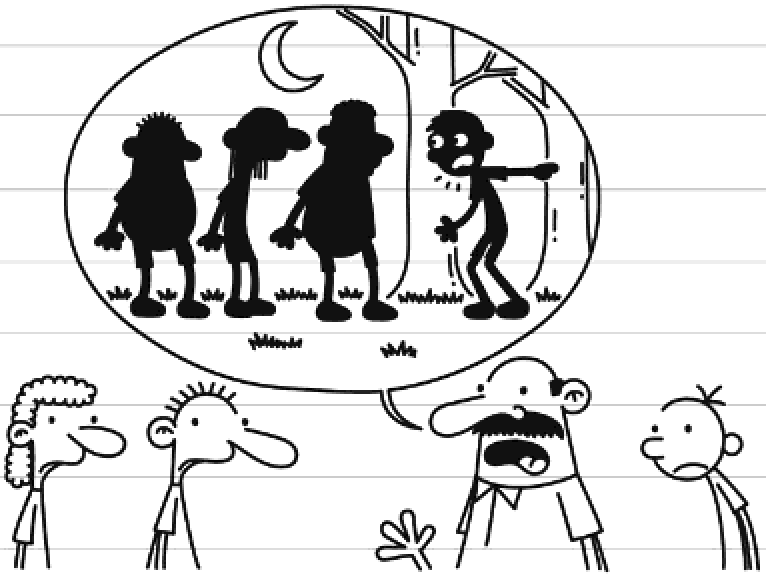

Iedereen die EERST nog nooit van Simon Schram had gehoord, wist NU wie hij was, want het verhaal ging rond als een lopend vuurtje.

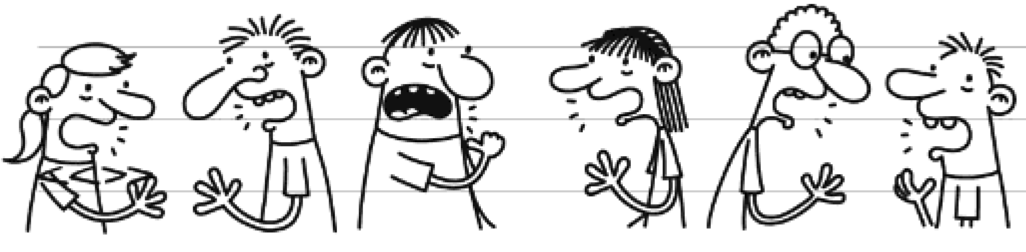

Ik vond dat hele Simon Schram-gedoe verontrustend.

Ik VERZEKER je, als iemand me had verteld dat het terrein van Boerderij Schraalhans onveilig werd gemaakt door een gestoorde boer, dan was ik gewoon thuisgebleven en had ik de gok met PAP gewaagd.

Toen de bus was uitgeladen, brachten we onze spullen naar het hoofdgebouw, een enorme blokhut met een stel lange tafels erin.

Mevrouw Gradianus had de leiding en toen iedereen zat hield ze een toespraak over de kampregels. Dat waren er VEEL, maar volgens haar was de belangrijkste dat jongens en meisjes absoluut niet bij elkaar in de blokhut mochten komen.

Mevrouw Gradianus zei dat dit haar negentiende jaar op Boerderij Schraalhans was en dat ze geen onzin zou pikken, van niemand. Toen moesten de begeleiders alle tassen controleren om te zien of niemand snoep of elektronische apparaten mee had gesmokkeld.

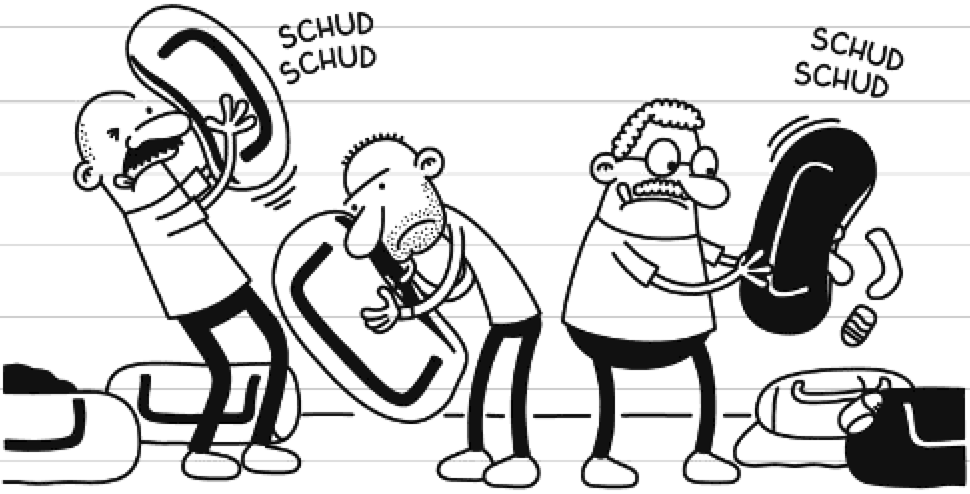

Bij een paar kinderen werden verboden spullen gevonden. Mike Terpstra had een pond Zweedse vis in zijn rugzak, en Daan Heimans werd betrapt met een enorme chocoladekoek.

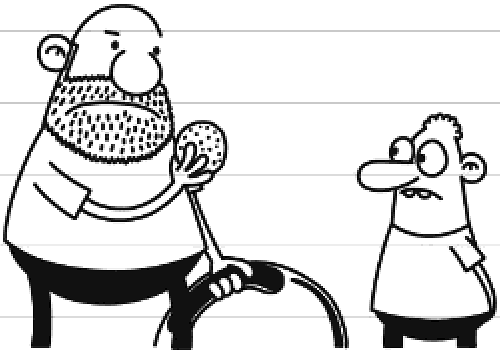

Ik was heel blij dat ik die repen thuis had gelaten, maar ik was ook bang dat de begeleiders mijn babydoekjes zouden afpakken. Maar toen meneer Jansen mijn tas rook, zocht hij niet verder.

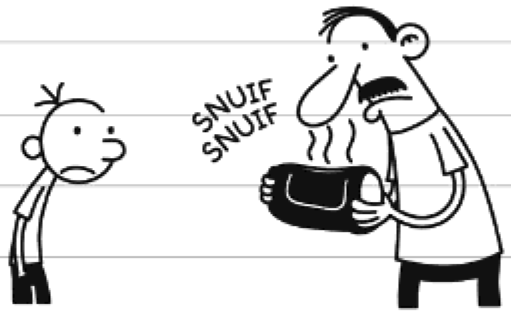

Daarna gingen we lunchen: hotdogs, gebakken bonen en gevulde paprika's. Er was niks anders, dus als je iets niet lekker vond, had je pech.

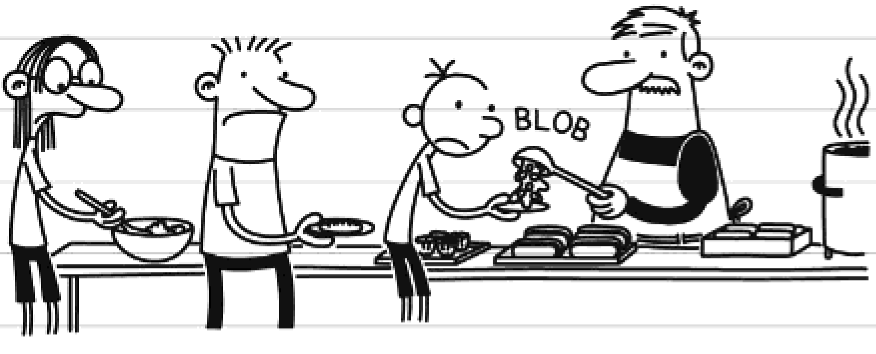

Na de lunch zeiden de begeleiders dat we de restjes in een enorme pan moesten schrapen.

Ik had mijn gevulde paprika niet aangeraakt, dus ik dumpte het hele ding erin.

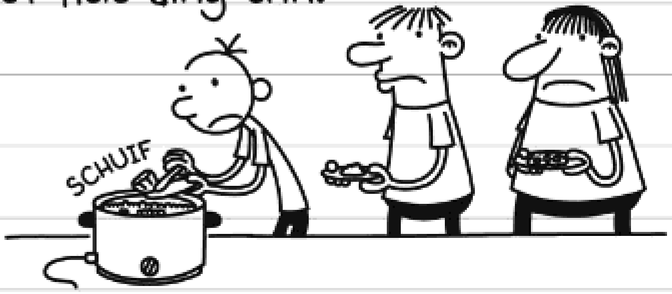

Ik vroeg aan meneer Heel waarom we onze restjes niet in de vuilnisbak deden. Hij zei dat er geen eten wordt weggegooid op Boerderij Schraalhans en dat alles wat we NU niet hadden opgegeten in een stoofpot ging voor de VOLGENDE maaltijd.

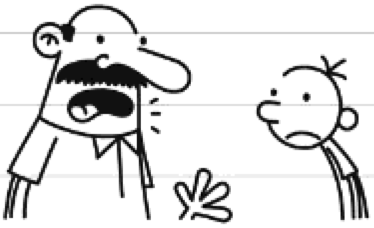

Hij zei dat dat ook al gebeurde toen hij als kind op kamp ging en dat ze nog steeds dezelfde pan gebruikten. Er kunnen dus wel restjes van dertig JAAR geleden in dat ding zitten.

Na de lunch namen mevrouw Gradianus en de vrouwelijke begeleiders de meisjes mee naar hun blokhutten aan de andere kant van het kamp.

Mam had eigenlijk op het laatste moment nog mee willen gaan als begeleider, maar ze durfde Max en Rick niet bij opa achter te laten. Dat is wel balen, want ze had me inlichtingen kunnen geven over de meisjeskant van het kamp.

Wij jongens wachtten in de kantine op de indeling van de hutten. De meeste groepjes gingen op school ook met elkaar om, maar in elke hut was er wel EEN die er niet bij hoorde.

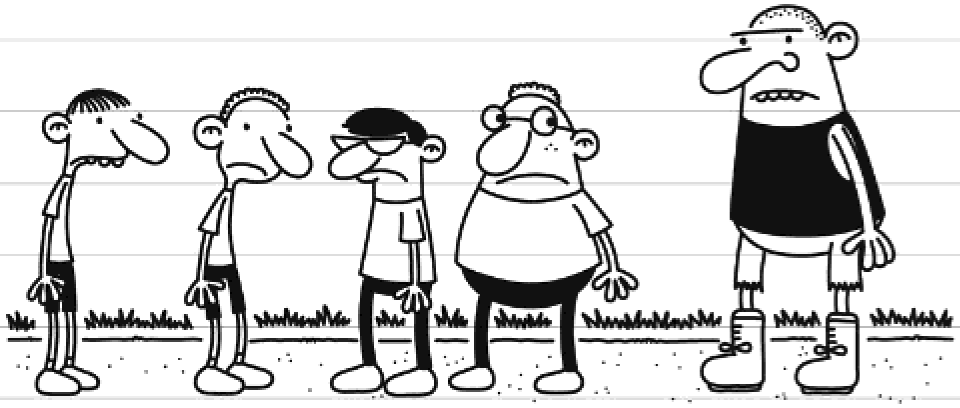

School had vast besloten om de onruststokers een beetje te verdelen, zodat er niet meer dan één in elke hut zat.

Alleen in de groep van meneer Neude zat MEER dan één onruststoker. Maar meneer Neude is gevangenisbewaarder, dus ze dachten vast dat hij het wel aankon.

Omdat ik me laat had ingeschreven, kwam ik in de RESTgroep terecht, en daar zat Theo ook in.

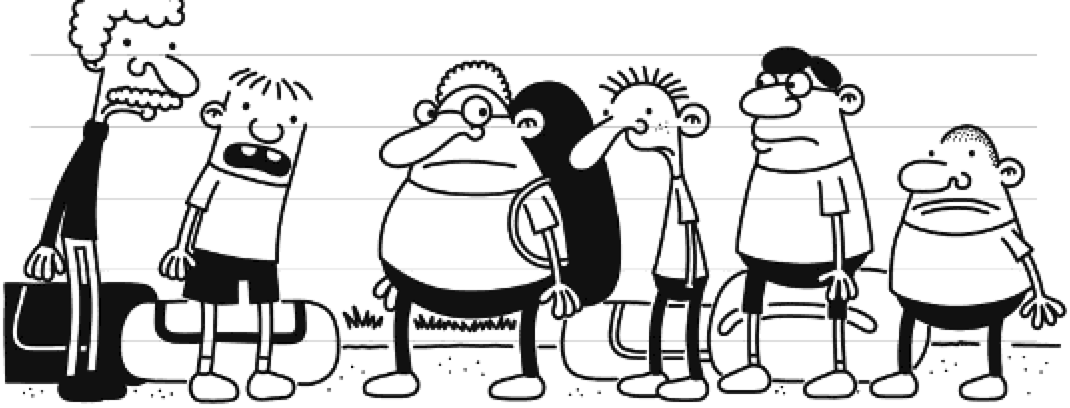

Ik was blij dat ik in dezelfde hut sliep als Theo, maar niet dat zijn VADER de begeleider was. Meneer Thorbecke is nooit echt een fan van mij geweest, en ik keek er niet naar uit om een hele WEEK met hem opgescheept te zitten.

Onze voorgangers in de hut hadden duidelijk niet de moeite genomen om hun rotzooi op te ruimen.

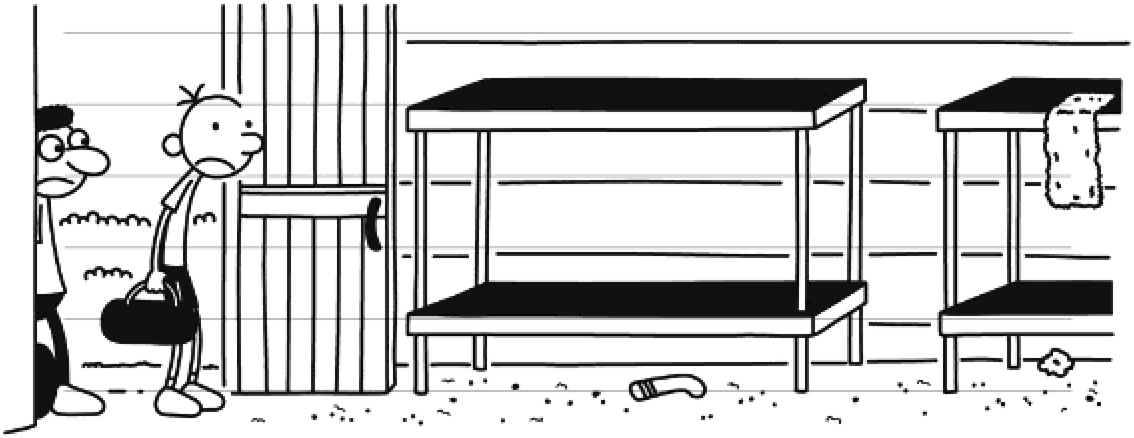

Een van de jongens, Julian Trimbos, leek het nogal zwaar op te nemen. Zodra hij over de drempel stapte, begon zijn lip te trillen.

Ik was best verbaasd dat Julian had besloten op kamp te gaan, want hij is volgens mij nog nooit eerder een nacht van huis geweest.

Julian schopte vroeger altijd een enorme scène als hij naar school werd gebracht. Een keer, in groep 4, hield hij zijn moeder zo stevig vast dat het hoofd van de school erbij moest komen om ze uit elkaar te halen.

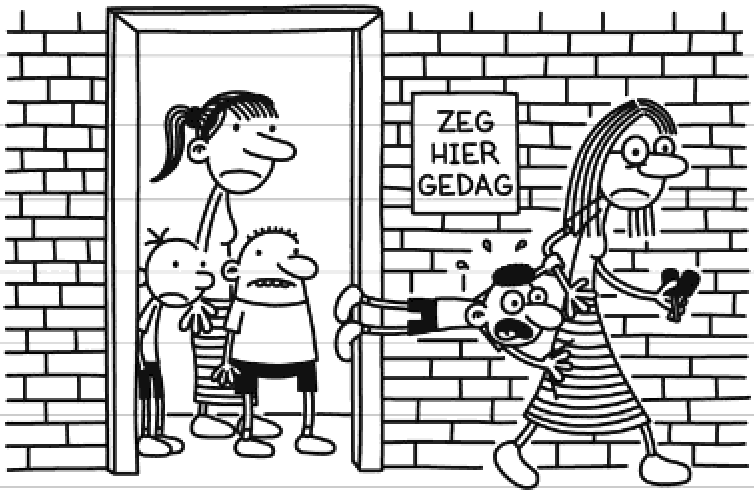

Ik dacht dat Julian ZELF had besloten om mee te gaan, maar toen ik me herinnerde hoe het vanochtend bij school was gegaan, begon ik te geloven dat zijn moeder hem erin had geluisd.

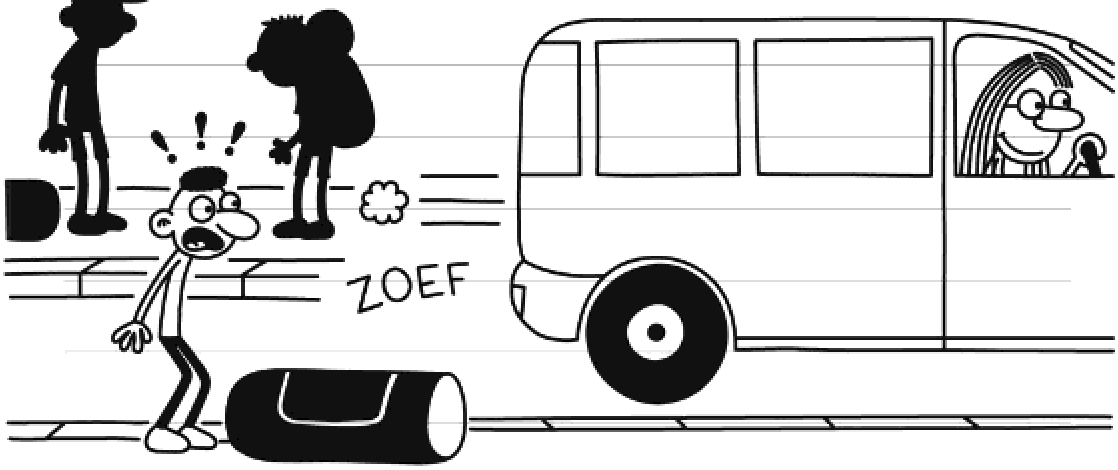

Iedereen zocht een bed uit en toen kwam ik erachter waarom ze allemaal zulke grote tassen bij zich hadden.

Ik had aangenomen dat er beddengoed zou zijn, maar op dit soort plekken is dat blijkbaar ijdele hoop.

Mijn trui kwam nog het dichtst in de buurt van een kussen, en die rook al naar het broodje ham van Rick.

Het was moeilijk om een matras zonder rare vlekken te vinden. Ik koos een bovenbed, want ik kon het risico niet nemen dat ik onder Julian zou liggen als hij in zijn bed zou plassen.

Helaas glipte meneer Thorbecke op het bed ONDER mij, dus toen was de vader van Theo mijn slapie.

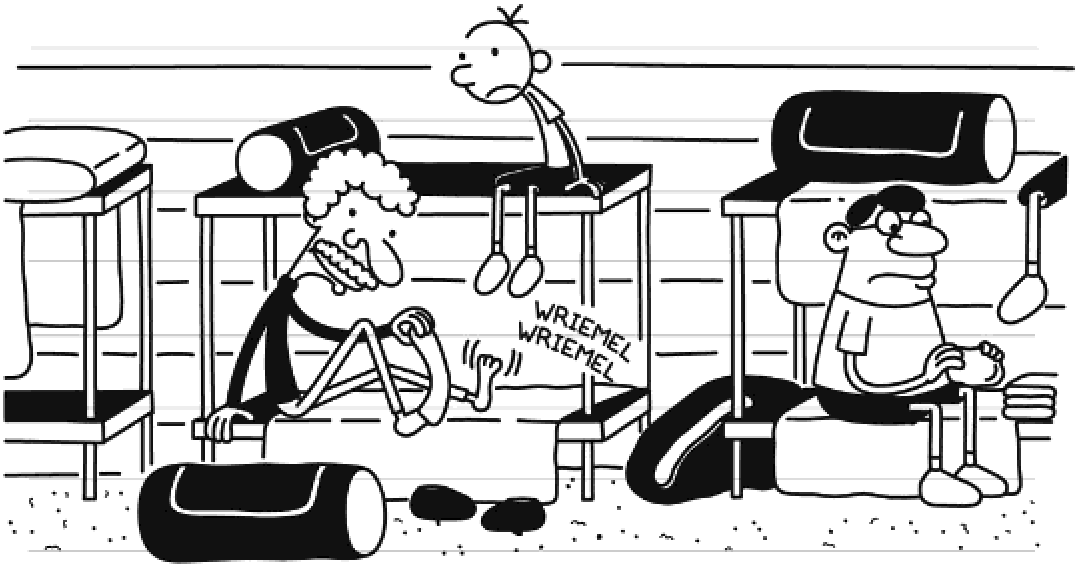

Toen we onze spullen hadden uitgepakt, gingen we naar de activiteitenplek om een paar 'teambuilding-oefeningen te doen.

Het eerste wat we deden was de 'val van vertrouwen': dan laat iemand zich achterovervallen en moet de rest hem opvangen, zodat hij voelt dat zijn teamgenoten hem niet laten vallen.

Maar Joep Smal liet zich al vallen toen wij nog probeerden uit te vogelen waar we moesten staan.

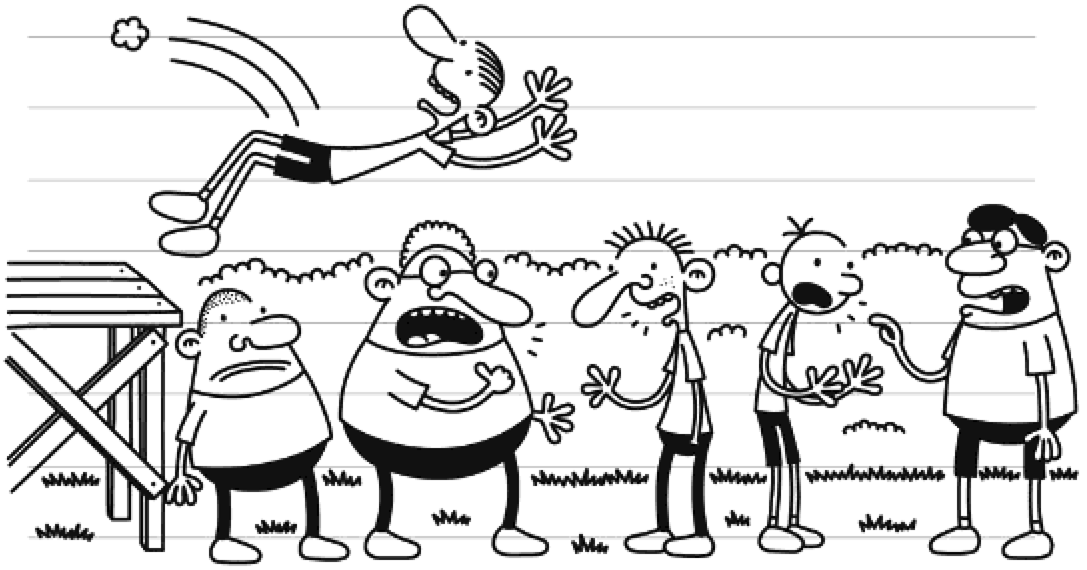

Meneer Thorbecke liet ons twee rijen vormen en een 'vangnet' maken door elkaar bij de polsen te pakken. Dus toen Jasper de Zwaan op het platform ging staan, dachten we dat we er helemaal klaar voor waren.

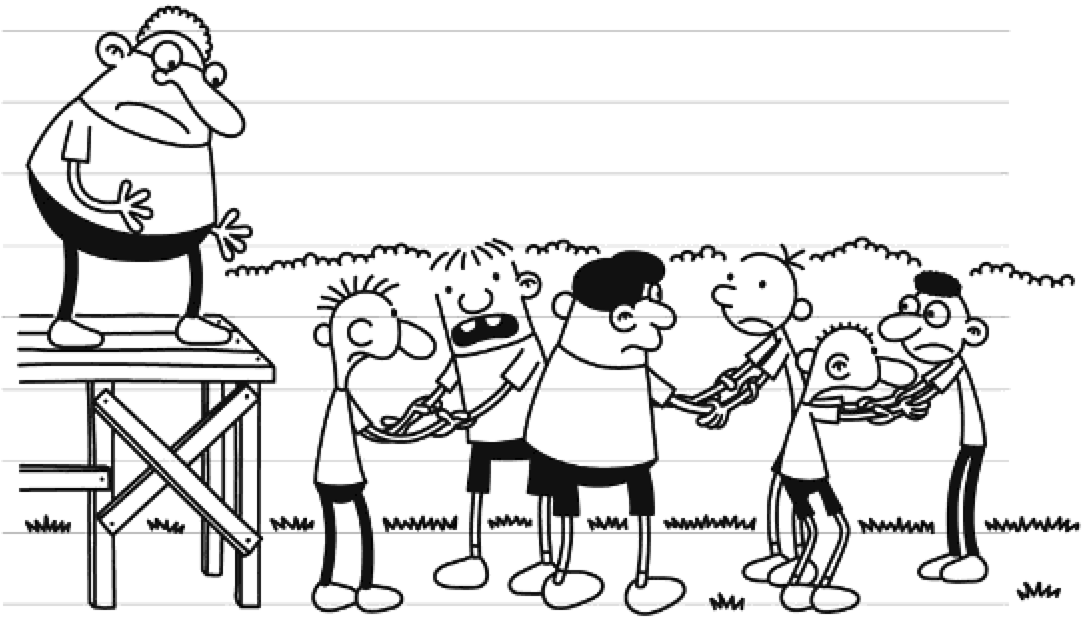

Maar Jasper is een grote jongen, en door zijn gewicht stortten Theo en Gijs Groes in en klapten tegen elkaar.

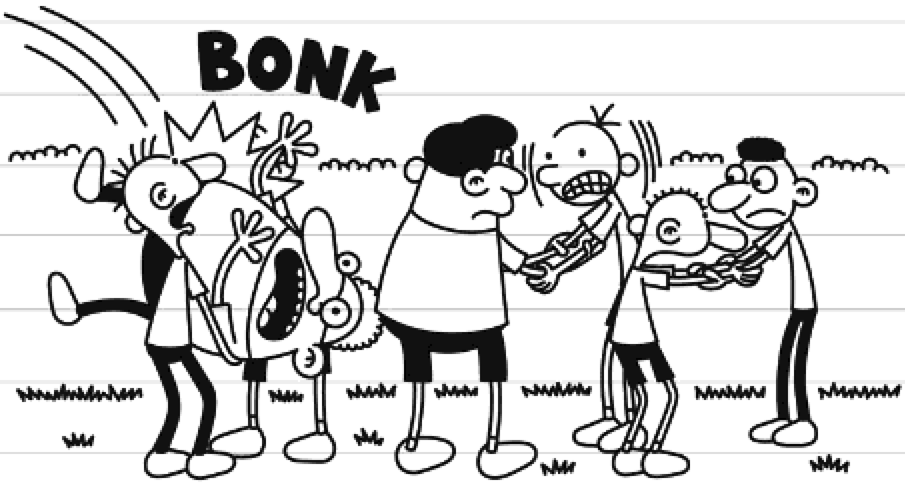

Gijs was een van zijn voortanden kwijt en iedereen kroop over de grond om het ding te zoeken. Toen vond Emiel van Manen de tand in Theo's VOORHOOFD.

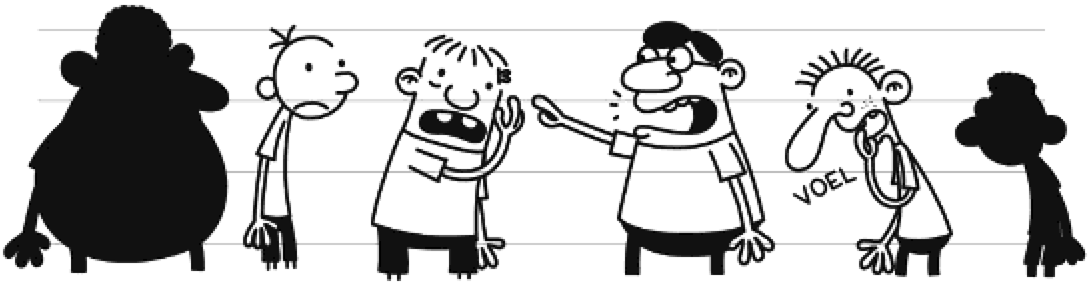

Meneer Thorbecke zei dat Emiel de EHBO'er moest gaan halen. Die nam een nat washandje voor Gijs mee om het bloeden te stelpen.

Maar de tand zat zo stevig in Theo's voorhoofd vast dat ze die er niet uit kreeg.

Meneer Thorbecke belde zijn vrouw om te zeggen dat ze Theo moest komen halen. Ik weet niet of ze uiteindelijk naar een dokter of een tandarts zijn gegaan, want ik heb geen idee wat je in zo'n geval moet doen.

Dus meneer Thorbecke bleef achter met een stel kinderen die niet eens van HEM waren. We moesten allemaal oefeningen doen om te leren hoe we als een echt team konden samenwerken, maar daardoor ontdekten we juist hoe SLECHT we daarin waren.

We deden de 'emmerbrigade', waarbij we in een lange rij water van de rivier helemaal naar onze hut moesten brengen.

De eerste vulde zijn emmer, goot die leeg in de emmer van de volgende enzovoort.

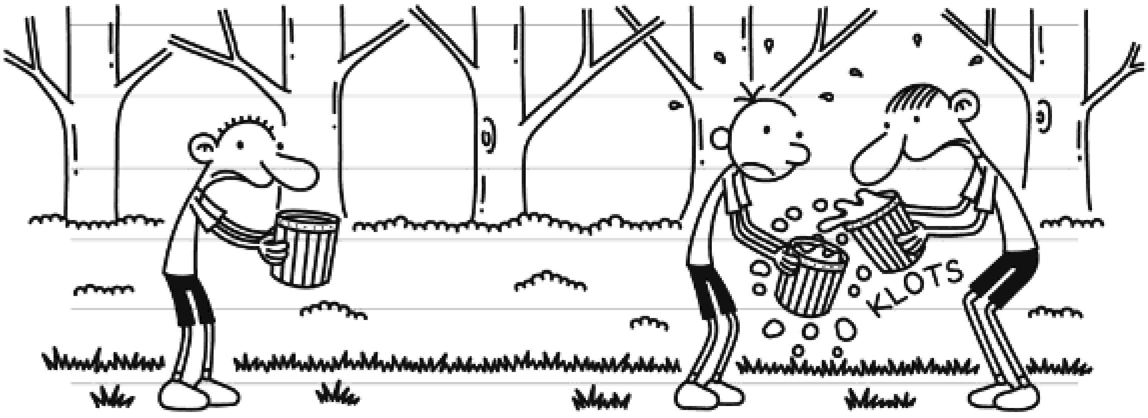

Bij de hut stond een zinken teil die we moesten vullen. Maar we morsten onderweg zoveel water dat er bijna niks meer over was als we eenmaal bij de hut waren aangekomen.

Als we die opdracht ooit wilden afmaken, moesten we een betere manier vinden om die teil te vullen. Dus wrongen we het zweet uit onze kleren.

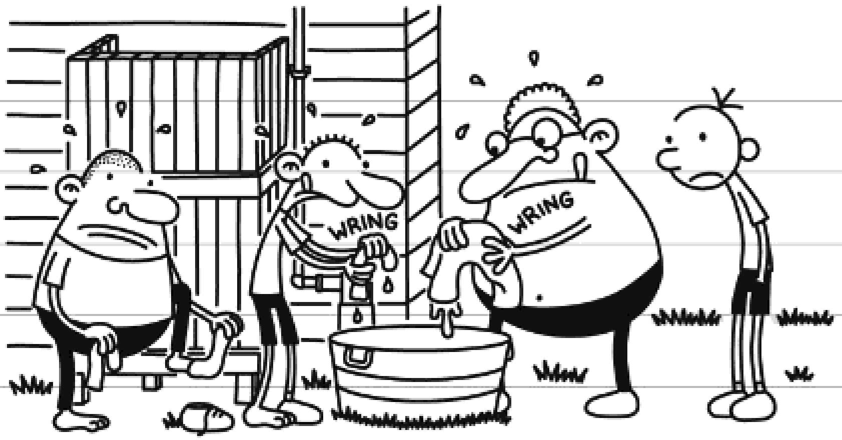

Bij het volgende spel moesten we onze polsen met sjaals aan elkaar binden en dan een touwenparcours afleggen. Maar onze groep was hopeloos als het om lichamelijke activiteiten ging.

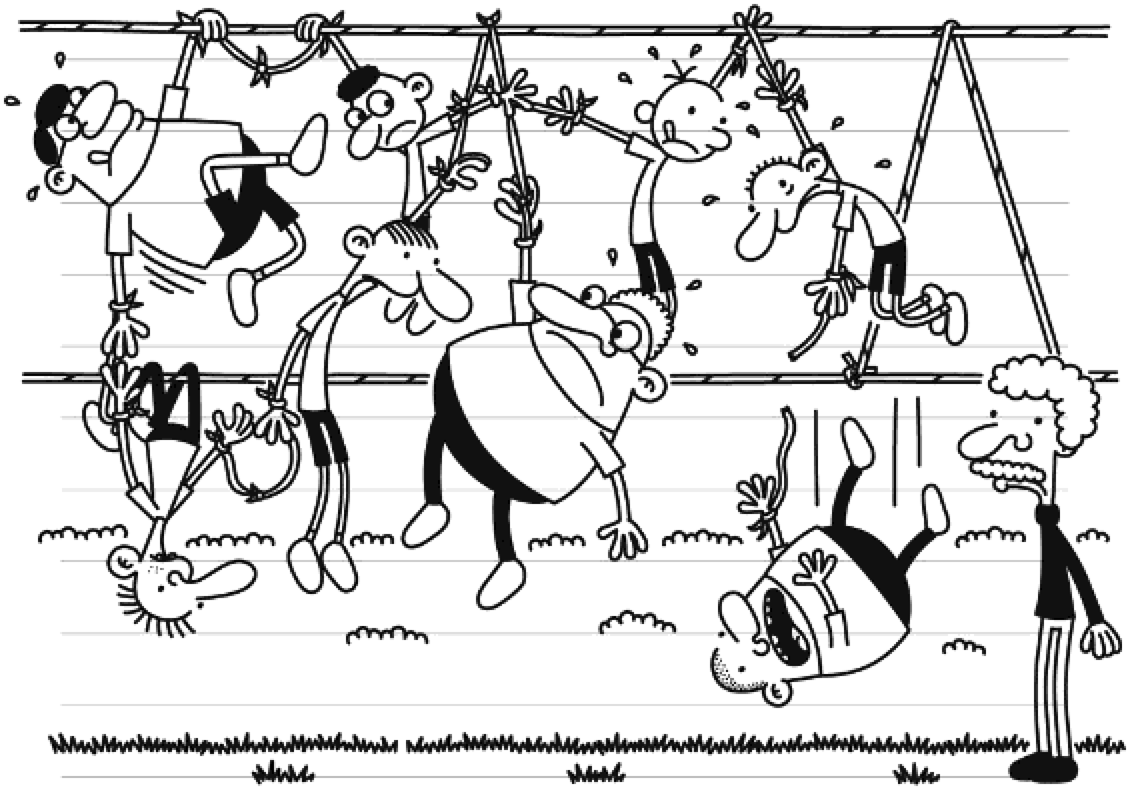

Na het touwenparcours kregen we de sjaals niet meer los, omdat we ze te strak hadden vastgeknoopt. En DAT was niet fijn, want Tijmen Alblas moest naar de wc.

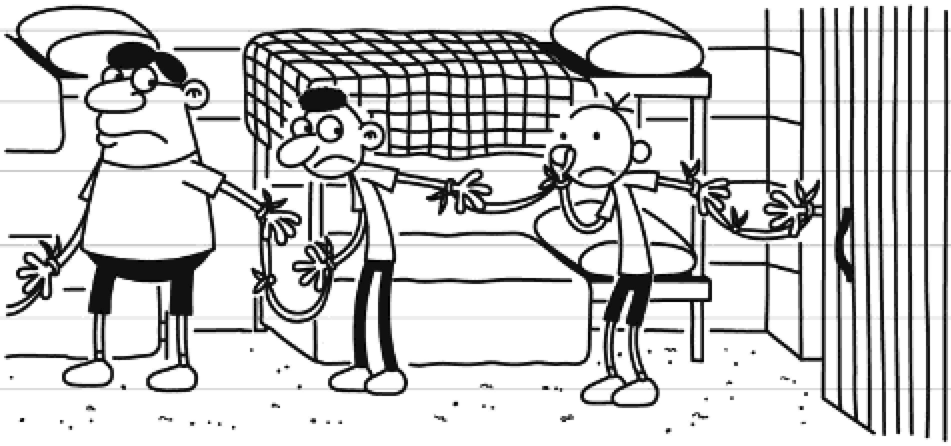

Aan het eind van de dag was iedereen uitgeput, en ik was echt blij toen meneer Thorbecke zei dat het etenstijd was.

We kregen kipburgers, maïs en stoofpot. De stoofpot liet ik staan, en daar was ik heel blij om toen ik Jasper een hele taco uit zijn kom zag vissen. Wie WEET uit welk jaar dat ding kwam.

Na het eten gingen we terug naar de hut. Meneer Thorbecke zei dat we elkaar op teken moesten controleren, omdat we in het bos waren geweest. Iedereen moest zijn slapie nakijken, dus ik had meneer Thorbecke.

Maar meneer Thorbecke heeft een heleboel haar en ik ging daar niet in zitten graaien. Er kon wel een hele KOLONIE teken in wonen.

Iedereen zegt altijd hoe geweldig het in de wildernis is, maar er zijn ALLERLEI enge beestjes waar je voor uit moet kijken.

Vroeger speelde ik ALTIJD in het bos, tot ik een spin inslikte.

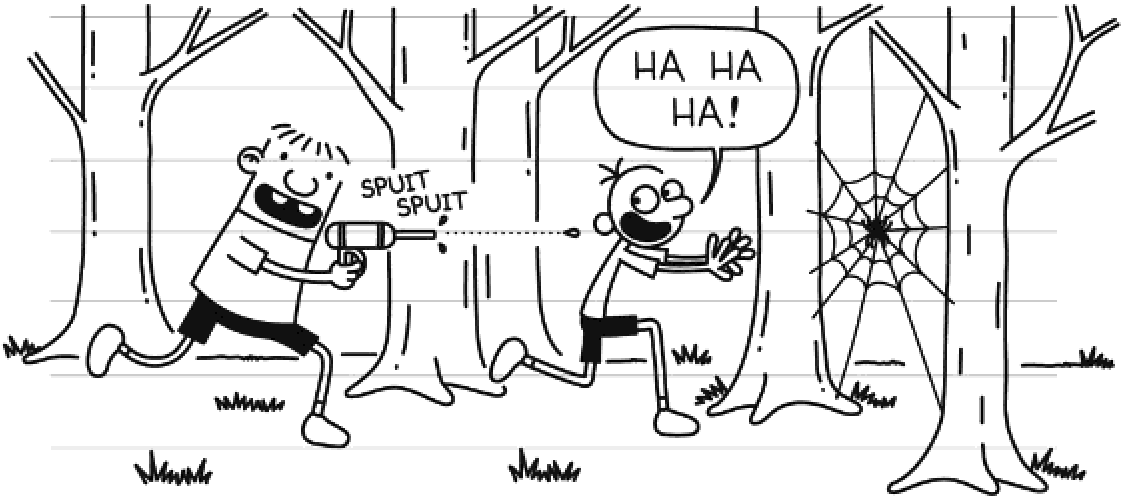

Maar op plekken als Boerderij Schraalhans zijn er net zoveel insecten BINNEN als BUITEN. Tijdens het eten kroop er een soort tor in iemands oor, en hij moest naar de EHBO'er om hem eruit te laten halen.

Jasper vond een teek in Julians nek, en iedereen raakte in paniek. Maar meneer Thorbecke zei dat het helemaal goed kwam en bracht Julian naar de EHBO-post.

Zodra meneer Thorbecke en Julian weg waren, gingen de anderen helemaal uit hun DAK.

Ik bleef bij iedereen uit de buurt, want ik wilde niet de vijfde van mijn groep zijn die op dag één al naar de EHBO-post moest.

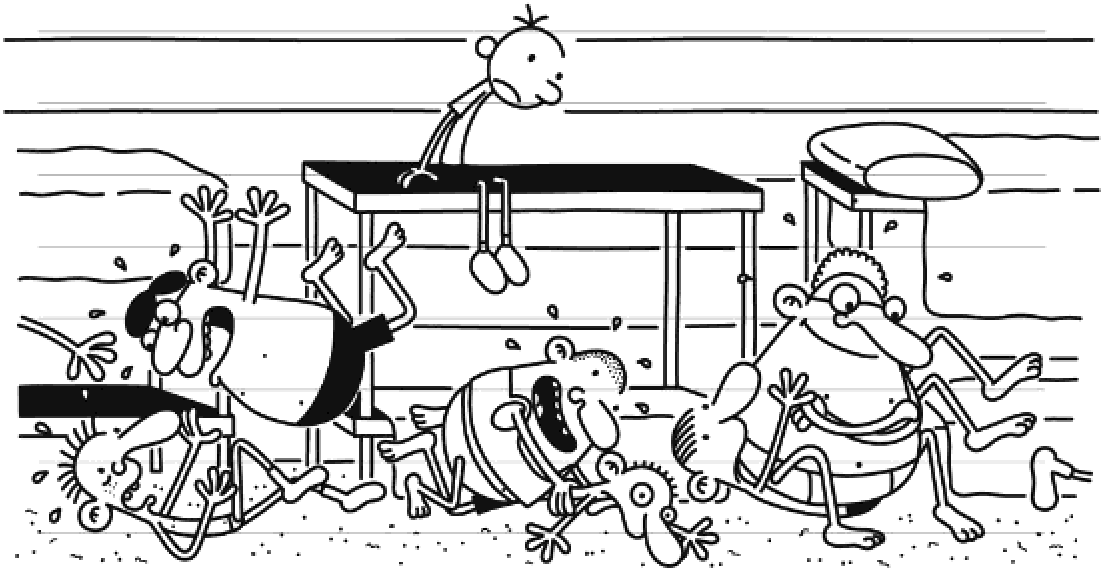

Toen meneer Thorbecke terugkwam, was het een enorme puinhoop in de hut en was iedereen SMERIG.

Blijkbaar had niemand de hut ooit schoongemaakt, want toen die gasten klaar waren met over de grond rollen, zaten ze onder het vuil en de haren.

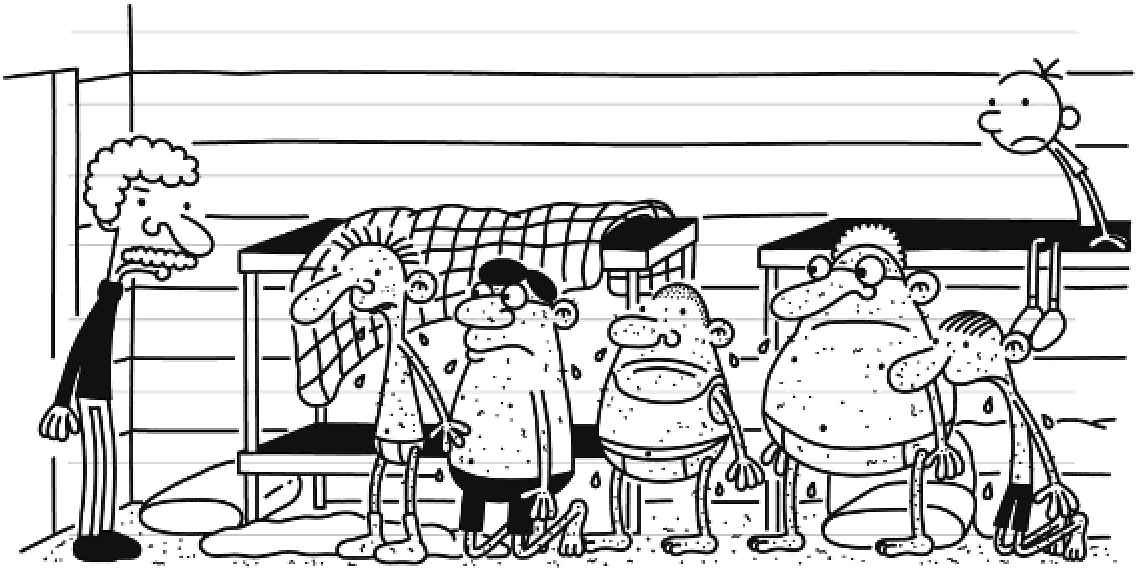

Als straf voor de rotzooi moesten we VROEG naar bed van meneer Thorbecke, en hij gooide mij op één hoop met de rest, ook al had ik niks GEDAAN. En zo kwam het dat we de eerste avond al in bed lagen terwijl het buiten nog licht was.

Dinsdag

Meneer Thorbecke maakte ons voor dag en dauw wakker en zei dat we allemaal moesten douchen voor het ontbijt.

Toen bedacht ik pas dat er geen douche was in de badkamer. De douche was aan de BUITENKANT van de hut en het water kwam uit de zinken teil die we gisteren hadden gevuld met de emmerbrigade.

Het leek alsof ik de enige was die nog wist wat er IN die teil zat, want alle anderen gingen in de rij op hun beurt staan wachten.

Het water was niet alleen ONHYGIËNISCH, het was blijkbaar ook KOUD.

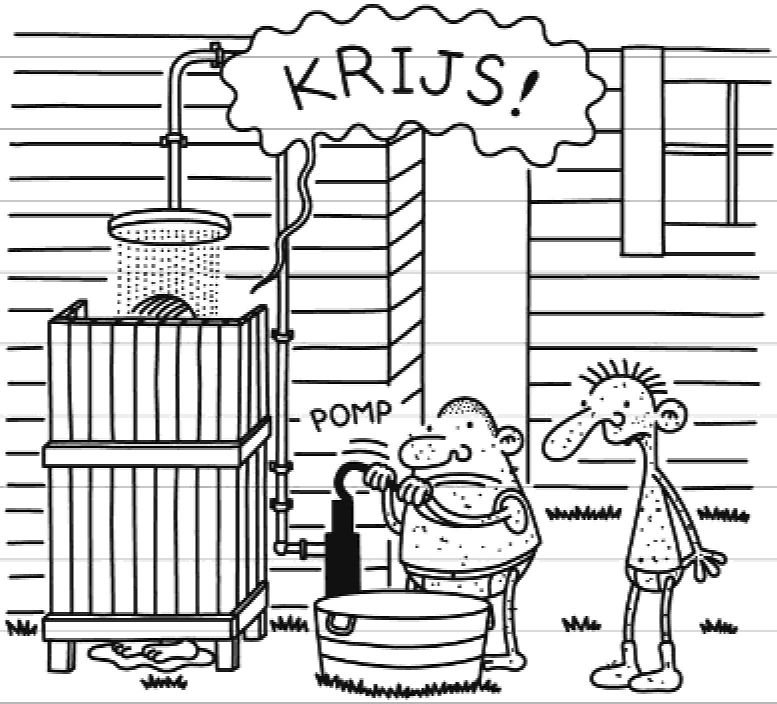

Gelukkig was ik goed VOORBEREID. Ik piekerde er niet over om een buitendouche te nemen, maar ik kon mezelf toch SCHOON houden.

Het ontbijt was niet veel beter dan de eerste twee maaltijden, al gaven ze ons geen STOOFPOT. Maar de pannenkoeken waren zo hard als STEEN, je brak je tanden erop als je een hap probeerde te nemen.

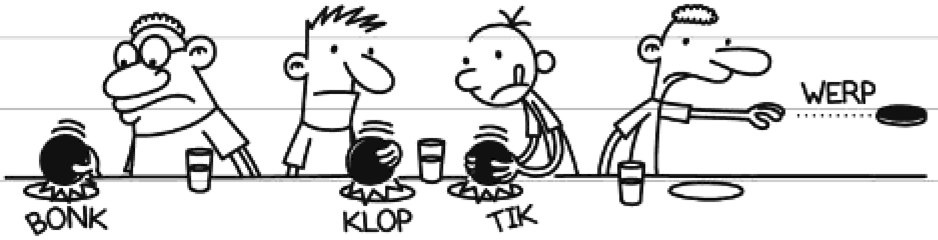

Emiel stopte stiekem een pannenkoek in zijn zak. Die ging hij naar zijn moeder sturen om haar te laten zien hoe slecht het kampeten was.

Toen we na het ontbijt hadden opgeruimd, vertelde mevrouw Gradianus ons over het dagprogramma.

Ze zei dat we karweitjes gingen doen die kinderen lang geleden moesten doen als ze op een boerderij woonden.

Mevrouw Gradianus zei dat kinderen vroeger werkten vanaf het moment dat ze opstonden tot de zon onderging. En ze moesten beginnen met werken zodra ze oud genoeg waren om mee te helpen in het gezin.

En dat is NOG een reden dat ik blij ben dat ik toen niet leefde.

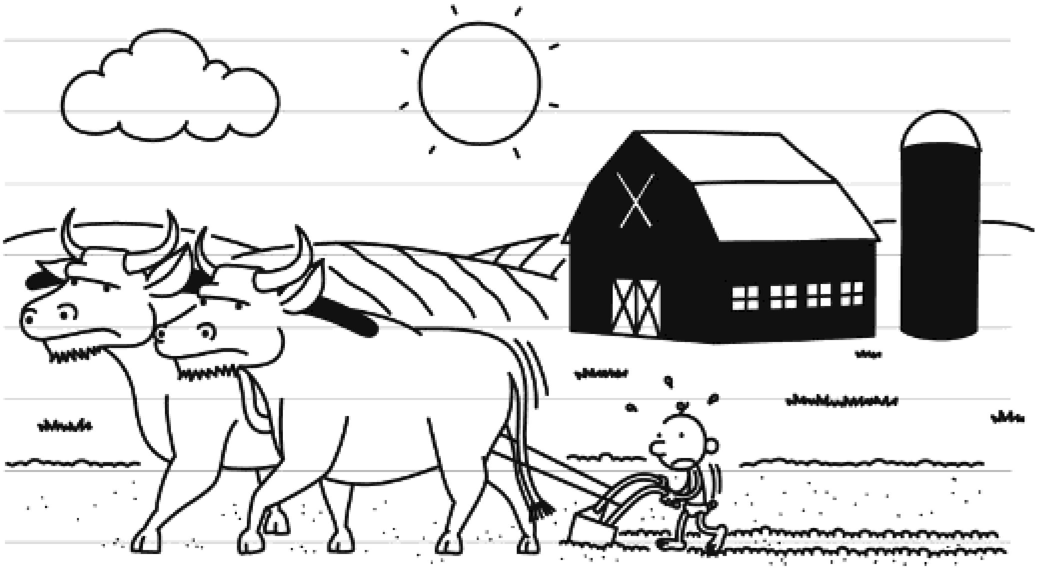

Mijn groep begon in de schuur, waar we balen stro van de ene kant naar de andere kant van het gebouw moesten brengen. Het was ECHT zwaar, en ik heb diep respect voor de kinderen die dat soort werk elke dag moesten doen.

Toen we KLAAR waren, had iedereen een enorm gevoel van voldoening.

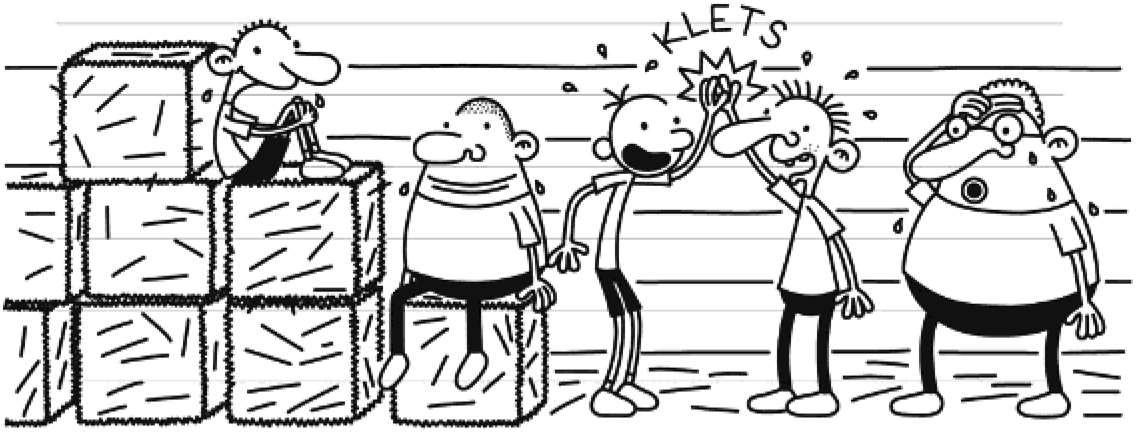

Net toen we naar de volgende plek zouden gaan, kwam de groep van meneer Neude binnen. Hij zei tegen zijn groep dat ze de balen naar de andere kant moesten brengen, waar ze EERST hadden gestaan. Dus vraag me niet waarom we al die moeite hebben gedaan.

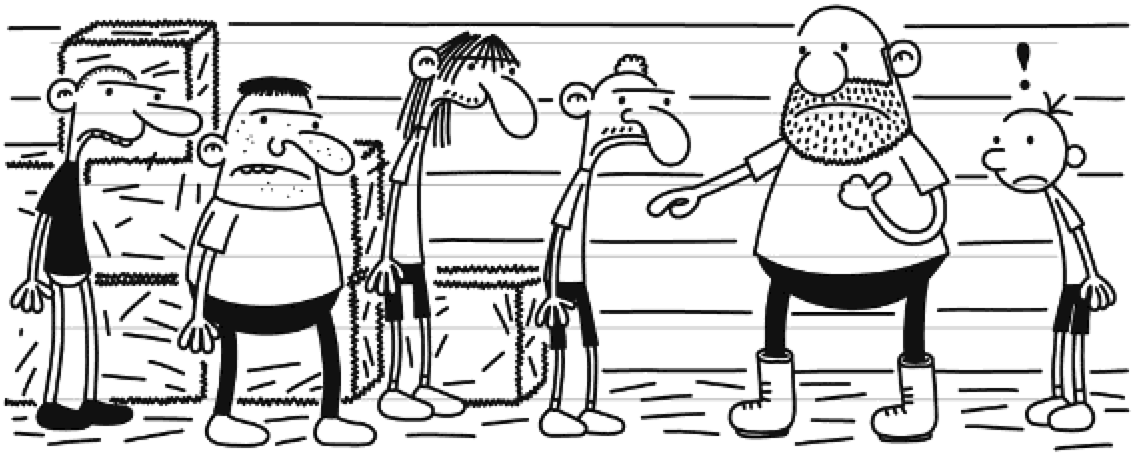

Je zou kinderen zoiets niet mogen AANDOEN. Toen ik in groep 3 zat, stuurde de juf me op een 'geheime missie'. Ze gaf me een briefje dat ik naar een andere leraar moest brengen, verderop in de gang.

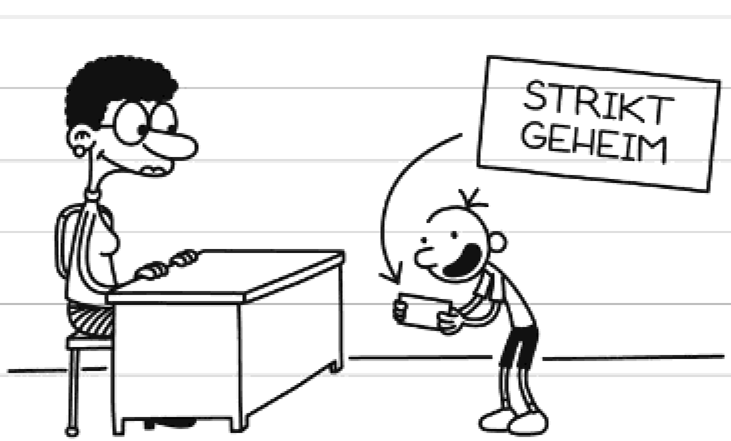

En daarna gaf de juf me elke dag een ANDER briefje om weg te brengen.

Op een dag was ik nieuwsgierig wat er IN die briefjes stond, en ik maakte er eentje open. Het velletje was LEEG.

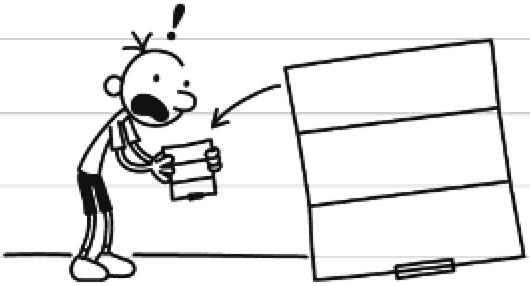

Wat bleek? Mam had tegen de juf gezegd dat ze zich zorgen maakte over mijn zelfvertrouwen, en dat gedoe met die geheime missies was bedoeld om me het gevoel te geven dat ik BELANGRIJK was. Dus als iemand wil weten waarom ik hard werken niet serieus kan nemen; zo is het begonnen.

Mijn team ging de rest van de ochtend van de ene plek naar de andere. We schilderden een hek, repareerden een stenen muur en stapelden houtblokken op bij het hoofdgebouw.

Ik zal je één ding zeggen: als ik groot ben, koop ik mijn EIGEN boerderij en dan begin ik een kamp. Je laat een stel kinderen voor niks werken en noemt het 'onderwijs': GENIAAL.

Na de lunch waren we op weg naar onze hut toen Gijs over een steen struikelde die een stuk uit de grond stak.

Emiel ging over de rooie toen hij dat zag.

Er zaten een paar krassen op de steen, en volgens Emiel konden die maar van één iemand zijn: Simon Schram.

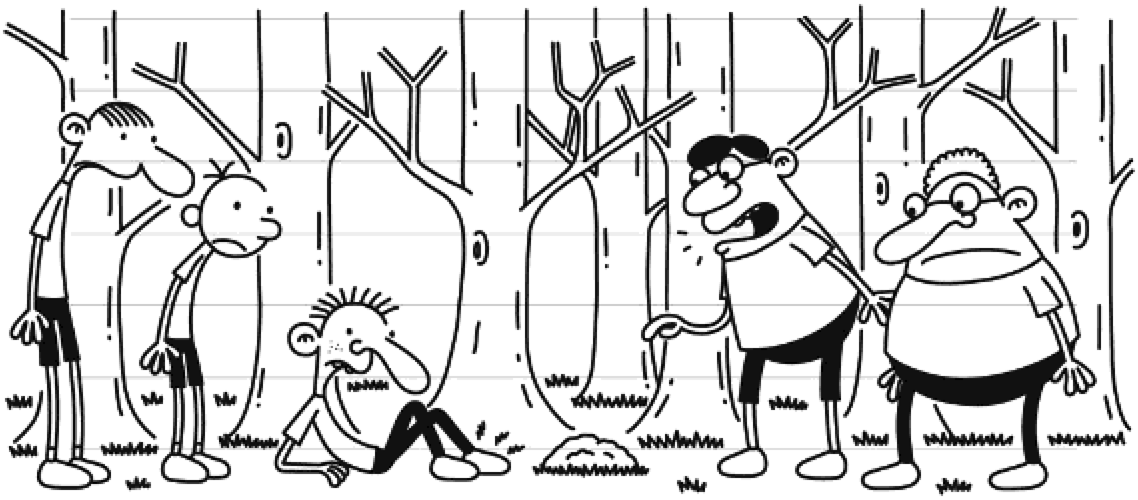

Jasper zei dat het waarschijnlijk Simon Schrams GRAFSTEEN was, en dat we nu VERVLOEKT waren omdat we zijn rust hadden verstoord.

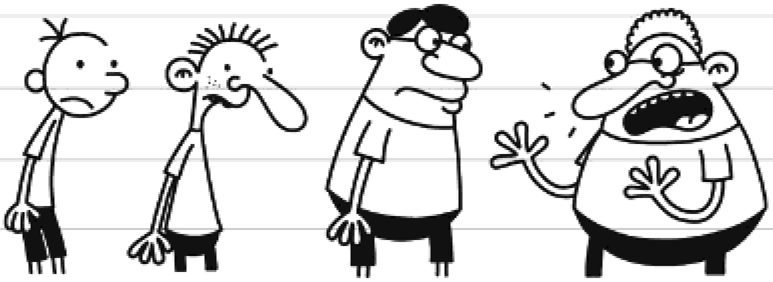

Ik probeerde die lui een beetje verstand bij te brengen. Ten eerste, zei ik, was het goed nieuws als Simon Schram DOOD was. En ten tweede KON dit helemaal zijn grafsteen niet zijn, want dan zou hij ZICHZELF hebben begraven.

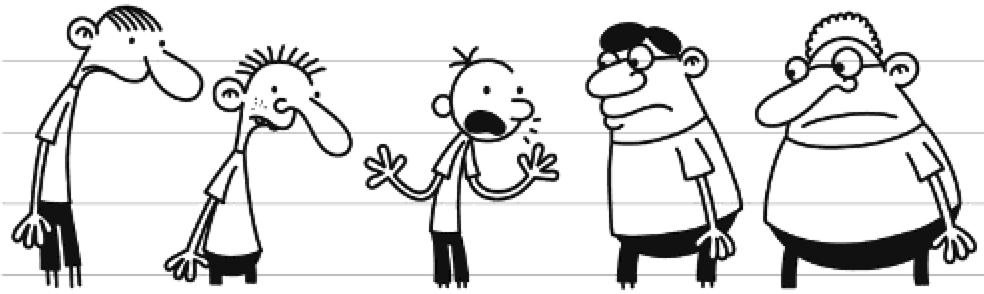

Maar dat had ik nooit moeten zeggen, want toen werden ze NOG banger. Want nu was Simon Schram opeens een ONDODE boer die niet vermoord kon worden.

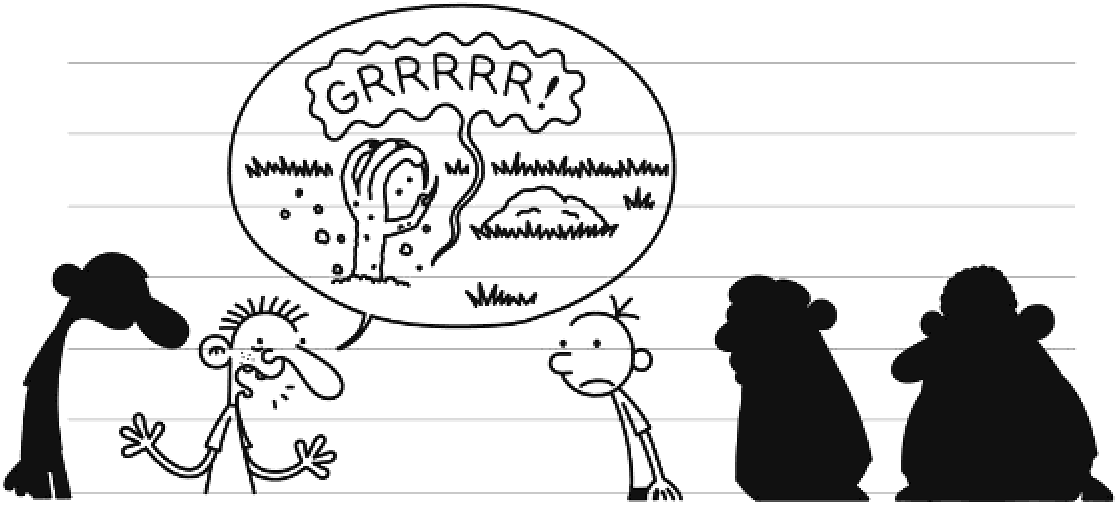

Bij het eten praatte iedereen alleen maar over het 'graf' van Simon Schram.

Iemand beweerde dat hij Simon Schram in het bos had gezien. En iemand ANDERS zei dat ze hem op precies dezelfde tijd aan de andere kant van het kamp had gezien.

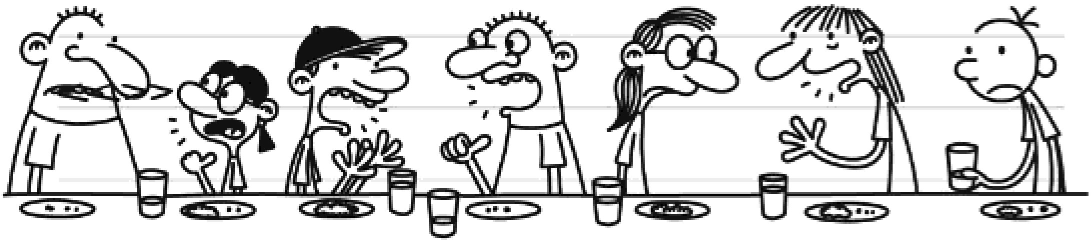

En toen vertelde Albert Zandstra aan iedereen dat HIJ had gehoord dat Simon Schram een netwerk van tunnels onder de hutten had gegraven, en dat hij zich daarom zo snel kan verplaatsen.

Dus dankzij Albert Zandstra zijn kinderen nu te bang om naar de kamp-wc's te gaan.

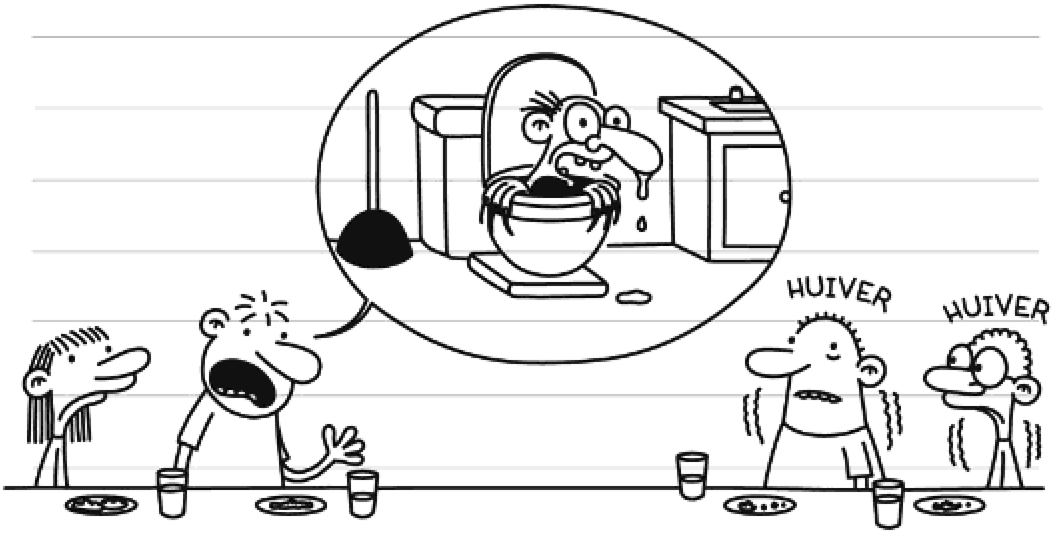

Een paar kinderen willen het gewoon OPHOUDEN tot ze weer thuis zijn. Dat lijkt me niet slim, als je nagaat dat dit pas de TWEEDE dag is.

Woensdag

Vandaag kregen we na de boerderijklusjes vrij om te doen wat we zelf wilden. Ik wilde graag een dutje doen, maar een paar hutgenoten hadden andere plannen.

Gijs, Jasper en Joep zeiden dat ze die STOOFPOT bij het avondeten zat waren. Ze gingen naar de rivier om een VIS te vangen.

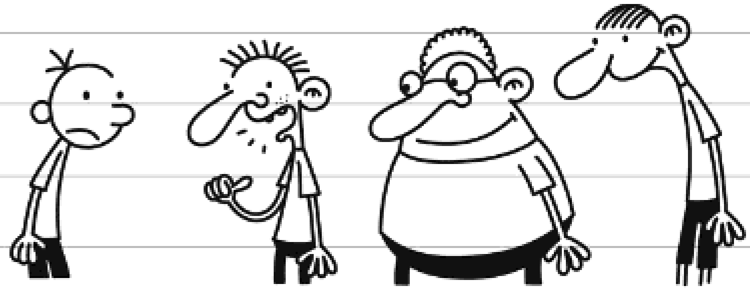

Ik vond dat het stomste idee dat ik ooit had gehoord, VOORAL omdat ze niet eens een hengel hadden.

Maar ze meenden het echt. Toen ze weg waren ging ik de hut in en klom in mijn bed.

Het duurde even voor ik in slaap viel, en net toen ik begon weg te dommelen kwamen mijn hutgenoten binnenstormen.

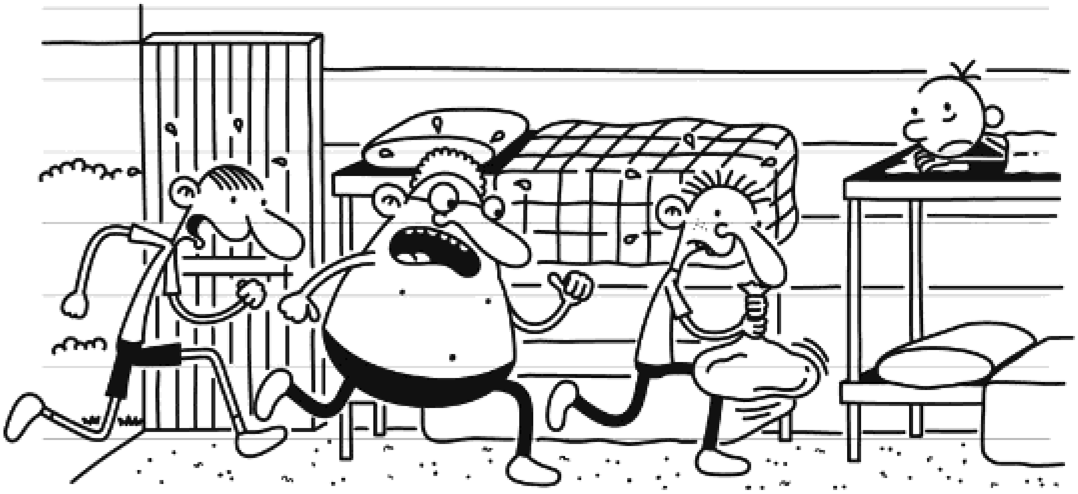

Geloof het of niet, maar die gekken hadden echt een vis gevangen. Met Jaspers shirt als net hadden ze er een uit de rivier geschept.

Maar nu wisten ze niet wat ze ermee moesten DOEN. Het was duidelijk dat niemand van plan was om hem OP te ETEN.

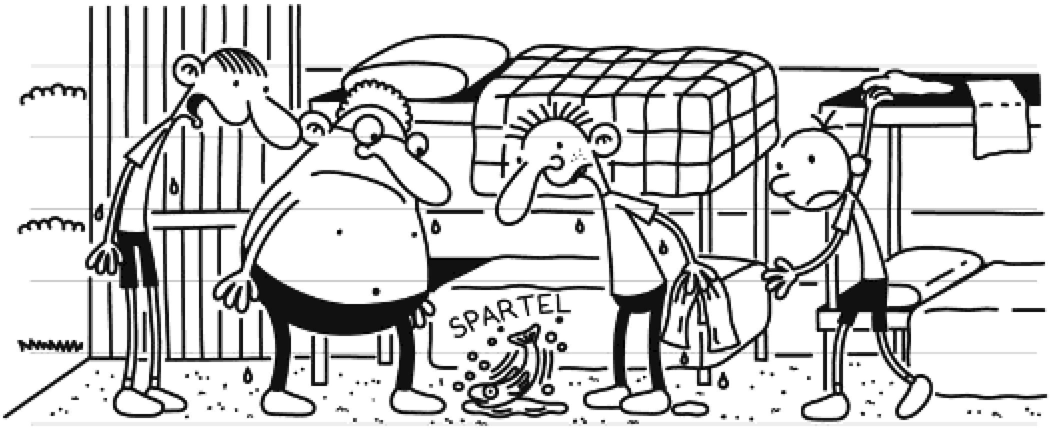

Ik zei dat hij snel in het water moest, anders zou hij het niet OVERLEVEN.

Gijs pakte de vis bij zijn staart en nam hem mee naar de badkamer. Daar gooide hij hem in de WC. Toen leegde Joep zijn veldfles in de wc, zodat de vis wat extra water had om in rond te spartelen.

De vis leek voorlopig oké, en ik ging een emmer halen zodat we hem terug naar de rivier konden brengen en hem los konden laten.

Maar net toen ik WEG wilde gaan, kwam meneer Thorbecke de hut in. De andere jongens sloegen de deur naar de badkamer dicht en ik deed mijn best om rustig te blijven.

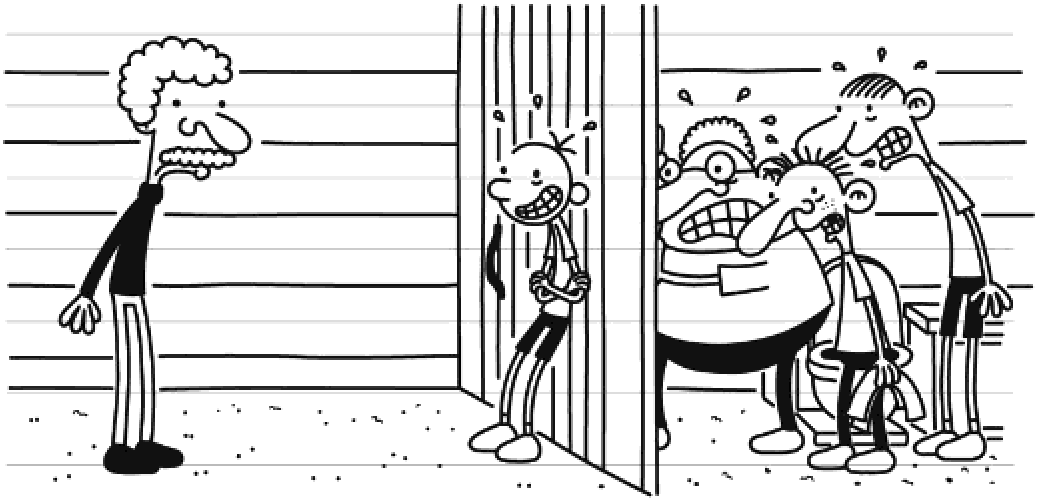

Ik had zo'n idee dat meneer Thorbecke niet blij zou zijn met een vis in de wc, en ik wilde niet voor de tweede keer vroeg naar bed worden gestuurd.

Meneer Thorbecke vroeg waar de ANDEREN waren, en ik zei dat ik dacht dat ze bij de rivier waren. Toen zei hij dat ik, als ik de anderen zag, moest zeggen dat ze naar het hoofdgebouw moesten komen, want de post was er.

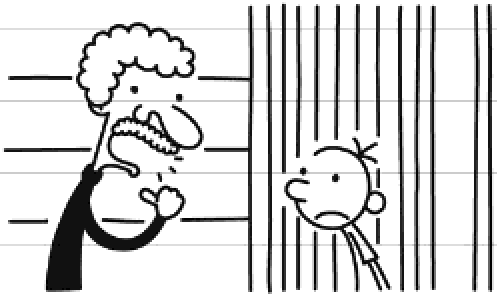

Toen meneer Thorbecke weg was, deden we de deksel op de wc zodat de vis er niet uit kon springen en toen gingen we naar de rest van de klas in het hoofdgebouw.

Mevrouw Gradianus deelde post uit aan alle kinderen die iets van thuis hadden gekregen. Mam had me een brief gestuurd, en ik geef toe dat ik een brok in mijn keel kreeg toen ik hem las.

Lieve Bram,

We missen je zo! Kan niet wachten tot je weer thuis bent. Hoop dat je een heerlijke tijd hebt!

Kus en knuffel,
mam

Ik kreeg ook een brief van Rick, maar ik vond die van HEM lang niet zo leuk als die van mam.

Beste Bram,

Ik heb je repen gevonden. Hier, kun je aan de wikkels ruiken.

Ha, ha, ha.

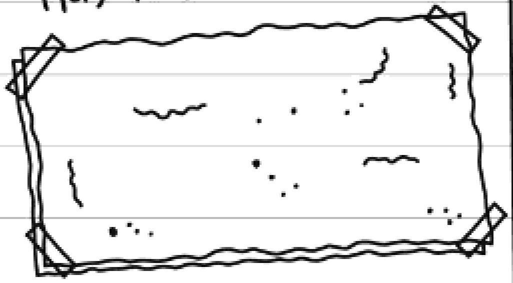

Ik kreeg geen brief van pap, maar WEL een van de BIG. Ik hoop dat iemand uit mijn familie die brief als grap heeft gestuurd, want als dat beest op de een of andere manier heeft leren schrijven, is het einde zoek.

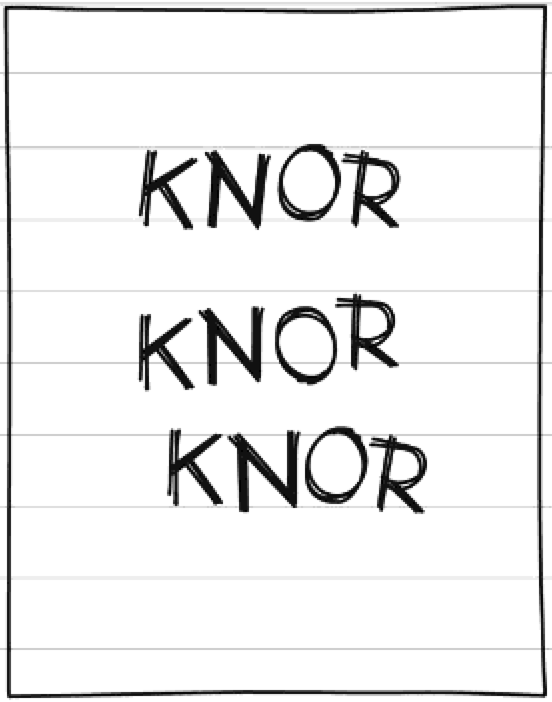
KNOR
KNOR
KNOR

Julian kreeg ook een brief van thuis. Maar zijn moeder maakte de GROTE fout om een foto mee te sturen.

Julian was niet de ENIGE die heimwee had. Een paar kinderen hadden niks gekregen, en die vroegen sommige kinderen die WEL een brief hadden of ze hem hardop wilden voorlezen.

Een paar kinderen kregen pakketjes met schone kleren en zo.

Maar de grote winnaar van onze groep was Glen Bertrams, die een ENORME doos vol proviand kreeg.

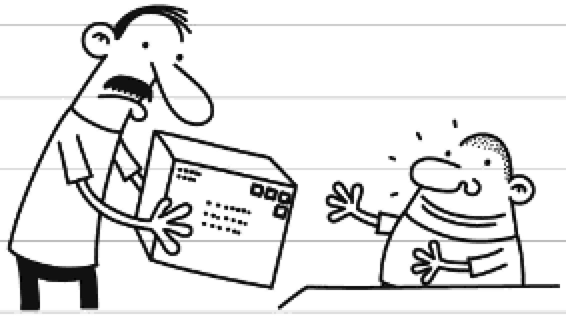

Later, terug in de blokhut, ontdekten we dat Glen de doos naar ZICHZELF had gestuurd voor het kamp begon, en hij had ALLERLEI lekkers tussen de kampeerspullen verstopt.

Gelukkig wilde hij wel DELEN. Nooit gedacht dat ik nog eens chips uit een wandelschoen zou eten, maar mijn waardigheid was ik toch al kwijt.

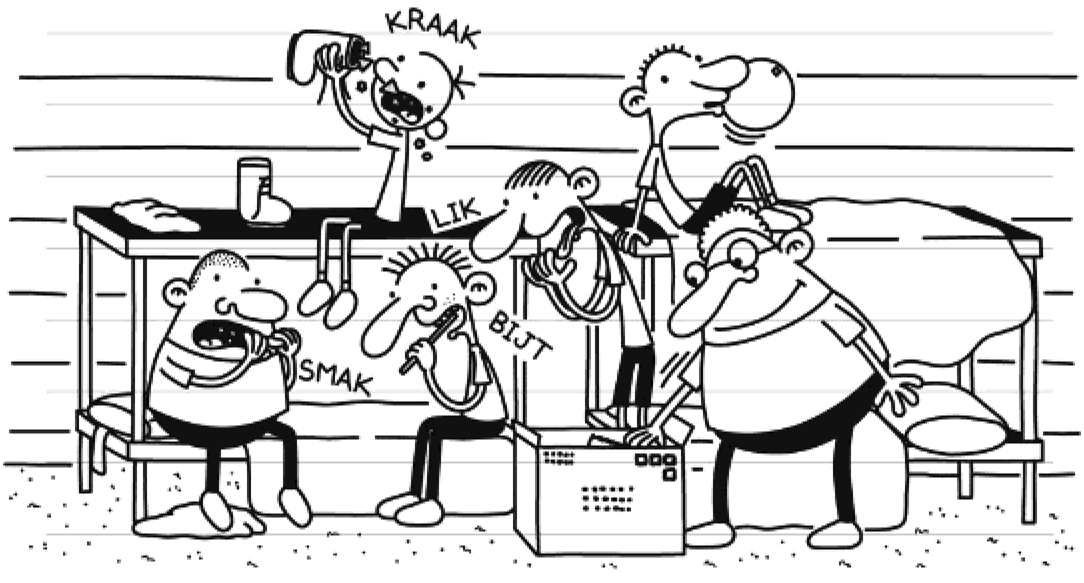

Emiel keek uit het raam en zag meneer Thorbecke aankomen, dus we verstopten al Glens spullen onder een deken.

Toen meneer Thorbecke binnenkwam, liep hij erlangs zonder iets te zien.

Helaas waren we zo op het lekkers gericht dat we de VIS helemaal vergeten waren.

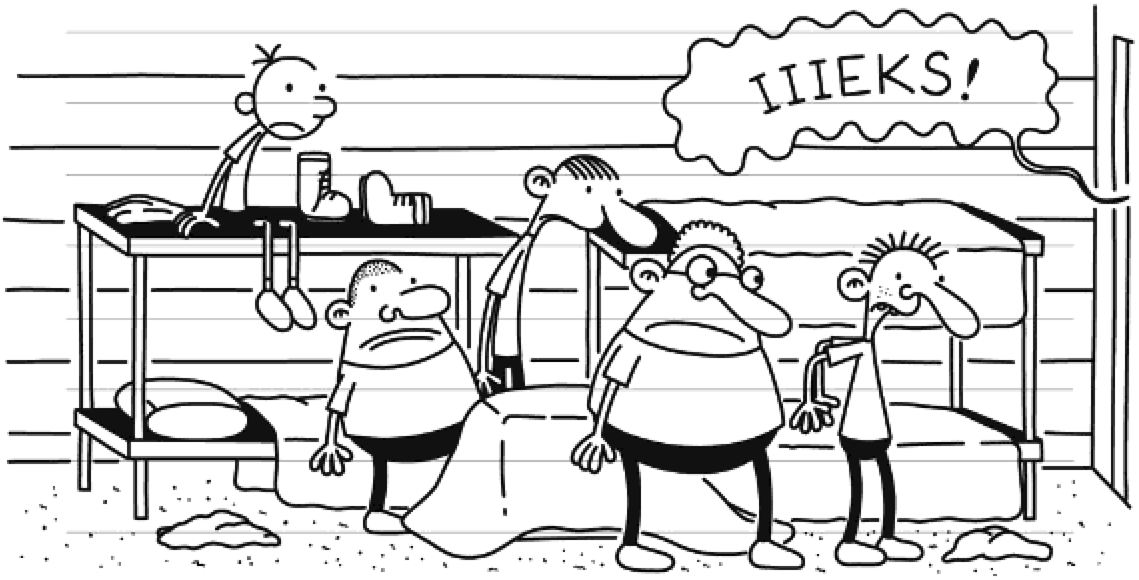

Ik heb wel medelijden met meneer Thorbecke, maar het hielp me er ook aan herinneren dat je ALTIJD in de wc moet kijken voor je gaat zitten.

Meneer Thorbecke was boos en dacht dat we een stunt met hem uithaalden.

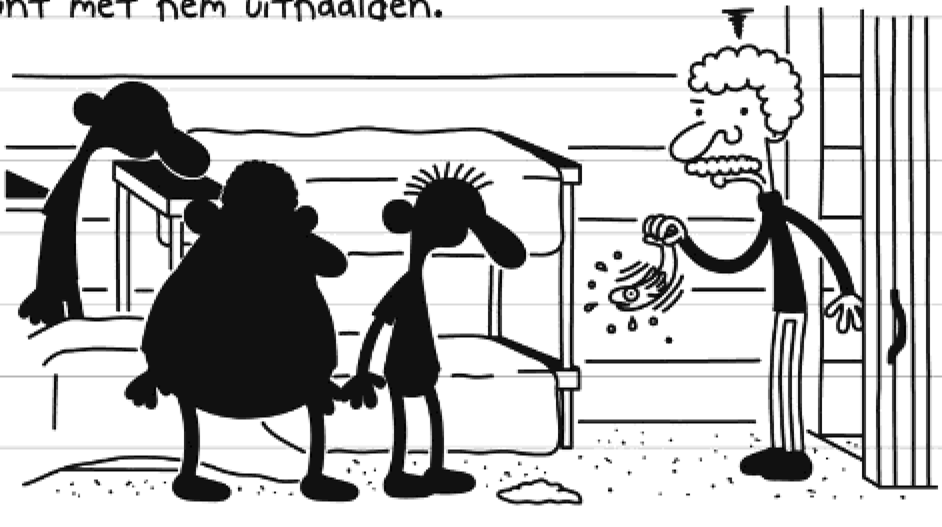

En natuurlijk ging hij ervan uit dat ik die grap had bedacht.

Dus vanavond zat ik met een boze begeleider in de blokhut, terwijl de anderen marshmallows roosterden en liedjes zongen bij het kampvuur met mevrouw Gradianus.

Donderdag

De meeste kinderen hadden het tot gisteren wel naar hun zin op kamp, maar na die brieven van thuis leek het of iedereen tegen een MUUR op liep.

Veel klasgenoten hebben heimwee en vragen steeds of ze eerder naar huis mogen. Maar de begeleiders zeggen dat we alleen naar huis mogen als er een MEDISCHE reden voor is.

Nou, ze hadden niemand op dat idee moeten brengen, want nu probeert iedereen EXPRES ziek te worden.

Linda Hansen gedroeg zich heel vreemd bij de lunch. Bleek dat ze drie porties stoofpot had gegeten om zichzelf ziek te maken, wat MIJ een beetje extreem lijkt.

Maar na een paar uur met maagkrampen op de EHBO-post werd Linda weer naar haar groep teruggestuurd.

Julian ging nog een stap VERDER. Meneer Thorbecke vond hem grijpend naar zijn maag in de hut naast een half opgegeten deodorantstick.

Dus dat was het einde voor Julian.

Een paar uur later kwam Julians moeder hem ophalen. En tegen de tijd dat ze wegreden, leek hij alweer helemaal beter.

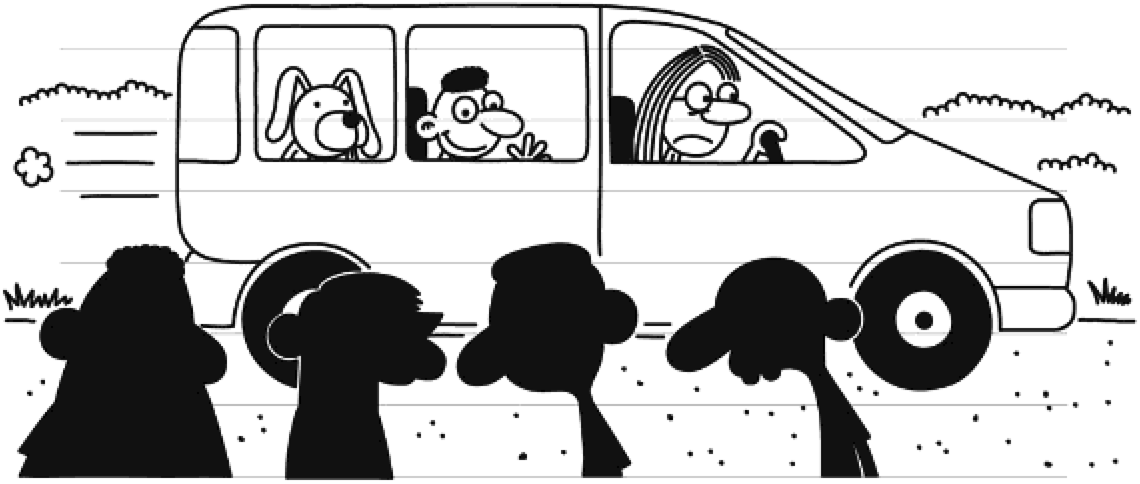

Een hoop jongens hadden het erover dat ze Julians actie wel slim vonden, en de begeleiders kregen dat in de gaten.

Voor we het wisten, kwamen ze langs om alle deo's in beslag te nemen, zodat niemand in Julians voetsporen kon treden.

En dat is slecht nieuws voor ONZE hut, want met overal natte handdoeken en vieze kleren en gasten die douchen met zweetwater, ruikt onze hut NU AL naar een apenhuis.

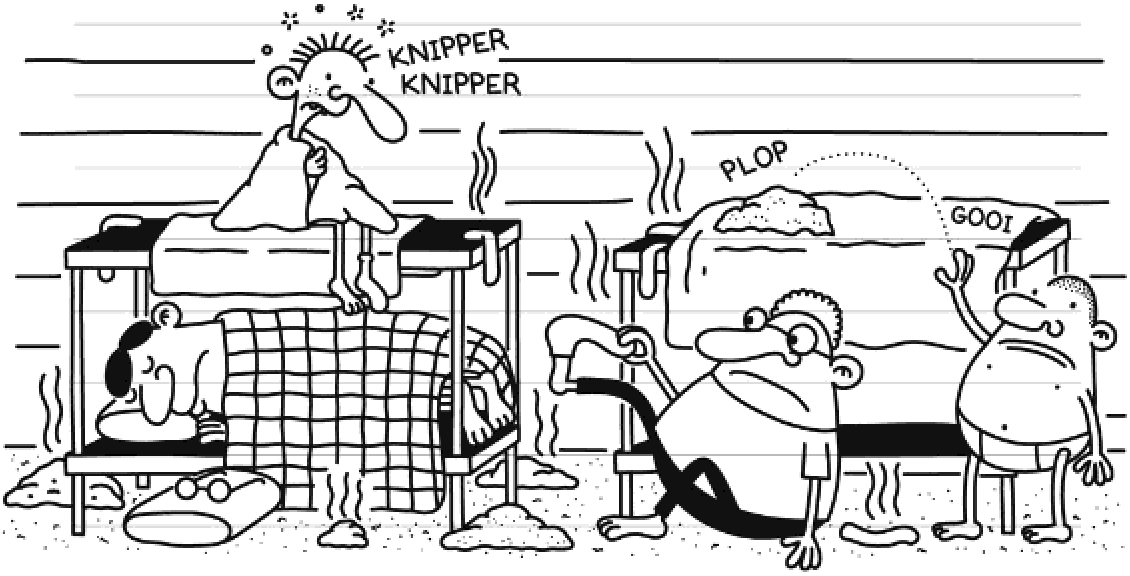

De deodorant was waarschijnlijk het enige waardoor de dampen in onze hut nog net niet giftig waren.

En als we ziek worden, moet iedereen naar huis.

Voor de REST is dat misschien oké, maar niet voor MIJ. Want hoe sneller ik naar huis ga, hoe sneller ik PAP onder ogen moet komen.

Zaterdag

Eerlijk gezegd was ik Theo helemaal vergeten, tot hij gisterochtend weer terugkwam.

Maar ik wed dat hij wou dat hij was thuisgebleven toen hij de stank in onze hut opsnoof.

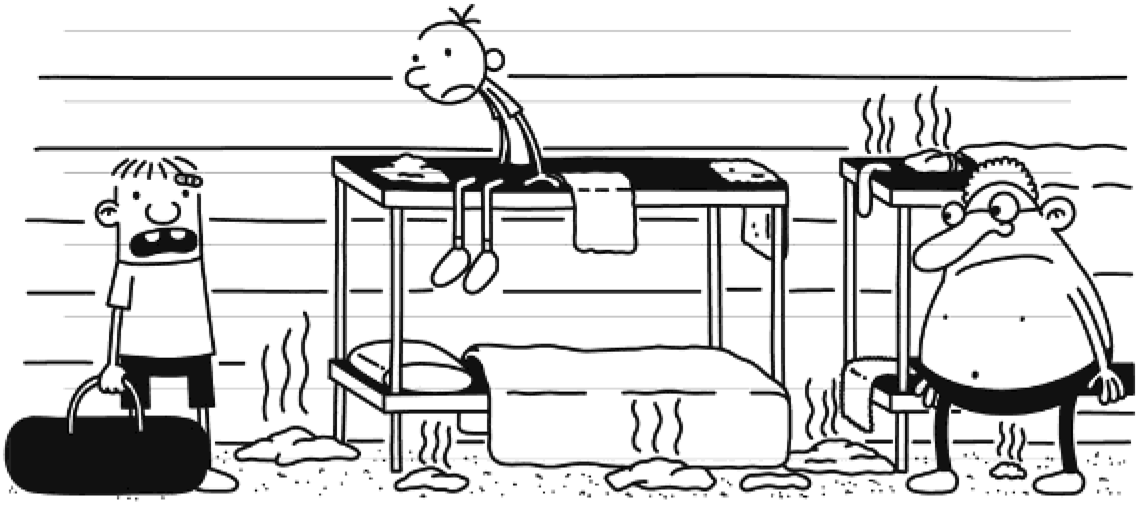

Theo had blijkbaar een ontsteking gekregen van Gijs' tand, daarom was hij zo lang weggebleven. Theo had de tand MEEgenomen, maar ik weet niet wat Gijs daar op dit moment mee moet.

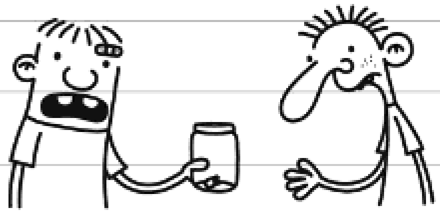

Theo kwam op een moeilijk moment terug. We waren ons aan het voorbereiden op de laatste nacht van het kamp, die we BUITEN moeten doorbrengen.

Ik kijk er wel naar uit, want dat is de ENIGE nacht dat we niet in onze stinkende hut hoeven te slapen.

Maar ik weet niet of onze groep kamperen in de buitenlucht wel gaat OVERLEVEN.

We moeten morgenavond een schuilplaats bouwen en een kampvuur maken, en ik heb GEEN idee hoe we DAT moeten klaarspelen.

Meneer Thorbecke heeft geprobeerd ons wat basisdingen over het buitenleven te leren, maar hij blijkt er net zo slecht in te zijn als WIJ.

Gisteren moest hij ons leren hoe we vuur moesten maken, en hij overtrad de regels door het op zijn telefoon op te zoeken. Maar het ding hield ermee op toen een paar hutgenoten hem afpakten om naar filmpjes van gillende geiten te kijken.

Maar meneer Thorbecke had wel IETS geleerd voor de batterij leeg was, want het lukte hem om vuur te maken en toen zei hij tegen ons dat we aanmaakkrullen moesten zoeken. Niemand wist wat aanmaakkrullen waren, dus we namen alles mee terug wat misschien zou branden.

Theo kwam terug met iets wat eruitzag als een hele hoop ONKRUID en gooide dat op de vlammen, maar daar ging het vuur juist van uit.

Blijkbaar heeft Theo GIFSUMAK op het vuur gegooid. Toen hij vanochtend wakker werd, zat hij onder de bulten. En meneer Thorbecke moet de rook hebben ingeademd en in zijn LONGEN hebben gekregen, want hij had moeite met ademhalen.

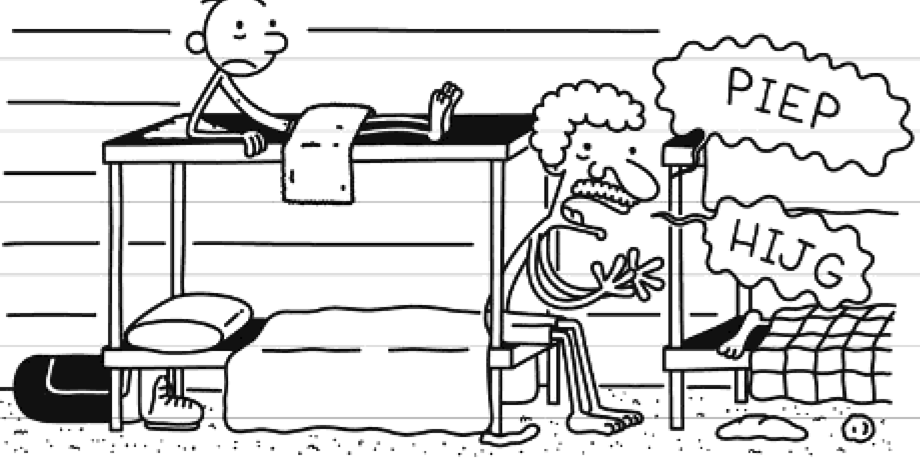

Mevrouw Thorbecke kwam ze halen, en ik denk dat ze er VOORGOED genoeg van hebben.

Mijn groep heeft nu als enige geen begeleider. Mevrouw Gradianus is fanatiek op zoek naar een vervanger, maar er zijn geen vaders die hun weekend willen opgeven om hiernaartoe te komen.

Dit komt erg slecht uit, want het gaat morgenavond REGENEN en we zijn nog niet eens begonnen aan onze schuilplaats. Ik probeerde nog te spioneren bij een groep met een stel scouts erin, op zoek naar een paar aanwijzingen, maar die lui wilden hun geheimen niet delen.

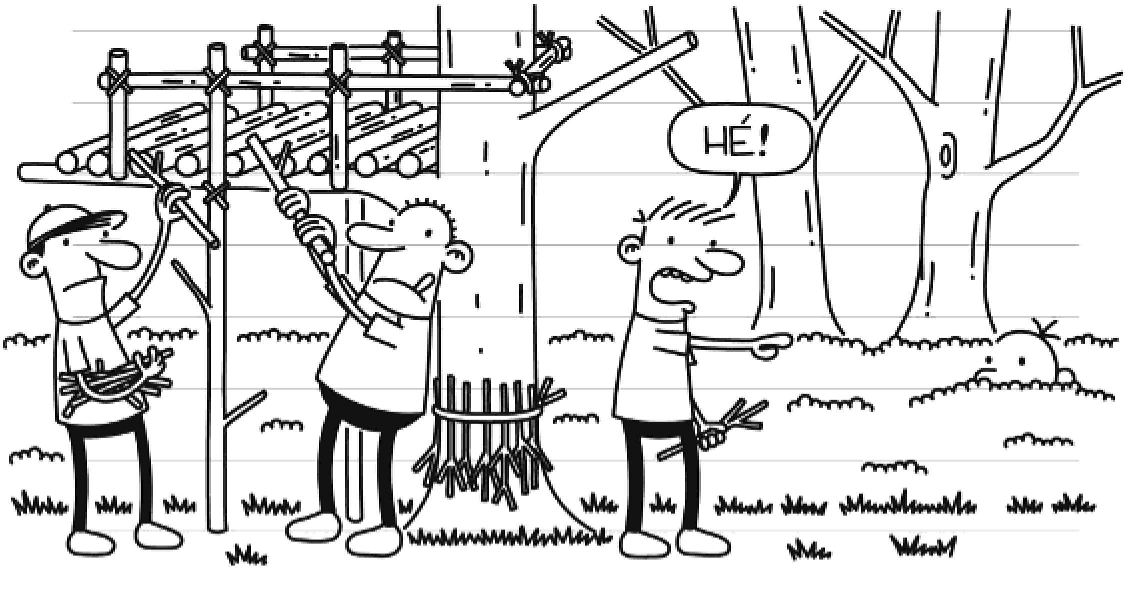

Terwijl wij ons kamp probeerden op te slaan, werd onze hut geplunderd door een andere groep. Ze wisten blijkbaar dat Gijs snacks had, want zijn voorraad was helemaal leeggeroofd.

De dieven hadden MIJN tas ook doorzocht en de babydoekjes gevonden. Die hadden ze in onze wc gegooid. Ze hadden vast geprobeerd om ze door te spoelen, want nu was de wc VERSTOPT.

Het ergste was dat de wc overliep, en dat het water over de vloer stroomde, rechtstreeks van de wc naar mijn weekendtas.

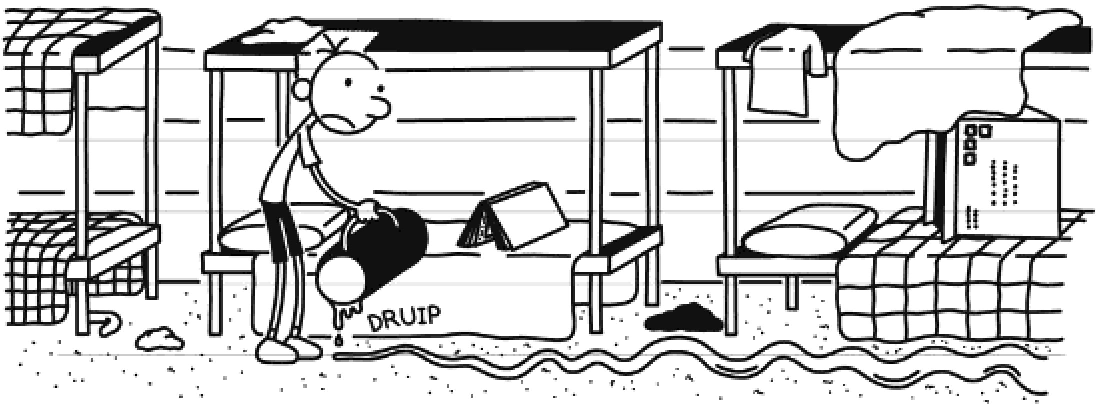

Alles was nat. Behalve opa's boek, want dat hadden de dieven op een bed gegooid.

Ik was echt KWAAD. Maar toen ik in het boek keek, zag ik dat de plunderaars ons misschien wel een DIENST hadden bewezen.

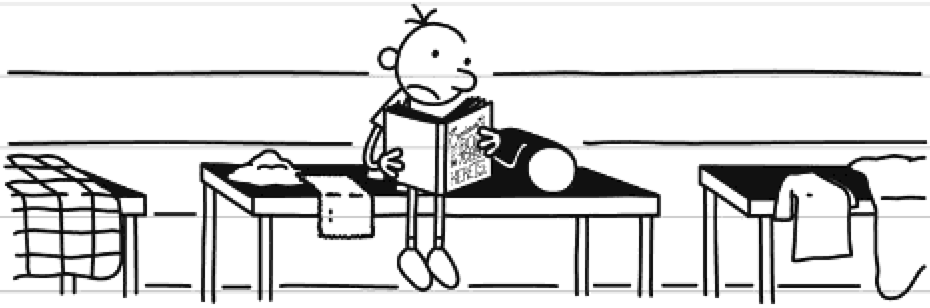

Er stonden een hoop nutteloze dingen in, zoals het hoofdstuk over hoe je een radio kon maken van huis-tuin-en-keukenspullen.

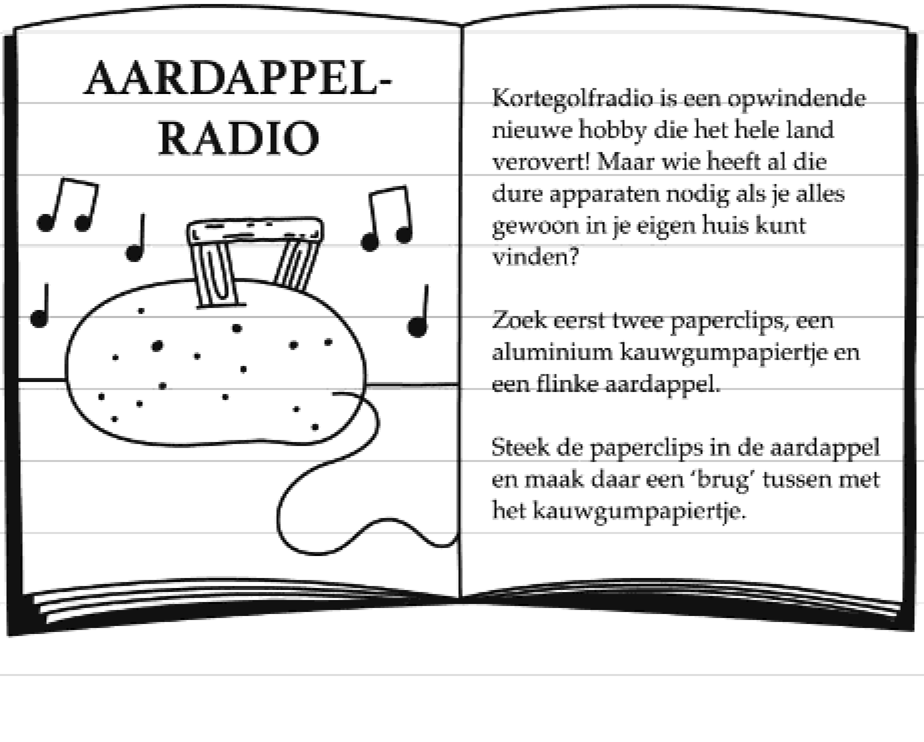

Maar er stonden ook heel GOEIE dingen in. In één hoofdstuk stond hoe je gifsumak kon herkennen, dat was gisteren handig geweest. En er waren hoofdstukken over ANDERE buitendingen, zoals vuur maken zonder lucifers. En dat was mooi, want meneer Thorbecke had die van ons allemaal opgemaakt.

Ik kon niet wachten om een paar dingen uit te proberen om te zien of ze echt WERKTEN. Ik nam iedereen mee naar onze kampeerplek en vroeg of ik Emiels bril mocht lenen. Toen richtte ik een straal zonlicht via het glas op wat droge bladeren, zoals in het boek stond. En ja hoor, de bladeren begonnen te roken en vatten uiteindelijk vlam.

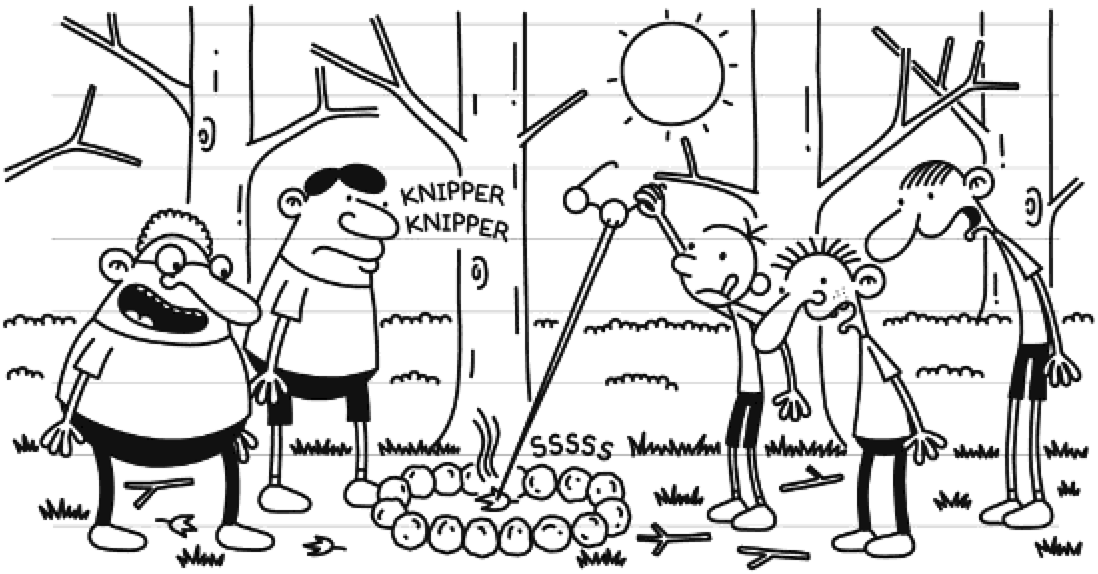

Iedereen vond het geweldig dat we vuur konden maken zonder de hulp van een volwassene, maar we sloegen een beetje door met de high fives en in de feestvreugde werd Emiels bril vermorzeld.

Blijkbaar is Emiel zo blind als een mol zonder bril, dus de rest van het kamp kan het wel eens lastig voor hem worden.

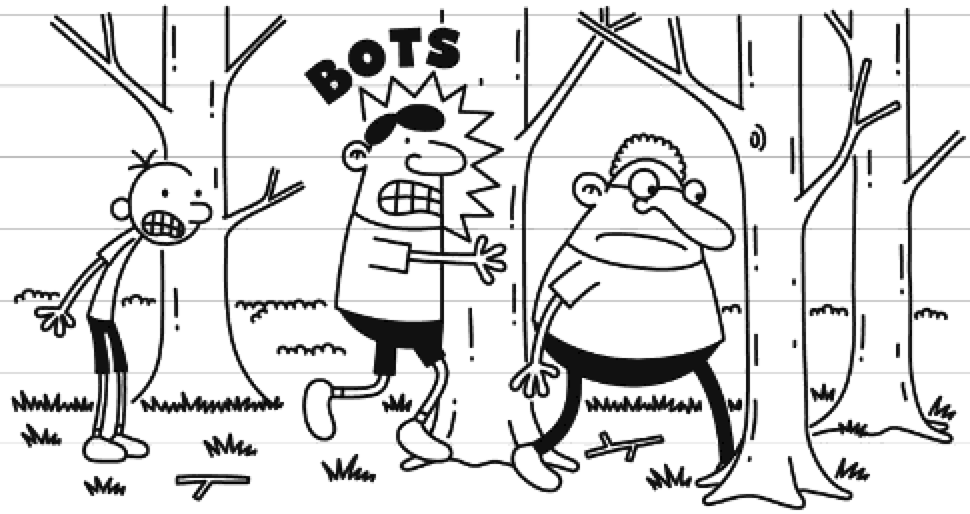

Gelukkig heeft Jasper ook een bril, dus morgen kunnen we weer vuur maken.

Toen we na het eten in onze hut terugkwamen, viel de werkelijkheid weer rauw op ons dak. De stank in onze hut was door de overstroomde wc OVERWELDIGEND geworden.

We dweilden de vloer met onze vieze kleren en deden die toen in een paar vuilniszakken. Maar dat was NOG niet genoeg.

De ERGSTE stank kwam van ONS. En dat probleem konden we alleen oplossen met deodorant.

Joep zei dat we misschien een meisjeshut moesten overvallen om HUN deo te stelen, maar dat liep uit op een grote discussie over de vraag of meisjes wel deo GEBRUIKEN.

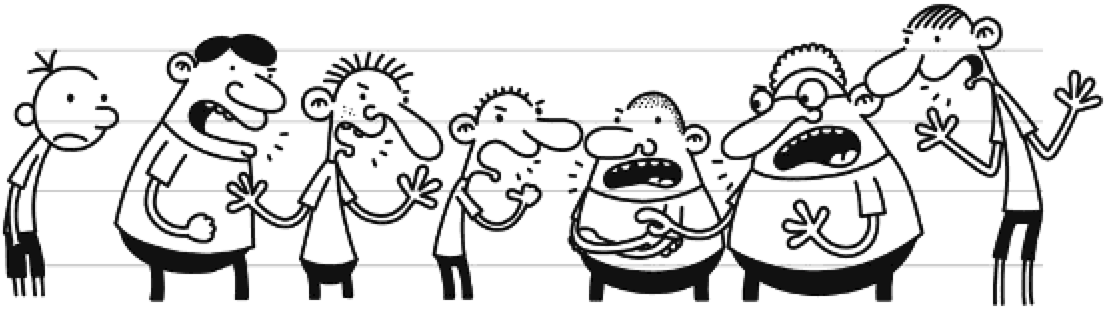

Toch was iedereen wel enthousiast over het idee om op ROOFTOCHT te gaan.

Emiel had er nog het meeste zin in. Maar we zeiden dat het te gevaarlijk was om mee te gaan, want hij ZAG niks.

Hij zei dat we hem NODIG hadden, omdat hij een geweldig reukvermogen heeft en de meisjeshutten kon opsporen. We wisten niet of hij blufte, dus we deden een paar geurtestjes. Hij moest verschillende dingen raden. En ja hoor, hij had het iedere keer goed.

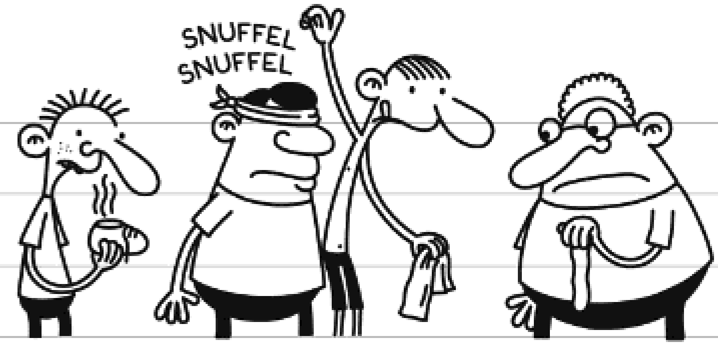

Dus Emiel mocht mee. We begonnen ons klaar te maken voor vertrek, maar net toen we weg wilden gaan, kwam meneer Neude ons controleren.

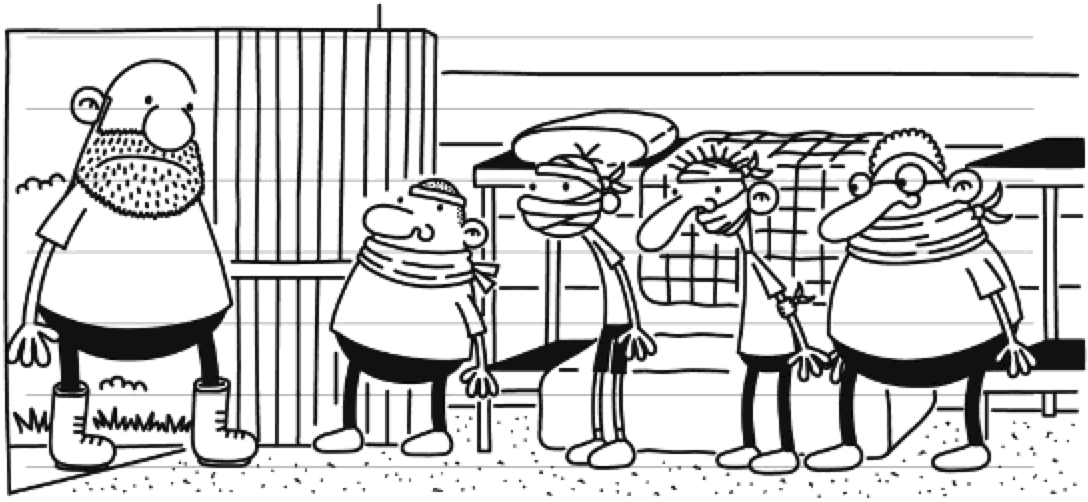

Meneer Neude zag natuurlijk meteen dat we iets van plan waren, dus hij zei dat we allemaal GROTE problemen zouden krijgen als we gesnapt werden. En hij had gehoord dat Simon Schram vanavond rondsloop, dus we konden beter binnenblijven.

Toen ging meneer Neude weg, om een paar minuten later met een bus talkpoeder terug te komen.

Hij strooide het in een grote cirkel om onze hut heen, zodat onze voetsporen ons zouden verraden.

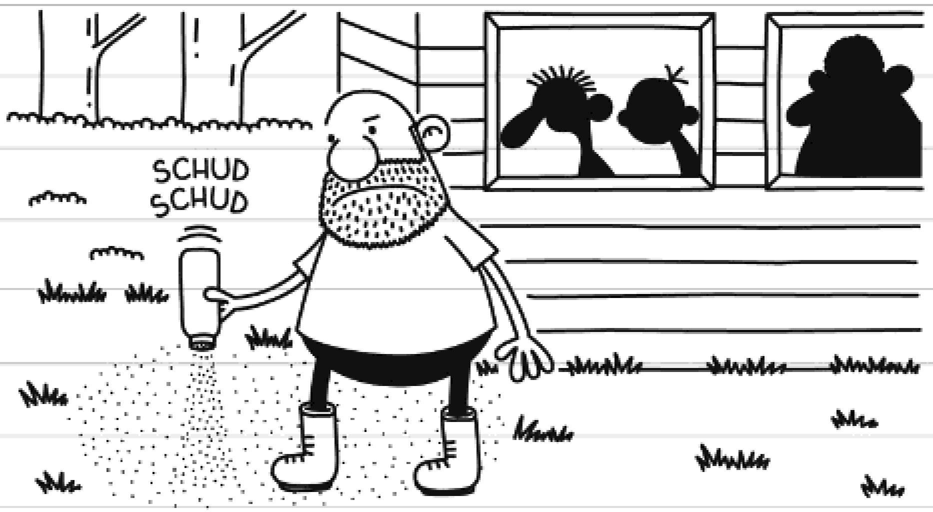

Iedereen raakte in paniek bij het idee dat we de rest van de nacht in onze hut zaten opgesloten. Maar toen herinnerde ik me een hoofdstuk uit mijn BOEK dat ons kon helpen.

Meneer Neude had zijn EIGEN voetsporen achtergelaten toen hij het poeder rondstrooide. Dus we moesten precies in zijn voetafdrukken stappen, dan kon hij nooit zien dat we weg waren gegaan.

Het enige probleem was dat de voetsporen van meneer Neude veel groter waren dan die van ons. Maar meneer Thorbecke had zijn wandelschoenen laten liggen, en die leken precies goed.

Ik ging eerst. Het was best moeilijk om in de voetafdrukken te blijven, maar het lukte me om buiten de kring talkpoeder te komen.

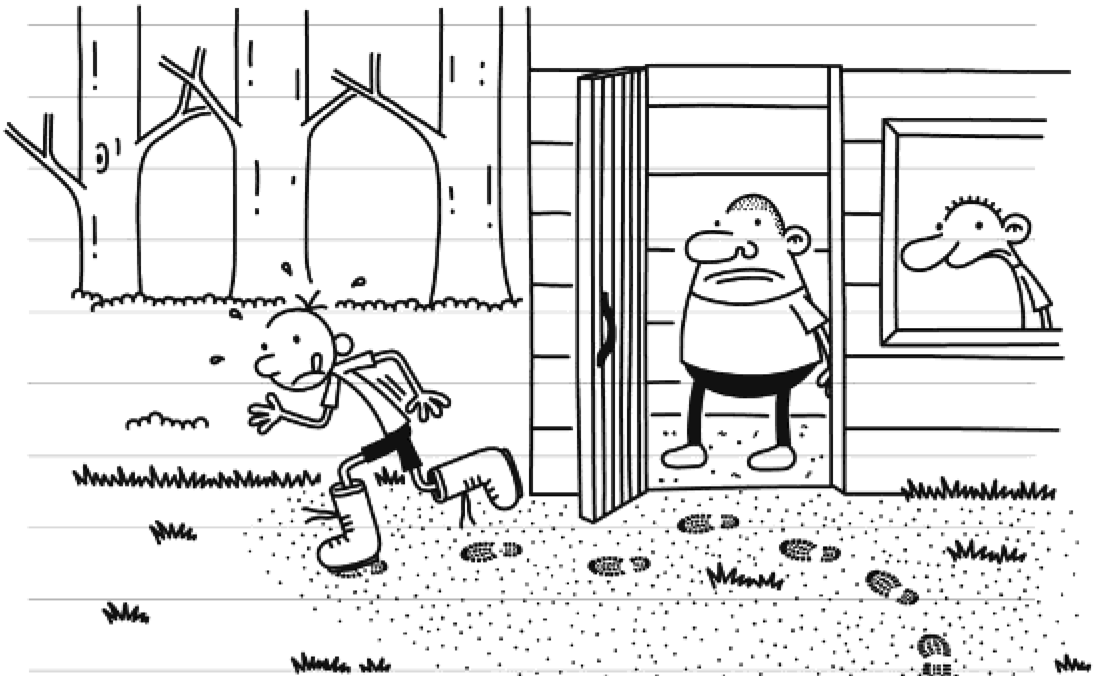

Toen gooide ik de schoenen naar de VOLGENDE.

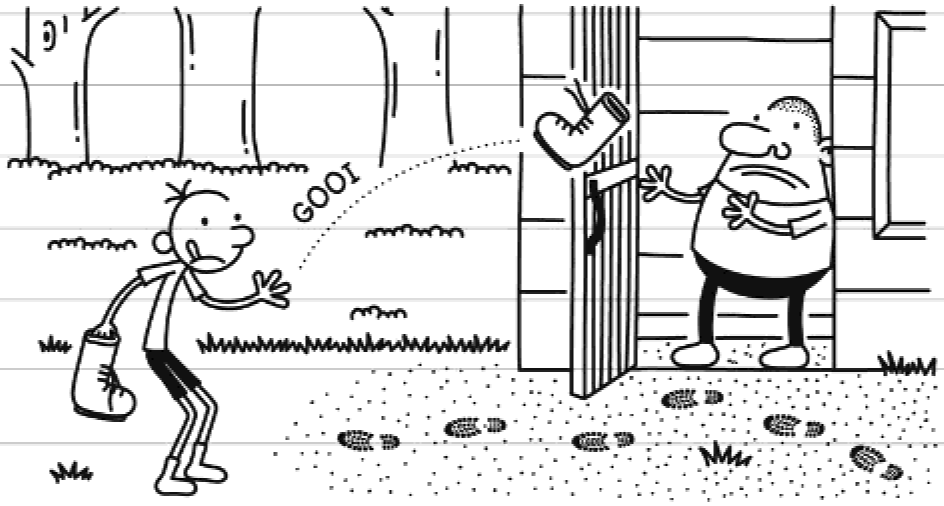

Zo kregen we iedereen de hut uit. Zelfs Emiel, die een lift kreeg van Jasper.

Toen we allemaal veilig buiten waren, gingen we door het bos richting de meisjeshutten. Maar voor we het wisten waren we verdwaald. Het was best eng, want niemand wist zelfs meer waar ONZE hut was.

Toen maakte Jasper alles nog honderd keer ERGER door over Simon Schram te beginnen. Jasper zei dat Simon Schram ons waarschijnlijk scherp in het oog hield en dat hij ons een voor een zou pakken en dan levend zou opeten.

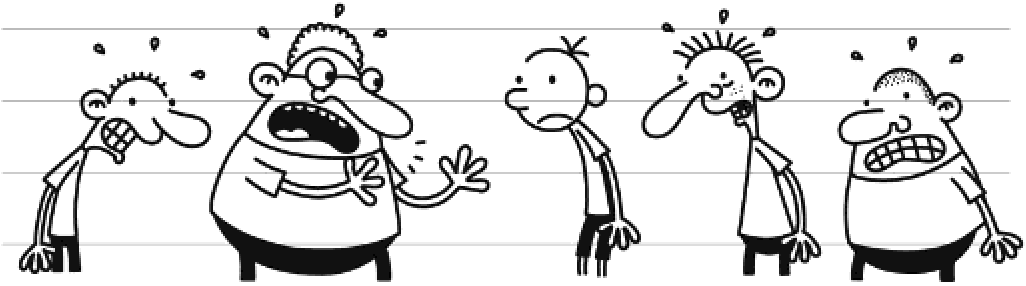

Daar schrokken mijn hutgenoten enorm van en ik dacht dat ze alle kanten op zouden stuiven.

Maar Emiel bracht redding toen hij een geur opsnoof.

Hij zei dat hij een meisjeshut kon ruiken, en dat die niet ver weg was.

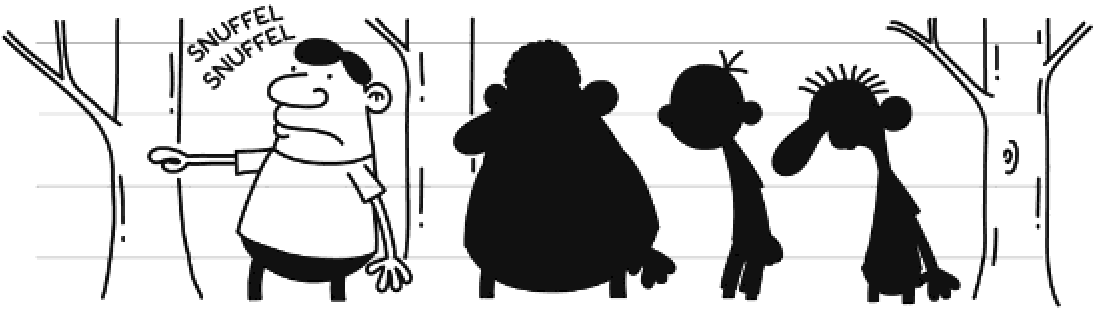

En inderdaad stond er dertig meter verderop een hut. We slopen er zo zachtjes mogelijk naartoe en werkten toen als team samen om bij een open raam te komen.

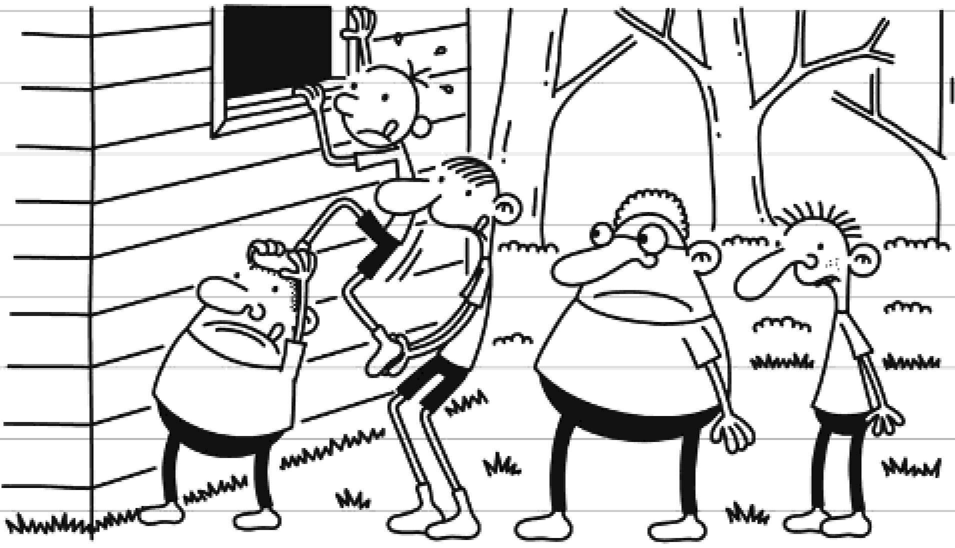

Het klonk alsof iedereen lag te slapen. Dus ik klom door het raam en liet me zonder een geluid te maken op de grond zakken.

Maar toen ik om me heen keek, besefte ik dat ik in een hut vol MEISJESSCOUTS beland was.

Ik besloot de missie om deo te halen af te blazen, maar het was al te laat.

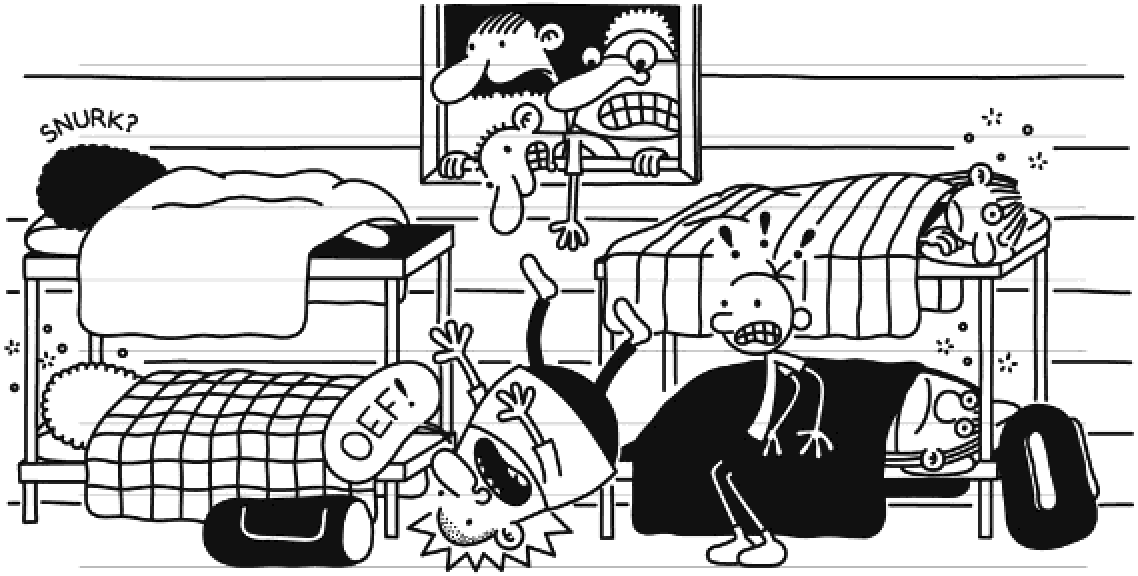

Alles DAARNA is een soort waas. Ik herinner me gillende meisjes, handen die naar mijn enkels grepen en mijn hutgenoten die elkaar vertrapten om de deur uit te komen.

En toen een wilde vlucht door het bos.

Vraag me niet HOE, maar we vonden de weg naar onze hut. We vergaten helaas wel dat er talkpoeder lag en liepen er dwars doorheen. Maar dat was wel het LAATSTE waar we ons druk om maakten.

Ik dacht dat de missie totaal mislukt was, maar we bleken niet met lege handen te zijn teruggekomen. Glen had een tas uit de meisjeshut meegepikt.

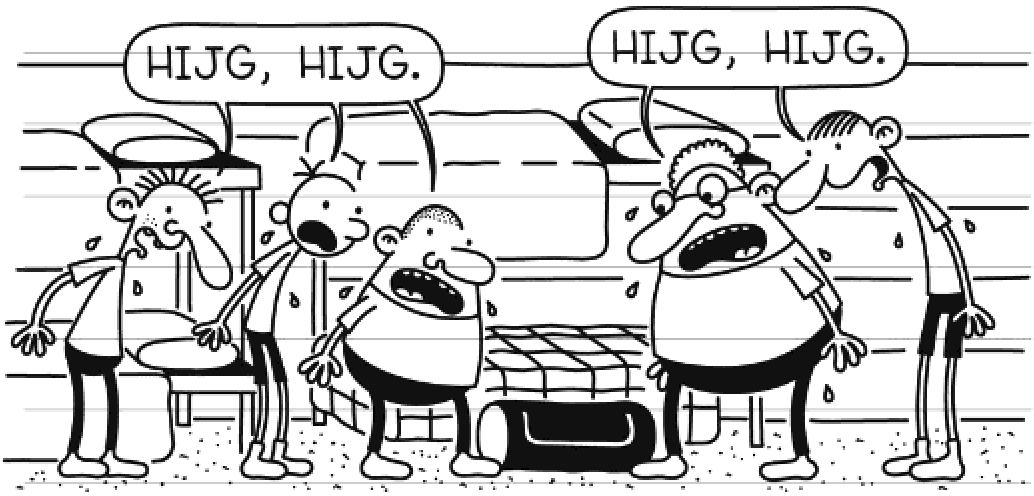

Ik vond STELEN geen fijn idee en zei dat een van ons de tas terug moest brengen voor iemand ontdekte dat hij weg was.

Maar dat plan werd weggestemd, want iedereen wilde weten wat erin zat.

De kleren in de tas zagen er niet uit alsof ze van een meisje van ONZE leeftijd waren.

Maar toen we doorkregen van wie die tas eigenlijk WAS, stond de eigenaar al in de deuropening.

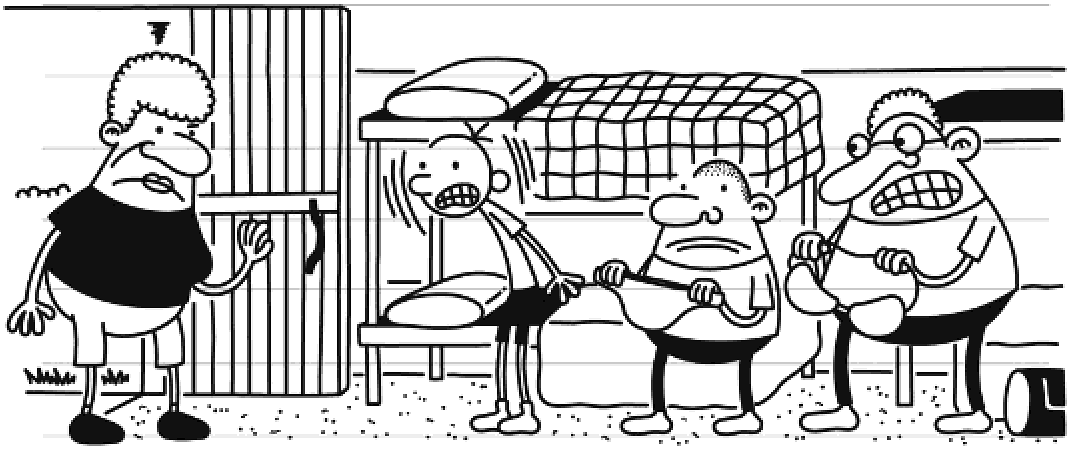

Ik dacht dat mevrouw Gradianus ons had gevonden door het talkpoeder, maar het was nog makkelijker geweest. Zo gauw ze de deur van haar hut opendeed, vond ze Emiel, die daar in het donker rondstrompelde. Zo zie je maar, je moet nooit een man achterlaten.

Mevrouw Gradianus kafferde ons uit om onze 'kinderachtige streken'. Ze zei dat ze ons niet vertrouwde, alleen in onze hut. Ze ging meteen rondbellen om een noodbegeleider te vinden.

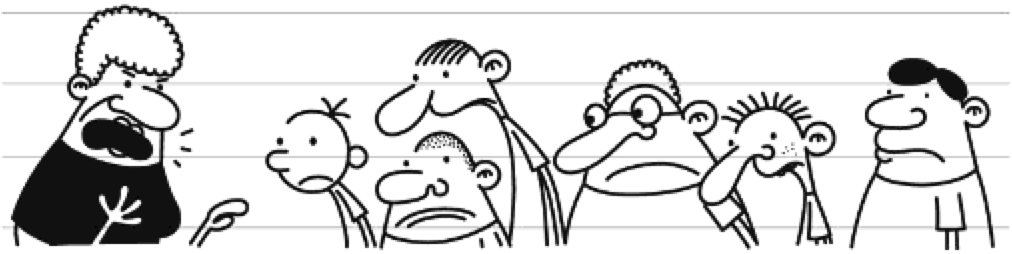

Ik kon me niet voorstellen dat iemand bereid was om midden in de nacht helemaal hiernaartoe te komen rijden, maar één ding wist ik wel: WIE het ook was, hij zou er niet BLIJ mee zijn.

En ik had gelijk.

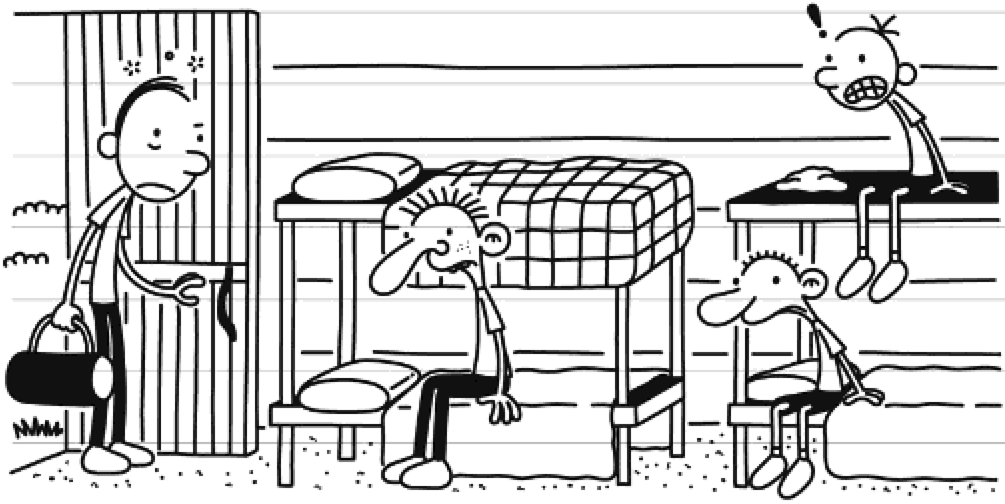

Zondag

Ik wou maar dat mevrouw Gradianus me naar HUIS had gestuurd in plaats van pap te bellen om de laatste dag nog begeleider te zijn. Pap was al KWAAD genoeg om de AUTO, en nu moest hij ook nog op een stel ongedouchte pubers passen.

En het was niet leuk om hem te moeten vertellen dat we niet eens een werkende wc hadden.

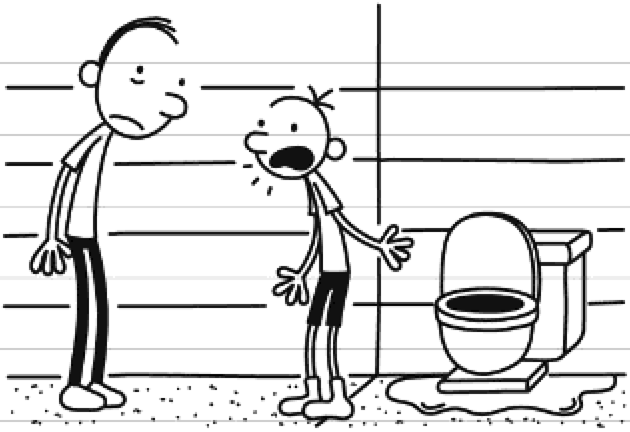

Ik vond dat ik pap minstens een uitgebreid verslag van het kamp schuldig was, maar hij leek alles al te weten. Op de een of andere manier wist hij zelfs van de STOOFPOT, want toen iemand hem daar een portie van opschepte, schraapte hij het meteen terug in de pan.

Eerst dacht ik dat pap misschien begeleider was geweest toen RICK op kamp ging, maar toen zag ik hoe een van de begeleiders pap begroette en snapte ik hoe het zat.

Pap was op Boerderij Schraalhans geweest toen hij zo oud was als IK.

Geen WONDER dat hij liever weg was gebleven. Als zijn ervaring op die van MIJ leek, had hij in geen miljoen jaar kunnen dromen dat hij hier ooit nog TERUG zou komen.

Ik en mijn hutgenoten waren de hele dag bezig een kamp op te slaan voor de nacht. En pap was duidelijk niet van plan om ons te helpen.

De helft van de tijd was hij ergens anders wie weet wat aan het doen. En ALS hij in de buurt was, stak hij geen vinger uit.

Dus we bouwden zelf een schuilplaats. Gelukkig stond in opa's boek hoe je een waterdicht afdak kon maken, dus we hadden paps hulp niet NODIG.

Bij het eten leken een paar lui uit een andere groep behoorlijk van slag. Ze waren bij het hout sprokkelen langs een oude schuur gekomen en wisten 99 procent zeker dat die van Simon Schram was.

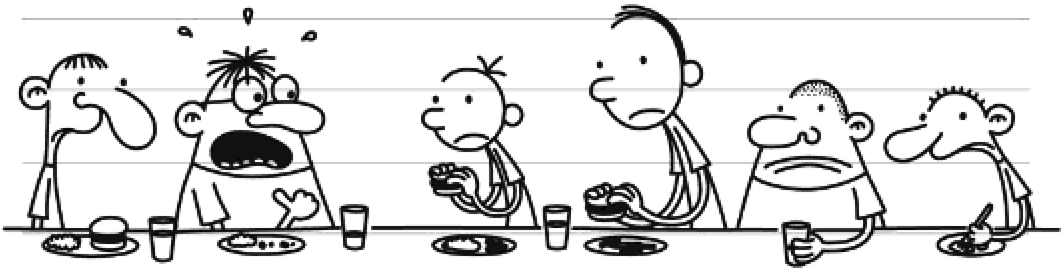

Nu moest pap zeggen dat het verhaal van Simon Schram gewoon was verzonnen zodat kinderen 's nachts hun hut niet uit zouden komen. Maar NEE.

Hij zei dat in ZIJN tijd een paar kinderen in de schuur van Simon Schram gingen rondsnuffelen en dat niemand ze OOIT nog had teruggezien.

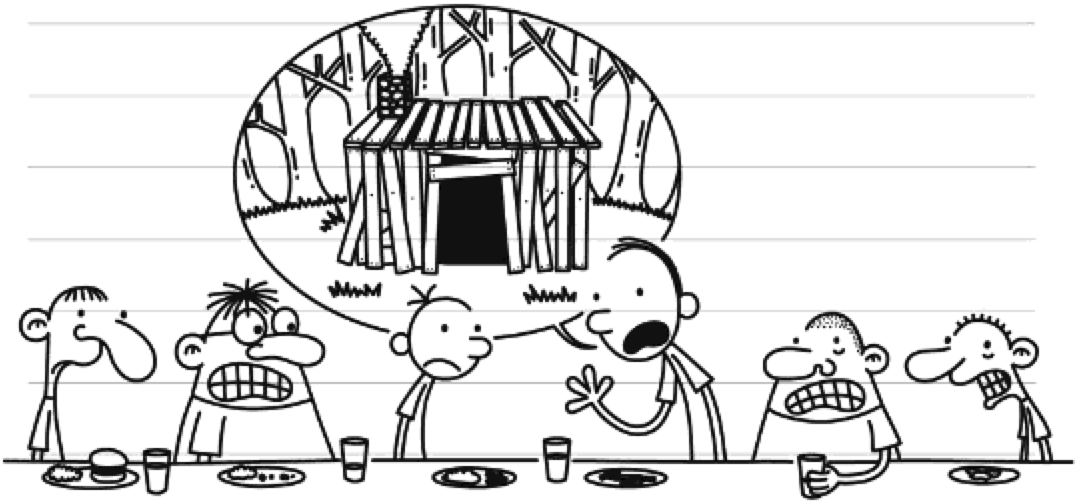

Iets ERGERS had pap niet kunnen zeggen vlak voor we de nacht buiten in het bos moesten doorbrengen.

Na het eten zei mevrouw Gradianus dat we alles wat we nodig hadden uit onze hut naar onze kampeerplek moesten brengen.

Een stel kinderen smeekten of ze BINNEN mochten slapen, maar mevrouw Gradianus zei dat er altijd werd gekampeerd de laatste nacht op Boerderij Schraalhans en dat dat ook altijd zo zou blijven.

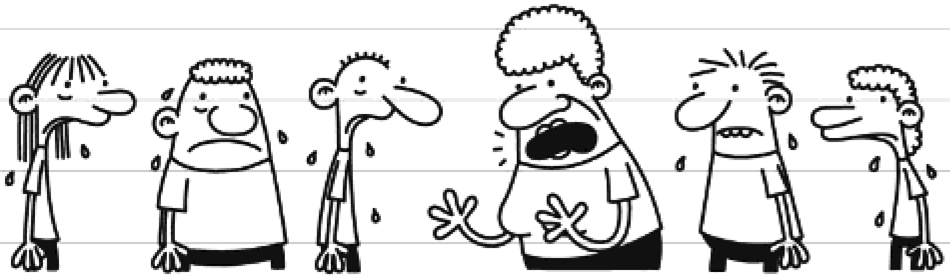

We hadden eerder al het kampvuur aangemaakt, en toen we bij onze kampeerplek kwamen brandde het nog. Het begon wel te doven, dus we hadden meer hout nodig om het weer op te stoken. Maar toen het eenmaal DONKER was, durfde niemand bij het vuur weg te gaan om hout te zoeken.

Ik wilde PAP om hulp vragen, maar ik had geen idee waar hij uithing.

Dus ik ging in m'n eentje op zoek naar hout. Het stuk om onze kampeerplek was al behoorlijk leeg gesprokkeld, dus ik moest dieper het bos in. Maar ik raakte de kluts kwijt en wist niet meer waar onze kampeerplek was.

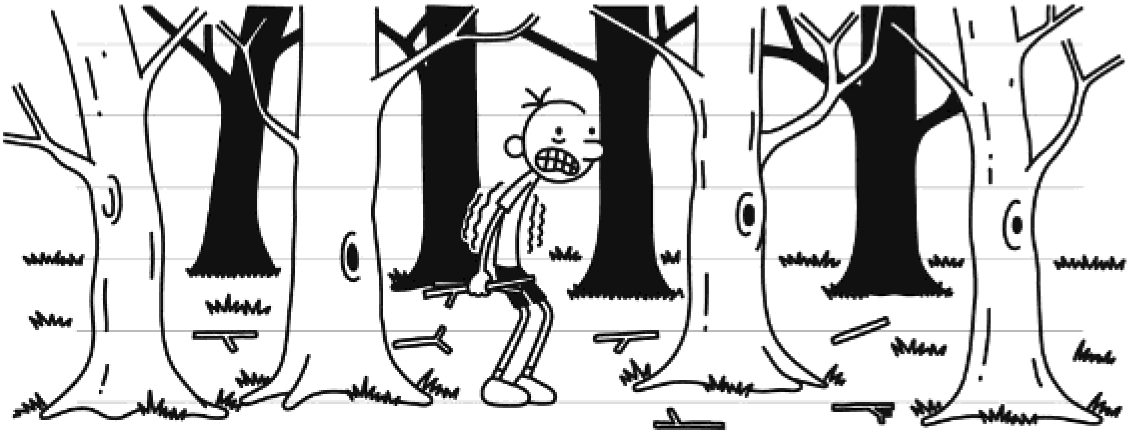

Ik raakte een beetje in paniek, maar toen zag ik licht. Dat moest van ons kampvuur zijn. Ik liep ernaartoe en toen ik dichterbij kwam, kon ik mijn ogen niet geloven.

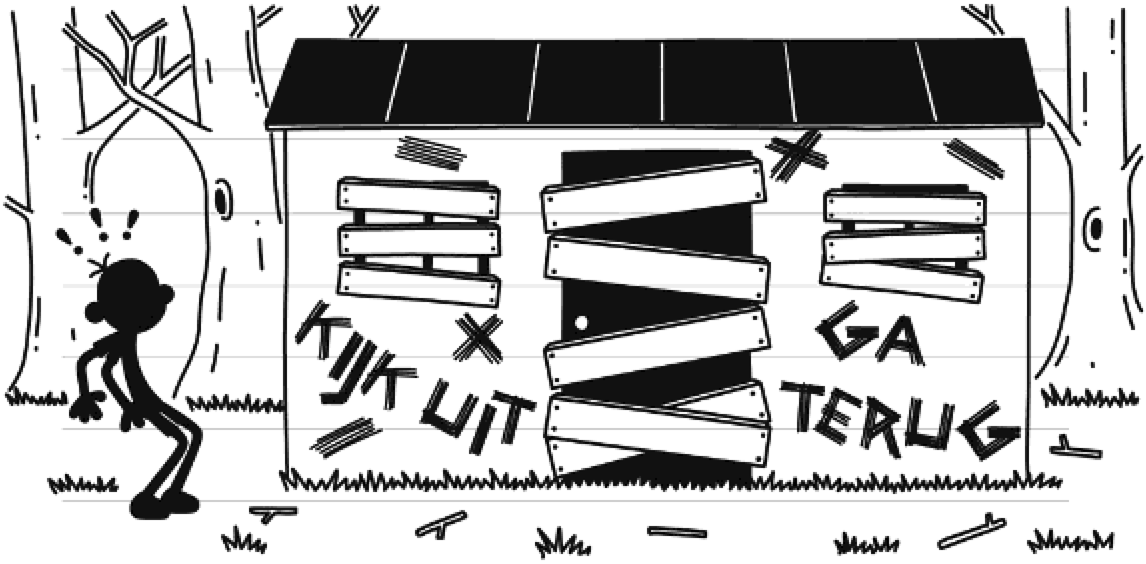

Ik moet toegeven dat ik tot op dat moment dat hele Simon Schram-verhaal niet had geloofd. Maar nu dacht ik dat ik zou sterven van ANGST.

Toch klopte er iets niet met dat licht. Ik dacht dat het van een haardvuur in de hut kwam, maar het was van een GLOEILAMP. Ik vond het heel vreemd dat een gekke boer die slakken en bessen eet, ELEKTRICITEIT had.

De deur aan de voorkant was dichtgetimmerd. Dus ik liep achterom, en daar was een metalen deur die niet op slot zat.

Ik hield mijn adem in, duwde hem open en ging naar binnen. Mijn hart klopte als een gek, maar ik MOEST weten wat er in die hut was.

Toen ik binnen rondkeek, snapte ik dat dit helemaal geen gammel schuurtje was. Het was een soort onderhoudsgebouwtje met gereedschap, en dat zag er niet eens zo OUD uit.

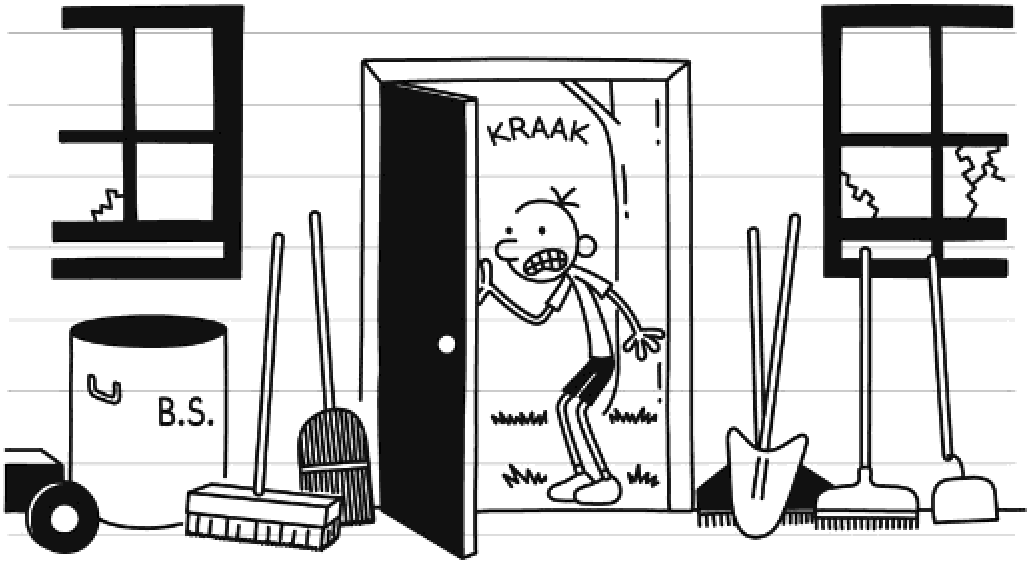

Ik ging wat verder naar binnen. Ik liep een gang in en daar vond ik iets SCHOKKENDS.

Het was een BADKAMER, met een wc en een wasbak en ALLES. Er stonden zelfs wat extra rollen wc-papier, en het was niet van dat GOEDKOPE spul.

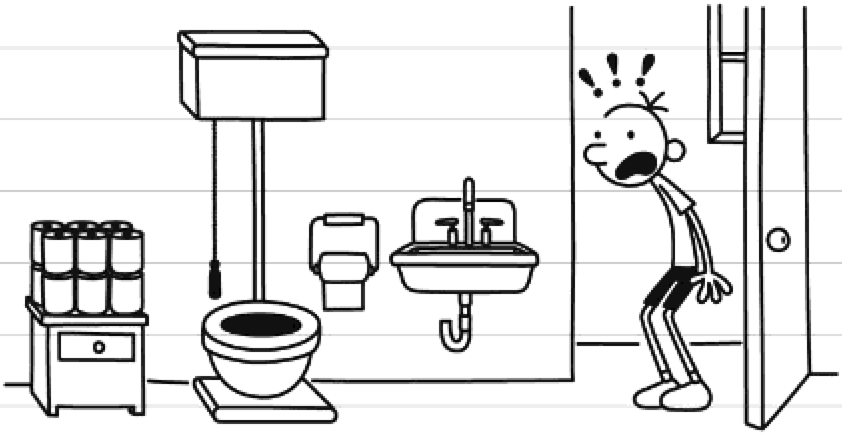

Mijn hoofd tolde. Ik wilde net terugrennen naar het kampvuur en iedereen vertellen wat ik gevonden had, toen ik iets hoorde waar ik koude rillingen van kreeg.

Ik hoorde iemand FLUITEN, en het kwam van vlak ACHTER me.

Ik draaide me om om weg te rennen en botste met een klap tegen PAP op.

Ik kon geen woord uitbrengen. Ik begreep niet wat hij daar deed, waarom hij een douche nam in een onderhoudsgebouwtje, maar toen begon hij te praten.

Pap zei dat het badkamerprobleem nog GROTER was toen HIJ naar Boerderij Schraalhans ging.

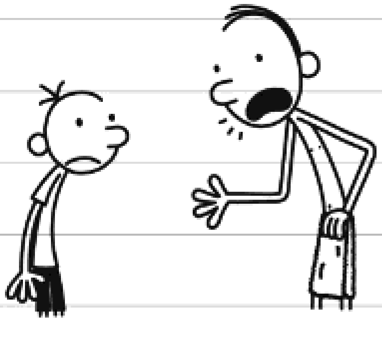

Er was maar één buiten-wc voor iedereen in het kamp.

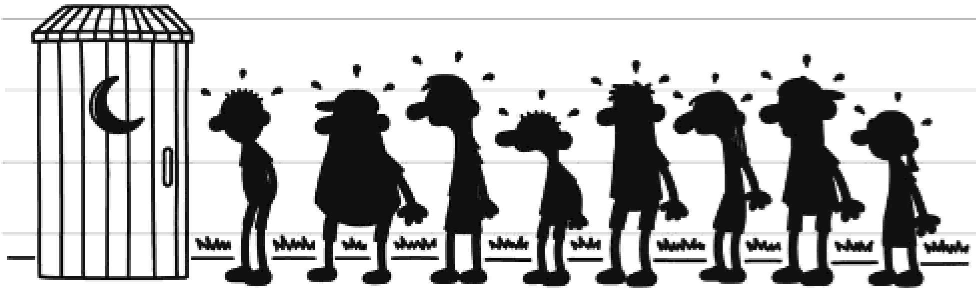

Er was geen douche, en als je schoon wilde worden moest je met een stuk zeep naar de rivier.

Toen pap op een dag hout aan het sprokkelen was vond hij dit gebouwtje, vol spullen om in het laagseizoen het terrein te onderhouden.

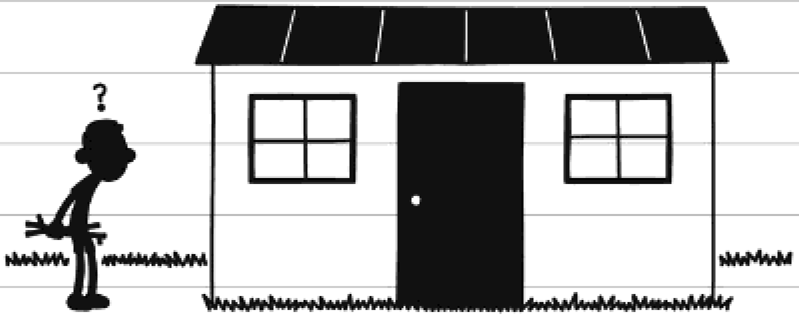

Toen hij ontdekte dat er een wc en een douche in zaten, wist hij dat hij dat geheim moest houden, omdat anders IEDEREEN erachter zou komen.

Dus hij bedacht het verhaal van Simon Schram om de andere kinderen uit de buurt te houden.

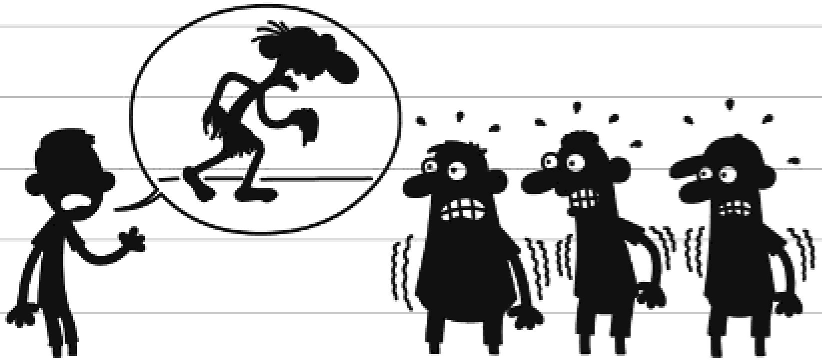

Pap was heel verbaasd toen hij er gisteren achter kwam dat het Simon Schram-verhaal na al die jaren nog springlevend was. Maar hij besloot er gewoon in mee te gaan, zodat hij de badkamer voor zich alleen had.

Ik was kwaad op pap omdat hij iedereen zoveel stress had bezorgd. Maar ik moet toegeven dat een idioot verhaal verzinnen om een geheime badkamer verborgen te houden, PRECIES is wat IK ook zou kunnen doen.

Ik was al een tijdje bij het kampvuur weg en mijn hutgenoten dachten waarschijnlijk dat ik door Simon Schram was gepakt.

Dus ik vroeg pap of hij me de weg naar de kampeerplek wilde wijzen.

Het was gaan regenen, en tegen de tijd dat we terugkwamen was het vuur helemaal UIT. De groep had blijkbaar uit wanhoop alle brandbare spullen in het vuur gegooid, want mijn BOEK lag erin. Wat ervan over was dan.

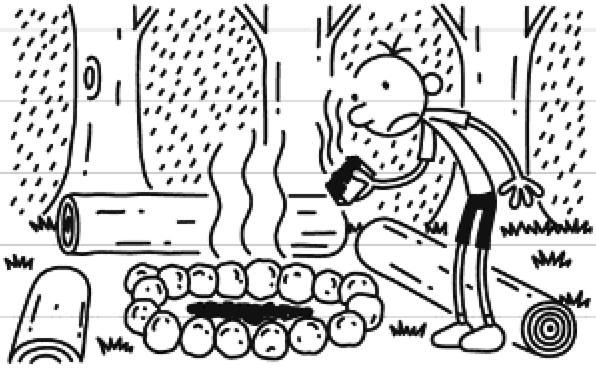

Mijn hutgenoten hadden ons afdak afgebroken om als brandhout te gebruiken, en daar vonden ik en pap ze, allemaal bij elkaar gekropen.

Ik had echt geen zin om de nacht in de regen door te brengen, en gelukkig wilde pap dat OOK niet.

Hij maakte zich niet zo druk over de kampregels, want hij smokkelde ons allemaal de hut in. Het stonk er een uur in de wind, maar ik heb mijn hele leven nog nooit zo lekker geslapen.

Maandag

Vanochtend pakten we onze spullen in en brachten ze naar de parkeerplaats.

Bijna iedereen in mijn klas zag eruit als een WRAK na een nacht in de bossen, maar MIJN groep was helemaal OPGEKNAPT.

Iedereen vond dat we BOFTEN dat we de week hadden overleefd terwijl Simon Schram rondsloop. Ik moest op mijn tong bijten om niets te zeggen.

Geloof me, ik had bijna verteld dat Simon Schram niet echt bestond. Misschien hadden ze me wel een HELD gevonden omdat ik eindelijk een eind had gemaakt aan dat hele gedoe.

Maar ik bedacht dat ik later misschien zelf met het baantje van begeleider word opgescheept, en dan wil ik die badkamer helemaal voor MEZELF.

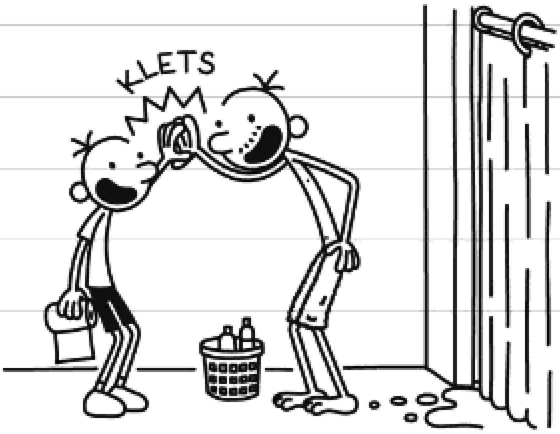

Ik wilde net mijn tas in de bus laden, toen pap zei dat ik met HEM mee kon rijden. Dat was VEEL beter dan bij iemand op schoot zitten, dus ik nam het aanbod aan.

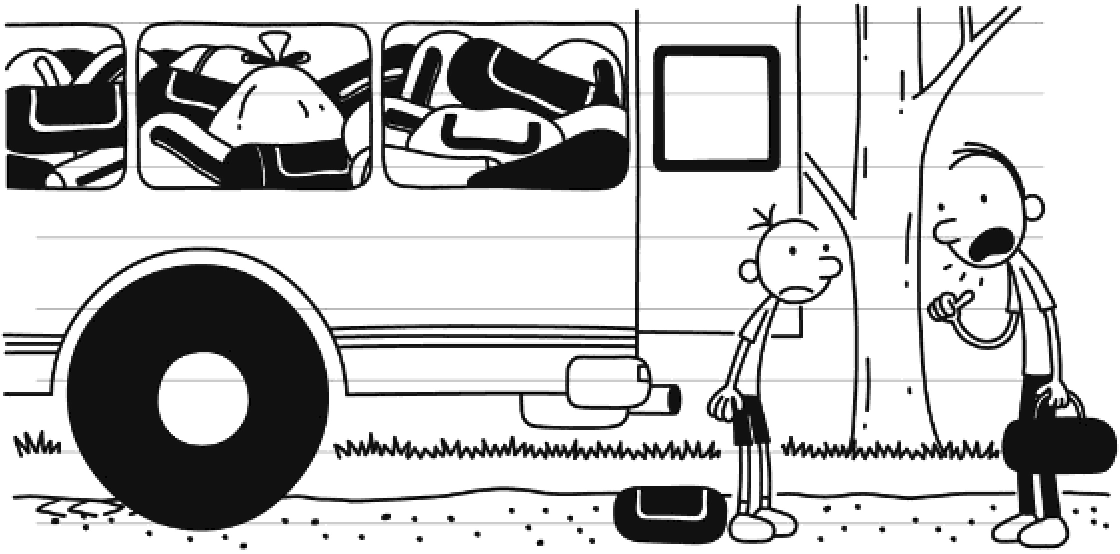

Toen we wegreden kwam er net een bus met een hele nieuwe lading kinderen aan. Ik krabbelde snel een bericht, zodat ze wisten wat ze te wachten stond. Dat was wel het MINSTE wat ik kon doen.

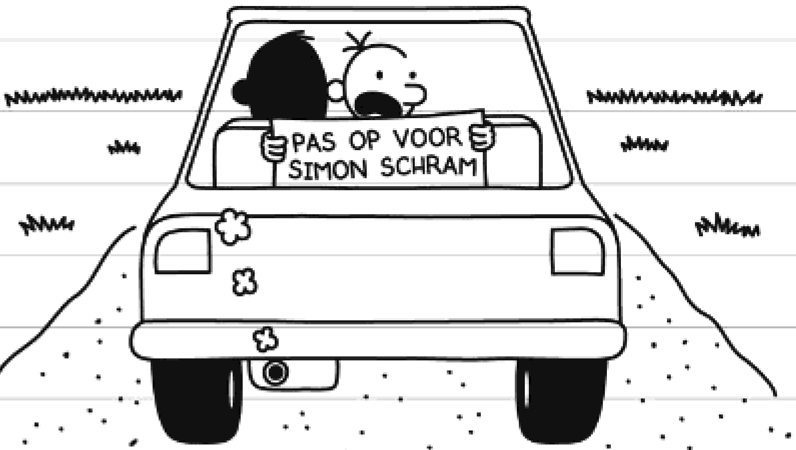

DANKWOORD

Ik bedank mijn geweldige familie voor hun aanmoediging en omdat ze zoveel vreugde brengen in mijn leven.

Charlie Kochman, bedankt voor je volhardende pogingen om elk Loser-boek weer zo goed mogelijk te maken. Dank aan het team bij Abrams, waaronder Michael Jacobs, Jason Wells, Veronica Wasserman, Susan Van Metre, Jen Graham, KeriLee Horan, Chad W. Beckerman, Alison Gervais, Elisa Garcia, Erica La Sala en Kim Ku.

Shaelyn Germain en Anna Cesary, bedankt voor jullie hulp bij het creëren van een fantastisch gebouw tussen alle andere verplichtingen door. Dank aan Deb Sundin en het personeel van An Unlikely Story omdat ze een geweldige onafhankelijke boekwinkel op de wereld hebben gezet.

Rich Carr en Andrea Lucy, bedankt voor jullie ongelooflijke steun al die jaren. Bedankt, Paul Sennott en Ike Williams, voor jullie onschatbare raad.

Jess Brallier, bedankt dat je de laatste vijftien jaar een vriend en een mentor voor me bent geweest. En iedereen bij Poptropica: bedankt voor jullie steun en inspiratie.

Sylvie Rabineau, bedankt voor je blijvende raad en vriendschap. Keith Fleer, bedankt voor al je hulp. Dank aan alle mensen in Hollywood die meewerken aan het tot leven brengen van nieuwe Loserverhalen, onder wie Nina Jacobson, Brad Simpson, Elizabeth Gabler, Roland Poindexter, Ralph Milero en Vanessa Morrison.

OVER DE SCHRIJVER

Jeff Kinney stond met de boeken van de Loser-serie op nummer 1 van *The New York Times*-bestsellerlijst en won zes keer de Kids Choice Award van Nickelodeon. *Times Magazine* heeft Jeff uitgeroepen tot een van de 100 invloedrijkste mensen ter wereld. Hij is ook de oprichter van Poptropica.com, dat door *Times Magazine* werd uitgeroepen tot een van de 50 beste websites. Hij is opgegroeid in de omgeving van Washington D.C. en in 1995 verhuisd naar New England. Jeff woont met zijn vrouw en twee zonen in Massachusetts, waar ze een boekwinkel hebben geopend: An Unlikely Story.

Bram Botermans vindt zichzelf perfect! Maar jij en ik weten wel beter: Bram zal altijd een sukkel blijven.

Vroeger was alles beter! Maar is dat wel zo? Brams moeder voert actie om een weekend lang alle elektriciteit af te sluiten in de straat: iedereen moet helemaal offline. Een regelrechte ramp voor Bram: hij is niet zo geschikt voor de wereld van vroeger. Als opa komt logeren, groeit de spanning in huize Botermans. Zal Bram dit overleven? Of wordt de antieke wereld hem fataal?

'Echt een vet gaaf boek!'
Sebastiaan, 11 jaar

'Buikpijn van het lachen'
Kidsweek

'Hilarisch!'
CJP Schoolmagazine

'Immens populair'
Trouw

www.wimpykid.com
www.hetlevenvaneenloser.nl